

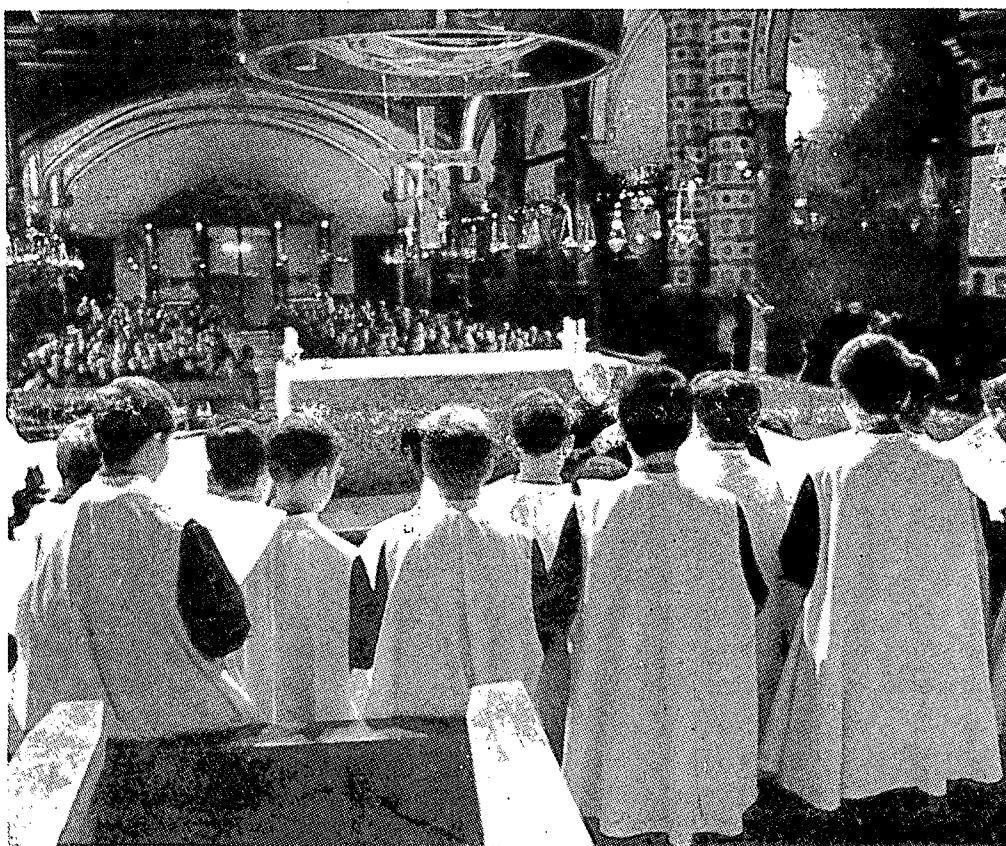
**Homenatge al P. Ireneu Segarra el 19 de maig
al Palau de la Música Catalana**

Notes de fe en la simfonia de la vida

Monjo de Montserrat, director de l'Escolania, el mestratge musical del P. Ireneu Segarra ha estat reconegut tant a Catalunya com a l'estranger. Coincidint amb els seus vuitanta anys, la Generalitat de Catalunya, l'Abadia de Montserrat, el Consell Català de la Música, l'Escola de Pedagogia Musical, la Fundació Montserrat 2025 i la Fundació Orfeo Català-Palau de la Música Catalana li han dedicat un homenatge al Palau de la Música Catalana, que tindrà lloc el 19 de maig.

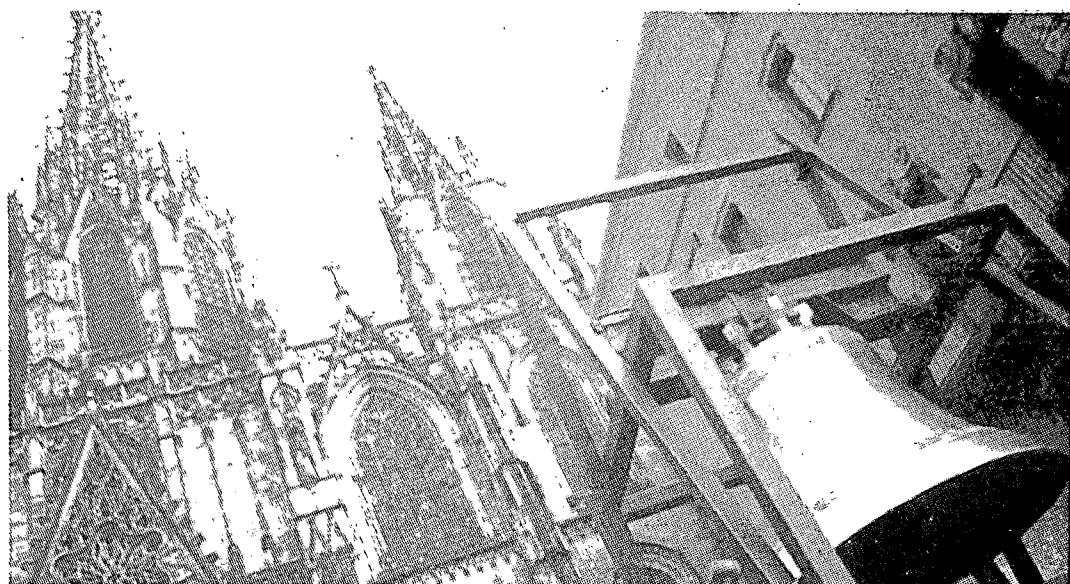
L'homenatge vol retre un just honor a un monjo que, durant gairebé mig segle, ha realitzat una tasca constant i fecunda en bé de la música sacra, de la pedagogia musical i la projecció cultural de Catalunya.

Pàgines 10-11



Inici de les celebracions dels 700 anys de la catedral de Barcelona

Quan les pedres són pregària



Una missa solemne presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles, i la presentació de la nova campanya de la catedral van obrir el programa de celebracions del 700è aniversari de la col·locació de la primera pedra de la seu gòtica barcelonina. Finalment, un castell de focs va posar punt i seguit als actes commemoratius, que continuaran fins a l'1 de maig del 1999.

Pàgina 7

Tot a punt per a la cinquena edició de l'Aplec de l'Esperit

Joves cristians de tot Catalunya i Balears assistiran a l'Aplec de l'Esperit impulsats pel vent de Pentecosta. Serà el proper 31 de maig a Vilafranca del Penedès. Rosa Deulofeu, delegada de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona i coordinadora de l'edició d'enguany, assenyala que l'objectiu és «aprofundir en l'opció de la vida cristiana, on hem de saber emprendre un camí, anar a fons, prendre decisions, lluitar contra el dubte i treballar la dimensió de la comunitat cristiana».

El lema escollit és «Deixa'l fer, l'Esperit és amb tu», i amb aquesta frase impactant es vol que els joves se sentin Església en Missió.

Pàgina 8

La Tarraconense configura un projecte de regió eclesiàstica

D'entre els nombrosos temes debatuts en la 145 reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense, destaca la configuració d'un projecte de regió eclesiàstica, que s'haurà de presentar a la Conferència Episcopal Espanyola per tramitar-la, posteriorment, a la Santa Seu. La regió eclesiàstica encara no és una realitat, però comença a avançar amb solidesa una comunitat més forta entre les diferents diòcesis catalanes.

Pàgina 8

3 Ja som euro-peus

18 Sínode d'Àsia

20 Sevilla: la
pobresa jove

Editorial

Busquem culpables? No, responsables

Ha estat com la cara i la creu d'un país que vol ser modern, avançat i de progrés, però que conviu amb vicis atàvics i maneres de fer irresponsables. I molt específicament també ha estat la cara i la creu de les maneres de fer política i de gestionar els interessos públics.

L'entrada a l'euro ha estat possible gràcies a una bona conjuntura econòmica, però també és fruit d'una política encertada, rigorosa, que ha cercat el màxim consens i la major col·laboració de tots els estaments socials, polítics i econòmics.

Doñana, per contra, és l'espectacle de la mala política: la dels polítics eludint responsabilitats; la dels responsables directes negant l'evidència; la de la manca de reacció ràpida, eficaç i coordinada; la de les baralles entre administracions públiques governades per diferents partits; la de les presències inútils, oportunistes i demagògiques d'alguns polítics...

A Doñana no es pot parlar de catàstrofe natural, ni de condicions imprevisibles, ni utilitzar cap de les excuses amb les que els responsables solen sortir al pas en situacions semblants. No hi ha hagut cap fenomen natural anormal ni cap circumstància especialment singular en el catastròfic desenllaç, sinó una acció humana mal dissenyada i mal executada. Un risc elevadíssim voluntàriament i conscientment ignorat per interessos privats.

Què es pot dir quan les denúncies i les alertes sobre el perill real que passés el que va passar havien estat tan reiterades i des de procedències diverses? Què es pot dir quan els polítics que avui estan al govern eren els mateixos que denunciaven el risc quan estaven a l'oposició i els que avui acusen el govern, abans des del govern, feien

orelles sordes a les denúncies?

No tan sols no es va fer res per evitar la previsible i anunciada desgràcia sinó que, un cop produïda, l'actuació pública ha estat lenta i, inicialment, en la mateixa línia d'irresponsabilitat amb què es tractava la qüestió.

Tant de bo que de la gravetat de la desgràcia de Doñana emergís una major consciència col·lectiva sobre el medi ambient i una exigència per tal de deixar enrere aquesta manera de fer política. Tanmateix, en el moment d'escriure aquest editorial, i havent passat molts dies ja des de la catàstrofe, encara no s'ha anunciat cap dimissió de cap dels responsables polítics o administratius relacionats amb els fets.

Pensar en els 700 anys de la catedral de Barcelona és recordar les arrels cristianes de Catalunya i el paper social, cultural i de ciutadania de l'Església i de les seves diferents obres i institucions al llarg de la història. En circumstàncies molt diverses i amb funcions pròpies o de suplència, també canviant segons canviava la realitat i les necessitats socials.

Aquesta celebració és un moment oportú per sentir com a pròpia la ciutat de Barcelona i, amb ella, tots els pobles i ciutats de la diòcesi i de totes les diòcesis catalanes.

Davant del darrer assassinat d'ETA, només uns mots. Donem el nostre condol als familiars i amics de Tomás Caballero i recordem les paraules del cardenal Carles en l'homilia del 16 de juliol de 1997: «Hem d'alliberar els opressors de la misèria de ser-ho.»

CATALUNYA+ CRISTIANA

Direcció: Núria Oriol i Palarea

Coordinació: Glòria Carrizosa Servitje

Redacció: Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Marta Puyol

Assessorament lingüístic: Meritxell Cucurella Jorba

Col·laboradors: Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Jaume Mora, Francesc Nicolau, Francesc Riu, Pere Tena, Josep Ventura, David Vidal, P-J Ynaraja

Corresponsals: Miriam Díez, GIRONA; Jaume Montaña i Jordi Curcó, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Xavier Bardolet, VIC

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció: C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 490 59 88, Fax 490 20 35 - E-mail: Catcris@idgrup.iber.net.com

Gerència: Jaume Vinyals i Rovira

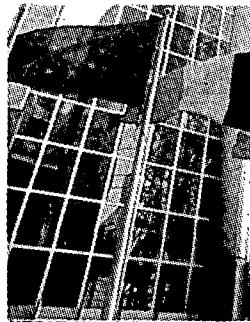
Publicitat: Magda Revetllat i Barba

Promoció: Jordi Baig i Juncosa

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado i Minguez

Impressora: Impressions Intercomarcals S.A. Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. (93) 878 84 03. Fax (93) 878 82 12 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - D.L.B. 14.387/79

Sumari



3

Ja som euro-peus



5-6

Entrevista a Andrée Michel, sociòloga i pacifista



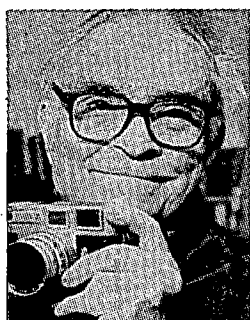
18

Sínode d'Àsia



20

Sevilla: la pobresa jove



28

Exposició fotogràfica de Català-Roca

Difusió controlada per



Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 11.180 ptes.
Resta d'Europa: 21.684 ptes.
Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.
Àsia i Oceania: 37.804 ptes.

en primer pla

Ja som euro-peus

«Europa és un gegant econòmic, un nan polític i una larva militar.» Aquesta frase la va dir a principis dels anys noranta l'aleshores ministre d'Afers Estrangers belga, el socialcristià Eyskens, i encara avui manté la seva vigència amb el següent afegit: «Europa és un gegant econòmic i monetari, un nan polític i una larva militar.» Perquè des del 3 de maig passat onze estats membres de la Unió Europea han iniciat el camí cap a la moneda única, l'euro. Donat que entre els onze estats s'hi compta l'espanyol i ja que els catalans hi estem dins podem dir que ja som més europeus, en el sentit econòmic i monetari (no pas en el polític ni en el militar).

Si repassem la història de la Unió Europea veurem que hi ha un avenç constant en dues direccions. En primer lloc, dels sis estats inicials s'ha passat als quinze actuals en diferents fases: sis, nou, deu, dotze i quinze. Ara estan negociant l'entrada sis més. Per tant, avenç constant quant a ampliació. Ningú surt i hi ha cua per entrar. És una taca que ocupa ja tot el mapa de l'Europa occidental, del sud, del nord i central, amb unes poques illes (Suïssa, Noruega...) i que ara s'estén cap als Balcans i la part oriental del continent.

La segona línia d'avenç se situa en el seu interior. De posar en comú les polítiques del carbó, l'acer i l'energia atòmica es va passar al vessant comercial, a l'agricultura, la pesca, el moviment de capitals, l'eliminació de duanes i un llarg etcètera que permet parlar d'unió econòmica. Ara s'hi suma la unió monetària. Formem part, doncs,



d'un gegant econòmic i monetari, el primer o segon del món (depèn de quin aspecte s'agafi) rere o just davant dels Estats Units.

Aspectes socials, polítics i militars

Quan a les butxaques tots portarem euros en lloc de pessetes ens sentirem més europeus, sempre que la situació econòmica no es compliqui i la gent no doni la culpa a l'euro i es posi a enyorar la nostrada pesseta. Ara bé, el que és clar és que cal aprofundir en la política social per fer front conjuntament al problema de l'atur, la inestabilitat laboral, la marginació social i l'explotació econòmica dels sectors més dèbils de la

societat. A la segona línia d'avenç que abans esmentàvem li falta tirar endavant en el vessant social. I també en el polític i militar.

Resulta vergonyós recordar el paper de la Unió Europea (UE) a les grans crisis internacionals dels anys noranta: la guerra del Golf, els conflictes de l'antiga Iugoslàvia, el genocidi de Ruanda, l'actual crisi del Kosovo. En tots els casos els Estats Units han actuat com a líders polítics i militars mentre els europeus pagàvem les despeses i els governs de París, Londres, Berlín, Roma, Madrid... tiraven cada un pel seu cantó. Som un nan polític i una larva militar, incapaços de deturar la guerra de Bòsnia o d'evitar la matança anunciada de 800.000 persones a Ruanda.

La vessant política és molt difícil d'assolir perquè la UE l'estan construint els estats (ni les regions ni les ciutats hi pinten res o gairebé res) i els nacionalismes estatals no estan disposats a cedir ni un pam de la seva sobirania estrictament política. Només cal veure que el problema del nomenament del president del Banc Central Europeu no era ni de línia econòmica ni de pensament polític ni monetari, senzillament es tractava de una baralla entre francesos i alemanys perquè un dels seus ocupés el seient. Un problema d'influència nacional-estatal.

Catalunya, més forta o més feble?

El nacionalisme català és europeista perquè veu que l'enfortiment de la UE debilita els poders estatals i, per

tant, això farà minvar la incomoditat de l'actual encaix dins d'un Estat on les forces polítiques majoritàries són fortament nacionalistes espanyoles. Ara bé, si per una part està clar que el nostre horitzó econòmic ja no és la península ibèrica sinó la Europa comunitària, per l'altre, resulta que en aquest capítol, segons les xifres publicades, també ens toca pagar. Paguem més que ningú en concepte de solidaritat amb les regions espanyoles més endarrerides i paguem també per ser europeus, ja que és més el diner que surt que el que retorna, segons les informacions de premsa. Amb aquest pla de vida Catalunya s'enforteix (si en debilitar-se l'Estat espanyol podem respirar més a gust) o s'afebleix (si perdem diners per totes bandes), segons com es miri i segons com es facin els números.

El que tothom coincideix a dir és que l'Estat espanyol fa el gran negoci amb la UE, ja que és molt més el que rep del que aporta. L'anterior cap de govern, el socialista González, va aconseguir un bon pessic amb els fons de cohesió. Per cert, que l'oposició d'aleshores (PP) va acusar-lo de fer de pidolaire per Europa. Ara el govern del PP es penja totes les medalles del mèrit de l'entrada espanyola a l'euro, però la realitat és que si les xifres han quadrat segons els criteris de Maastricht ha estat bàsicament gràcies a l'esforç i el sacrifici de centenars de milers de funcionaris a qui se'ls hi ha congelat el sou i de centenars de milers de treballadors que, en nom de la convergència monetària, han vist retallats els seus augmentos de sou mentre les seves empreses guanyaven més diners que mai aprofitant l'actual situació de bonança econòmica. En fi, que l'euro és de tots, l'hem aconseguit entre tots. Hem pagat per ser euro-peus, monetàriament parlant.

Antoni Reig
Periodista

Humor

EUROPA ÉS:



LOURDES, del 1 al 3 de MAIG

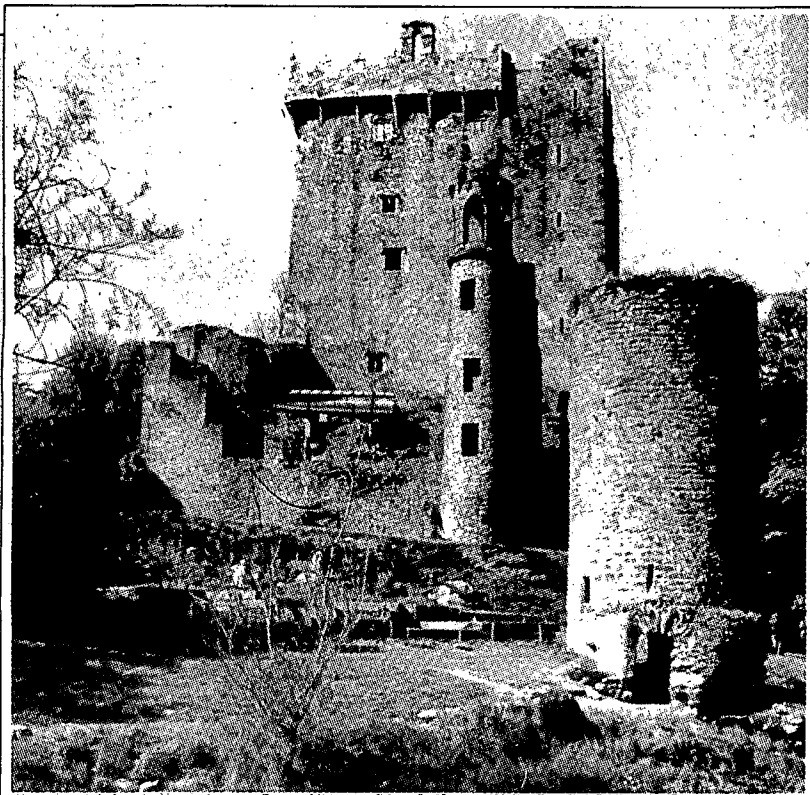
FÀTIMA i EXPO'98

del 18 al 25 de JULIOL

Sortida: BARCELONA, TARRAGONA, REUS, VALLS, VIC, i altres punts

TRUQU'NS AL: 883.33.30
li enviarem informació de
aquesta i altres sortides.

Viatges © Alemany



LES TERRES EVANGELITZADES PER SANT PATRICI

De l'1 al 9 de juliol

IRLANDA - L'illa Maragda

- Dublín, ciutat de molt llarga història
- Cultura dels celtas: creus i altres monuments
- Vestigis monàstics del temps de sant Columba
- Connemara, un indret de pel·lícula
- El golf de Galway i les illes Aran
- Clare, la terra dels castells
- Cashel i l'acròpolis de la Irlanda antiga; etc.

Als extrems de la civilització durant l'alta edat mitjana

AMB L'ASSISTÈNCIA
TÈCNICA DE



MERCATRAVEL S.A.

RIFA 1998

CAMPANYA ANUAL d'aportacions populars

Contribuiu als objectius de l'associació
adquirint i difonent les butlletes del
sorteig tradicional, que donen

OPCIÓ ALS PREMIS SEGÜENTS



1r premi: Un cotxe PEUGEOT 106
Sketch, 3 portes

2n premi: Minicadena JVC sèrie EX
(TD55R)

3r premi: Bicicleta ALPINESTAR CSR
050, 21 velocitats

I també, a més: 10 lots de llibres de la
col·lecció «Albums Disney»

Els col·laboradors en la venda de talonaris
sencers tenen opció a un premi especial

DATA DEL SORTEIG: 2 DE JUNY

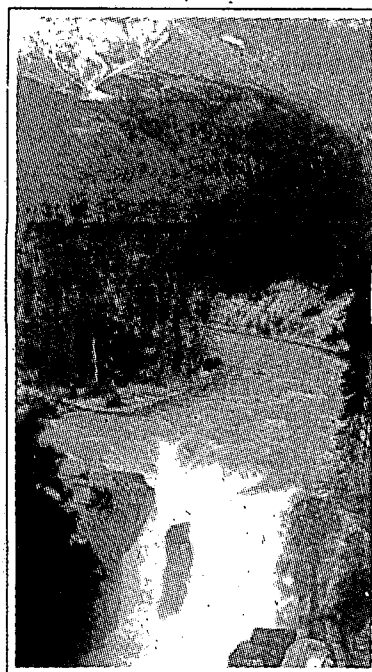
PAÍS JOVE DE L'AMÈRICA SEPTENTRIONAL

De l'1 a l'11 d'agost

CANADÀ (costa oest) i les muntanyes Rocoses

- Colúmbia Britànica, entre les Rocoses i el Pacífic
- Vancouver, la tercera gran ciutat del país
- Les illes Gulf, i Victòria, la ciutat jardí
- «Del mal al cel», per la badia de Horseshoe
- Camins d'indis, ciutats d'exploradors, paratges dels
antics buscadors d'or
- Cims, gorges, geleres i llacs de les muntanyes Rocoses
- La pintoresca comunitat alpina de Banff i el seu parc
- Els llacs Louise —la joia de les Rocoses— i Moraine
- Calgary, un antic fort molt evolucionat i transformat
- La part àrida d'Alberta, antic paradís dels dinosaures

Les imponents bel·leses naturals de l'Amèrica del Nord



«PELEGRINS DE LA PARAULA» AL PAÍS DE JESÚS

Del 3 al 10 d'agost
Del 21 al 28 de setembre
Del 16 al 23 d'octubre
Del 9 al 16 de novembre
Del 28 de desembre
al 4 de gener

**TERRA
SANTA**

Una manera de preparar-se
per al Jubileu de l'any 2000



l'entrevista

«El sexisme comença en la pròpia família»

■ Andrée Michel, sociòloga i pacifista

«El sexisme comença en la pròpia família, quan els fills observen la diferència de rols que desenvolupen els pares a la llar.» Andrée Michel, sociòloga i directora honorària d'investigació

per l'ecologia al Centre Nacional d'Investigació Científica a París, defineix així l'arrel primera del sexisme. Andrée Michel és feminista i pacifista, i el dia 30 d'abril es trobava a Barcelona per

parlar de «Les dones com a promotores dels drets humans per a tothom», en un cicle de cròniques que se celebra amb motiu dels 50 anys de la Declaració Universal dels Drets Humans.

—Enguany celebrem els 50 anys de la Declaració Universal dels Drets Humans. Quin és el balanç que en fa des del punt de vista de la dona?

—A nivell general, fem un balanç positiu d'aquests cinquanta anys. Finalment, les dones han adquirit una dignitat per si mateixes. Amb tot, jo parlaria de dues fases. Des de 1945 —en acabar la Segona Guerra Mundial— fins al 1970, la lluita de la dona per la seva emancipació va donar molts fruits, tant en l'àmbit familiar com en l'econòmic i social. En canvi, a partir de 1970 hi ha hagut un estancament; es mantenen els drets aconseguits durant dècades de lluita però no s'avança. La raó d'això és ben simple: els homes no accepten la conquesta de la llibertat i la igualtat que du a terme la dona. Cal matisar, però, que aquesta anàlisi només es refereix a la situació de la dona a l'Europa Occidental i a Amèrica del Nord.

—Pel que fa al feminisme al Tercer Món, com ha evolucionat?

—Miri, el 1975, a Mèxic, va tenir lloc el decenni de la dona i el 1985, a Nairobi, també hi va haver un congrés internacional. A partir de llavors, hi va haver una acceleració del feminisme al Tercer Món, i es van poder denunciar barbaritats que es comen contra la dona: la poligàmia, el matrimoni forçat, la violència domèstica, etc. Com deia, doncs, podem fer un balanç positiu d'aquests cinquanta anys: les dones han adquirit la dignitat al marge de dependències masculines.

—El sexisme comença a l'escola? Quina n'és l'arrel?

—Abans que a l'escola, el sexisme



Andrée Michel.

comença en la pròpia família. Primer, perquè els nens i les nenes observen que els seus pares desenvolupen rols diferents a casa, i que la dona no és tractada de la mateixa manera que l'home: la mare, generalment, és qui s'encarrega de les feines domèstiques. En segon lloc, el nen i la nena tampoc se senten tractats de la mateixa manera en el si de la família.

D'alguna manera, els rols que ocupen ja pressuposen la seva situació futura en el món laboral. Així, generalment s'encamina la nena cap a feines considerades tradicionals

ment com a femenines: secretària, infermera o esteticista, per posar-ne tres exemples. Aquest fet, per tant, condiciona les sortides professionals de la dona, encara que evidentment sempre hi ha excepcions: a França, per exemple, una dona és la directora de la brigada criminal; però aquesta no és

la norma. Les diferències entre sexes, a més, s'accentuen depenent de les classes socials. És a dir, com que les famílies amb pocs recursos, generalment, no poden pagar estudis superiors a tots els fills, opten només per facilitar-los als nens.

—Què és més fàcil, que les noies accedeixin a llocs de treball tradicionalment masculins, o a l'inrevés; és a dir, que els nois treballin en feines catalogades socialment com a femenines?

—La veritat és que tots dos fenòmens s'han donat al mateix temps. Hi ha hagut una contrapartida: els homes no s'han quedat enrere i han anat ampliant el seu ventall laboral fins a introduir-se en àmbits tradicionalment destinats a la dona. Aquest fet, més que un avantatge, comporta un greu perill: que al final les dones es quedin sense res. Si, a més, a aquest fet afegim l'actual precarietat laboral, el resultat és que generalment són les dones les que es queden amb les feines a temps parcial. Així, el 80% d'aquesta mena de feines són ocupades per les dones.

—Com valora el feminisme el pa-

per de l'Església catòlica en la igualtat de drets entre homes i dones?

—La societat laica ha anat evolucionant mentre que el Vaticà s'ha quedat estancat. Evidentment, també cal constatar que hi ha hagut avenços.

—Canviant de tema, com es viu des de França l'imparable ascens electoral del Front Nacional de Jean Marie Le Pen?

—Molt, molt malament; la gent se sent descoratjada. Cal dir, a més, que els votants del Front Nacional no són pas feixistes, sinó que senzillament són persones que protesten contra la il·legalitat i la crisi econòmica que impera de forma general al conjunt d'Europa. El pitjor de tot és que ni tan sols s'adonen del perill que comporten les consignes d'aquesta dreta ultra i radical. Voldria destacar també que, comparativament, les dones voten menys el Front Nacional que els homes: en una proporció d'un terç menys en el cas de les dones.

—Creu que, si no anem en compte, es poden repetir els errors comesos en el passat?

—Crec que sí, hem de vigilar. De fet, la barbàrie ja és present arreu del món; en la forma és diferent al nazisme, però la barbaritat existeix i, un clar exemple d'això a Europa és la guerra a l'antiga Iugoslàvia.

Carme Munté Margalef

(Segueix a la pàg. 6)

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA
BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estadades per sempre, i per convallescències. Poques places.
Tel. 427 44 53

Andrée Michel
Sociòloga i pacifista

Perquè hi hagi pau cal justícia

La celebració de la copa del Rei, en mans del F.C. Barcelona, va fer canviar els plans als organitzadors del cicle Vuit Cròniques pels Drets Humans, la Federació Catalana d'ONG pels Drets Humans i la Regidoria de Drets Civils de l'Ajuntament de Barcelona. La conferència «Les dones com a promotores dels drets humans per a tothom», a càrrec d'Andrée Michel —directora honorària d'investigació per l'ecologia al Centre Nacional d'Investigació Científica a París—, s'havia de celebrar el 30 d'abril al saló Cròniques de l'Ajuntament de Barcelona. Evidentment, amb els equips de futbol i de handbol del Barça celebrant sengles triomfs esportius, la conferència es va haver de traslladar i, finalment, es va fer a la sala Lluís Companys del edifici d'Atenció al Ciutadà de la plaça de Sant Miquel.

Andrée Michel va manifestar, abans que res, que com a sociòloga no pretenia parlar de dades que no es poden verificar, sinó d'una realitat concreta: el fet que les dones són a l'avantguarda de la promoció dels drets humans. Va dir també que el discurs sobre els Drets Humans s'ha banalitzat d'ençà de la Declaració Universal. Per això, va sentenciar: «Ara hem de passar de les paraules a la veritable lluita: la concreció dels Drets Humans.»

La sociòloga francesa, per demostrar la seva tesi, va parlar extensament, tot donant exemples de la vida de cada



Madres Plaza de Mayo reclamen insistentment que es faci justícia a l'Argentina.

dia, de tres rols que les dones ocupen en la nostra societat com a promotores dels drets humans. Primer, informen i consciencien l'opinió pública de la vulneració constant dels drets. Un exemple que va esmentar va ser Aurora Bilbao que, com a integrant de Metges per la Prevenció de la Guerra Nuclear, va publicar un informe sobre les privacions mèdiques i nutricionals que pateixen els infants iraquians des que els Estats Units van començar, l'agost de 1990, l'embarcament.

Engrandir el paraigua dels drets humans

El segon rol que ocupen les dones és el d'estendre i engrandir el paraigua dels drets humans a aquelles persones que, en principi, no s'hi podien aixoplugar. Una victòria en aquest àmbit, doncs, va ser quan el 13 d'abril de 1984 el Parlament Europeu va reconèixer el dret de «refugiades polítiques» a aquelles dones que es troben totalment indefenses, en el seu país, davant el sistema patriarcal. Una victòria, sí; però no com-

pleta. Tal com va lamentar Michel, la majoria de tribunals europeus no apliquen l'esmentada resolució.

Una segona ampliació dels drets humans abasta l'esclavatge que viuen moltes dones en la nostra societat. Michel va parlar de dues menes d'esclaves: les prostitutes, dones «importades» de països de l'Estat i de l'Àfrica, i les esclaves domèstiques, minyones «importades» de les Filipines, que treballen com a esclaves i que moltes vegades, fins i tot, pateixen abusos sexuals. Així, les feministes intenten que aquestes violacions, en lloc de considerar-se temes privats, siguin reconegudes i considerades crims a Occident.

Finalment, la tercera i última part de la conferència d'Andrée Michel va versar sobre la impunitat en què viuen assassins dels drets humans com Pinochet, a Xile, o els jemers vermells, a Cambodja. Una impunitat que la sociòloga francesa va qualificar de «monstruosa». Les dones exigeixen la reparació del mal: «Contra aquesta impunitat lluiten magistrades, juristes, procuradores, així com les dones de les capes populars: mares i mullers de desapareguts que clamen justícia.» «Perquè hi hagi pau cal justícia», va concloure Michel. (C.M.M.)

**Tu també tens
dret a estar
ben informat**

**subscriu-te
a**

CATALUNYA CRISTIANA

Puiggarí, 5
08014 Barcelona

Nom Adreça
D.P. Població Província Tel.

Em subscric a "CATALUNYA CRISTIANA" català/castellà per l'import: ☐ anual (52 números) de 11.180 ptes.
☐ semestral (26 números) de 5.590 ptes.

El pagament de la subscripció el faré mitjançant:

☐ domiciliació bancària (en aquest cas omple l'ordre de domiciliació)

☐ xec nominatiu que adjunto

☐ transferència al CC del setmanari

2 1 0 0
Entitat

3 0 1 3
Oficina

2 0
DC

2 2 0 0 3 9 1 7 4 1
Compte

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA" amb càrrec al meu compte corrent/límbreta

Entitat

Oficina

DC

Compte

Data

Signatura del titular del compte/límbreta

diòcesis

Barcelona

Toc de sortida de les celebracions del 700 aniversari de la catedral gòtica

■ Una missa solemne i la presentació de la nova campana obren els festejos

BARCELONA.—Una missa solemne presidida per l'arquebisbe, Ricard Maria Carles, i la presentació de la nova campana de la catedral van obrir el programa de celebracions del 700 aniversari de la col·locació de la primera pedra de la seu gòtica barcelonina, el dijous 30 d'abril.

A la missa hi van assistir l'alcalde de la ciutat, Joan Clos, la delegada del govern a Catalunya, Julia García Valdecasas, i el conseller de Cultura de la Generalitat, Joan Maria Pujals, entre altres autoritats, a més d'una multitud de fidels. Després de l'eucaristia, les autoritats i el Capítol de la Catedral es van dirigir al pla de la seu, on Josep Serra, president de Crèdit y Caución, va oferir la campana de 3.700 quilos. El

president del Capítol de la Catedral, Joan Guiteras, va pronunciar les paraules d'acceptació d'aquesta nova i última campana que li faltava al temple per completar l'escala musical. Es tracta de la campana si bemoll 2, que encara no té nom propi. Els ciutadans que ho desitgin poden votar fins al dia 1 de juny, en el mateix lloc on s'exposa la campana, entre dotze propostes de noms: Àngela, Anna, Coloma, Cristina, Elisabet, Ge-

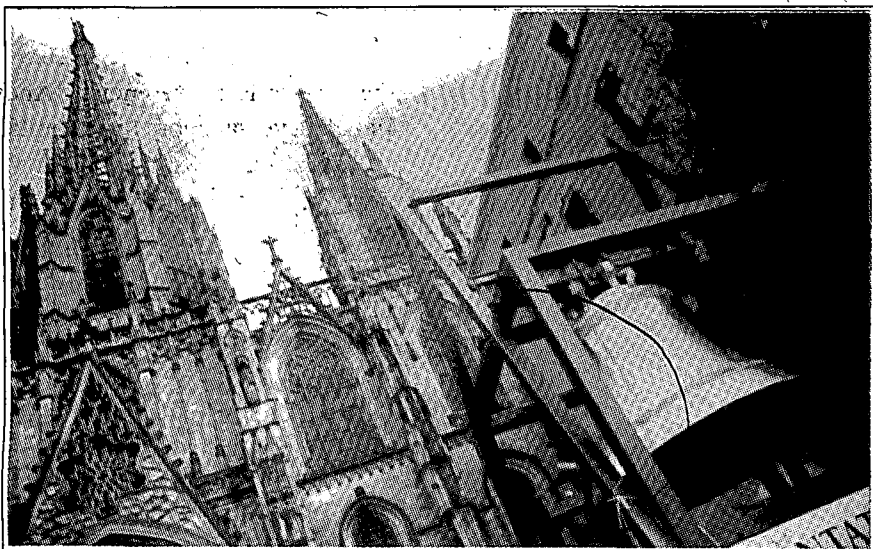
orgina, Marta, Montserrat, Perpètua, Ramona, Rosa i Roser.

La regidora de Paisatge Urbà, Teresa Sandoval, en representació de l'alcalde que s'havia hagut d'absentar, va assenyalar la solemnitat d'aquest aniversari, i el conseller de Cultura va llegir uns versos d'Unamuno d'elogi a la catedral. L'arquebisbe va ser l'encarregat de cloure l'acte amb unes paraules d'agraïment. Finalment, un castell de focs va posar punt i seguit a les celebracions del 700 aniversari de l'inici de les obres de la catedral, que continuaran fins a l'1 de maig del 1999. Durant aquest any, estarà his-

sada la bandera que assenyala el temps dels festejos.

Entre els actes culturals cal destacar: tres concerts de l'Orfeó Català a la catedral, el primer dels quals ha tingut lloc el 13 de maig; el congrés d'arxivers eclesiàstics de l'Estat espanyol; la trobada dels conservadors de les catedrals de Catalunya, i la presentació de l'obra de Valls i Taberner sobre sant Ramon de Penyafort i el trasllat al seu lloc definitiu —la capella de la Mare de Déu de l'Alegria— de les restes mortals del cardenal arquebisbe Narcís Jubany.

Josep M. Calvet



La nova campana està exposada al pla de la catedral.

Diferents estils artístics

La catedral de Barcelona, sota la doble advocació de la Santa Creu i santa Eulàlia, està situada en el sector nord-oest del nucli romà de la ciutat. Les notícies més antigues pertanyen a l'antiguitat tardana, però es té constància d'una altra catedral romànica, anterior a l'actual. De la mateixa manera, es pot pensar en la possibilitat que n'hi hagués hagut una de preromànica.

La inscripció que hi ha a la porta dita de sant Iu ens informa que les obres de la catedral gòtica es van iniciar l'any 1298, concretament l'1 de maig. Una primera etapa constructiva, de la qual es desconeixen els autors, va començar pels cossos corresponents a les dues grans portes laterals. La continuació i l'acabament de les obres va ser fruit d'un llarg procés que va durar tot el segle XIV fins ben entrada la segona meitat del segle XV, amb l'acabament de l'estructura general de l'edifici. Tot i així, no va ser fins al final del segle passat i principi de l'actual que la seu va oferir un aspecte completament acabat. Els llibres d'obra que en documenten la construcció registren els noms dels mestres d'obra, la majoria d'ells arquitectes prestigiosos del moment.

Per trobar una nova i significativa represa de la catedral cal fer un salt temporal de més de quatre-cents anys, fins al final del segle XIX, quan Manuel Girona, un important banquer barceloní, va fer un donatiu que va permetre pagar les obres de la façana. En el concurs convocat, va guanyar el projecte de Josep Oriol Mestres, que no va ser fidel a l'esperit del gòtic català, però ho va ser del neogòtic del seu temps, i va contribuir a ampliar el ventall d'estils artístics que solen conviure en una obra de dimensions tan grans. (J.M.C.)

CASA D'ESPIRITUALITAT DEL SANTUARI D'EL MIRACLE



Sota la direcció dels monjos benedictins d'El Miracle i de Montserrat i l'acolliment de les Germanes de la Fraternitat de Maria Verge, la CASA D'ESPIRITUALITAT D'EL MIRACLE disposa d'unes instal·lacions i serveis adients en un ambient acollidor, enmig d'una natura plàcida i solitària, que estari a disposició dels

Matrimonis

per organitzar tota mena d'activitats: reunions d'equips i de grups. Recessos de cap de setmana. Convivències i trobades. Matrimonis joves i grans. Grups parroquials. Exercicis Espirituals, etc.

• Durant l'any 1997, més de 230 matrimonis joves i grans, en grup o individualment han participat en les activitats de la Casa.

• Nombrosos matrimonis venen individualment a la Casa d'Espiritualitat, cercant un ambient de silenci i recolliment. Molts busquen consells i orientació. La comunitat de monjos sempre és a punt per atendre les seves necessitats espirituals.

Per informació, inscripcions i reserves:
CASA D'ESPIRITUALITAT
Telèfon: 973 48 00 45
Fax: 973 48 02 43
25287 EL MIRACLE (El Solsonès)



Barcelona

«Hem de saber llegir en la nostra vida la presència de l'Esperit»

■ Rosa Deulofeu, coordinadora de l'Aplec de l'Esperit 1998

BARCELONA.— El proper 31 de maig se celebrarà a Vilafranca del Penedès l'Aplec de l'Esperit. Aquesta trobada de joves cristians es fa cada tres anys i és sempre el diumenge de Pentecosta, el dia que l'Església celebra el dia de l'Esperit Sant. La trobada aplegarà uns sis mil joves cristians procedents de Catalunya i les Balears. La coordinadora de l'edició d'enguany és Rosa Deulofeu, delegada de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona.

—Quins objectius proposa l'Aplec d'aquest any?

—L'Aplec de Vilafranca va lligat amb l'Aplec de Girona, on se'ns proposava fer un viatge amb Jesús, i aprofundir molt en l'opció de la vida cristiana on hem de saber lluitar contra el dubte, emprendre un camí, anar a fons, prendre decisions, i treballar la dimensió de comunitat cristiana.

La trobada d'aquest any vol que siguem conscients que el camí de la fe no el fem sols ni hem de pretendre fer-lo només comptant amb les nostres forces. Jesús diu als seus deixebles: «No us deixaré pas orfes, tornaré a vosaltres» (Jo, 14,18). Seguint les paraules de Jesús, a l'Aplec volem transmetre que l'Esperit de Déu està amb nosaltres. A la trobada volem ajudar-nos mútuament a saber llegir en la nostra vida quotidiana la presència de l'acció de l'Esperit.

—El lema d'aquesta edició és «Deixa'l fer, l'Esperit és amb tu», què vol transmetre?

—Vol comunicar als joves que hem d'aprofundir en l'Esperit Sant que és el tema de reflexió de tota l'Església Universal durant aquest any de trienni de preparació per al Jubileu de l'any 2000. El 1997 va ser Jesucrist i el 1999 serà Déu Pare. També vol transmetre que l'Esperit renova i fa créixer la nostra fe decidida i compromesa.

—L'Esperit Sant ha d'anar lligat amb Déu i Jesús?

—Sí, i és molt important treballar l'Esperit Sant, perquè ens ajudi a tenir la visió global d'una espiritualitat trinitària. En ella hem de veure que Déu no és impersonal, sinó que la figura de Déu l'hem de viure com a Pare de la nostra existència. Déu es fa proper a través de Jesús fent-se home i la força per anar cap a Ell ens la dona l'Esperit Sant.

—És difícil per als joves viure l'acció de l'Esperit en una societat profundament materialista?

—Crec que sí. En una societat tant pragmàtica i utilitarista com la nostra,



Rosa Deulofeu.

on es busca l'eficàcia i el rendiment, a Déu se'l sent o percep com a inútil. Però, paral·lelament, també som protagonistes del creixement de la buidor, de la soledat, del sense sentit... fets que generen la recerca d'alguna cosa. En-

cara que la majoria de les persones no ho saben, això és set de Déu. Des de l'Església hem d'aprendre a arribar al cor de les persones i poder saciar aquesta set. Aquesta és la nostra assignatura pendent.

—L'esperit ens ha d'ajudar a evangelitzar?

—Sí, i l'Aplec se celebra a la Pentecosta perquè recordem la vinguda de l'Esperit Sant del que rebem la missió d'evangelitzar com es recull a l'Evangeli: «Com el pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Vol dir que és una trobada en què ens reunim per revivir la vinguda de l'Esperit, però no per quedar-nos aturats, sinó per revitalitzar el nostre procés interior en el camí que seguim com a cristians. En aquest sentit, volem que els joves vegin a l'Aplec de l'Esperit una crida molt concreta: «Que els joves se sentin Església en Missió.»

Marta Puyol

L'Aplec arriba a la cinquena edició

L'Aplec de l'Esperit és una trobada de joves cristians que convoca la Conferència Episcopal Tarraconense i els bisbes de Balears a través del Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut de Catalunya i Balears.

La trobada va néixer l'any 1982, convocada pel moviment Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya. L'any 1986 el Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut va acollir la iniciativa de fer-la arribar als joves de tots els moviments, parròquies i grups. Des de llavors s'han celebrat quatre aplecs: a Poblet el 1986, a Lleida el 1989, a Manresa el 1991 i a Girona el 1994.

La trobada està presidida pels bisbes de Catalunya i les Balears, i també s'hi conviden diversos representants institucionals i de la societat civil.

A l'Aplec es reuneixen els joves a partir de setze anys, de les parròquies, moviments diocesans i altres grups d'Església. En els darrers aplecs hi han participat més de cinc mil joves.

Els bisbes configuren el projecte de la regió eclesiàstica catalana

TIANA.— Els dies 4, 5 i 6 de maig de 1998 ha tingut lloc la reunió número 145 de la Conferència Episcopal de la Tarraconense. Pel que fa a la regió eclesiàstica catalana, els bisbes prepararan un projecte de configuració que presentaran a la Conferència Episcopal Espanyola, per a la seva tramitació i presentació pos-

terior a la Santa Seu, tal com està establert en el Codi de Dret Canònic.

A la reunió el Gran Canceller de la Facultat de Teologia de Catalunya, Mons. Ricard Maria Carles, ha proposat als bisbes una reflexió conjunta més aprofundida sobre el futur de la facultat. D'altra banda, els bisbes han acordat nomenar un responsable

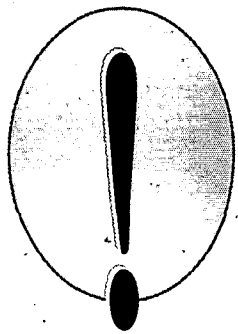
a cada bisbat que potenciï la Pastoral del Sord.

Mons. Traserra, bisbe delegat de la Conferència Episcopal Tarraconense per als assumptes econòmics, ha presentat el programa de la campanya de Germanor 1998. També s'ha presentat l'avantprojecte del directori marc de Pastoral Sacramental i

s'ha renovat a Mn. Francesc Pardo com a director del Centre d'Estudis Pastorals de les diòcesis catalanes.

Finalment, els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense han donat el vistiplau per a la introducció de la causa de canonització d'Antoni Gaudí, arquitecte, entre d'altres construccions, de la Sagrada Família. (M.P.)

CATALUNYA+ CRISTIANA



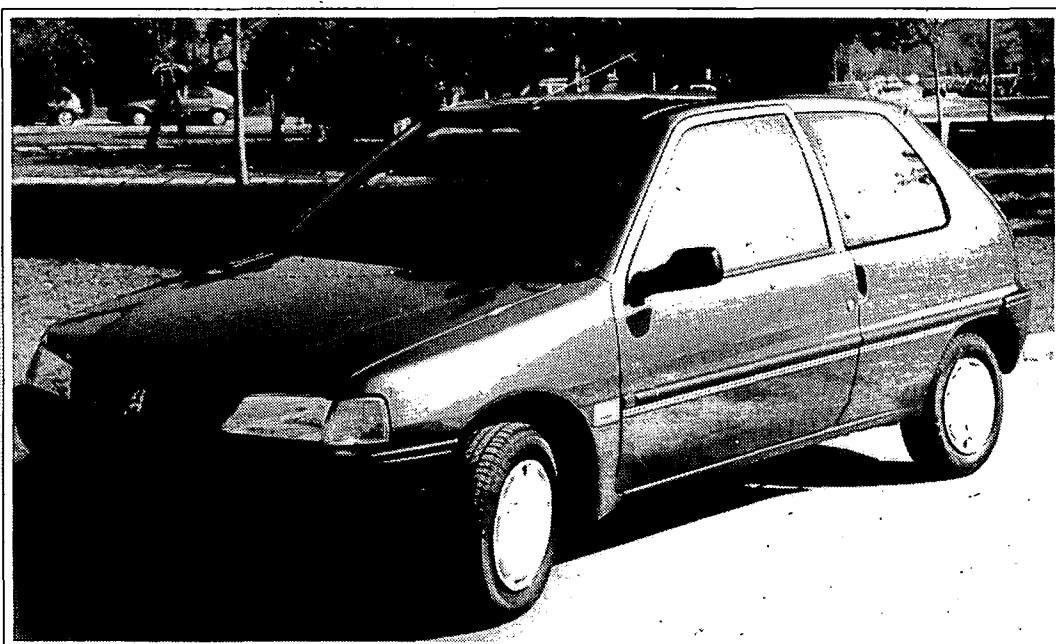
La vostra aportació

CAMPANYA D'APORTACIONS POPULARS AL NOSTRE SETMANARI

Adquirint les butlletes podeu
optar als premis

1r. premi:

Un cotxe PEUGEOT 106
Sketch, 3 portes



SORTEIG TRADICIONAL: 2 DE JUNY

Segon Premi:

MINICADENA JVC sèrie
EX (TD55R)

Tercer Premi:

Bicicleta ALPINESTAR CSR 050,
21 velocitats

I també, a més:

✓ 10 lots de llibres de la col·lecció
«Àlbums Disney»

BUTLLETA DE COMANDA

Per participar en el Tradicional SORTEIG 1998 en suport de CATALUNYA CRISTIANA

☐ Talonaris a 8.750 ptes. ☐ Butlletes a 175 ptes.

Nom i
cognoms.....
Adreça.....
Població..... DP.....
Tel..... Província.....
Trameto l'import per ☐ xec barrat ☐ gir postal

NECESSITEM EL VOSTRE AJUT

PODEU ADQUIRIR LES BUTLLETES A LES SEGÜENTS LLIBRERIES DE BARCELONA:

—La Formiga d'Or, Av. Portal de l'Àngel, 3
—Balmesiana, Duran i Bas, 6
—Signe, Mallorca, 301

Podeu demanar-ho per correu enviant aquesta butlleta de comanda.



ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A, tel. (93) 301 37 18 FAX: 302 32 64 - 08010 Barcelona

ELS CRISTIANS HEM DE SOSTENIR LA NOSTRA PREMSA. GRÀCIES PER LA VOSTRA APORTACIÓ

Barcelona

El pare Ireneu Segarra: mig segle de mestratge

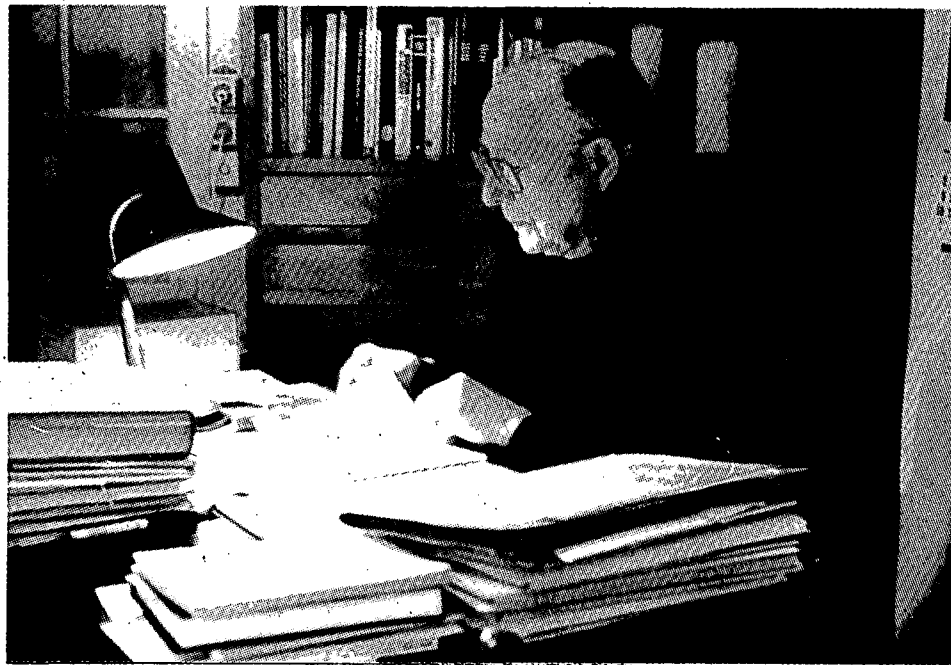
■ L'homenatge al monjo de Montserrat serà retransmès pel Canal 33

MONTSERRAT.— Amb motiu de la jubilació del pare Ireneu Segarra com a director de l'Escolania de Montserrat i coincidint amb els seus vuitanta anys, la Generalitat de Catalunya, l'Abadia de Montserrat, el Consell Català de la Música, l'Escola de Pedagogia Musical, la Fundació Montserrat 2025 i la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana li han promogut un homenatge al Palau de la Música, que se celebrarà el 19 de maig a les nou de la nit.

L'acte comptarà amb una glossa de l'escriptor Jordi Sarsanedas, degà de la Institució de les Lletres Catalanes, president de l'Ateneu de Barcelona i durant molts anys cap de la revista *Serra d'Or*, de les Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Hi haurà un concert de

l'Escolania de Montserrat, de la Coral Antic Escolans de Montserrat —també deguda a l'impuls del pare Ireneu i sovint dirigida per ell— i del pianista Bernat Vivancos, antic escolà i deixeble predilecte del pare Ireneu.

Aquest homenatge vol retre un just



honor a un monjo que, durant gairebé mig segle, ha realitzat una tasca constant i fecunda en bé de la música sacra, de la pedagogia musical, i la projecció cultural del nostre país.

jo de Maredsous, juntament amb els seus companys monjos catalans, i el setembre va retornar a Montserrat, on enllestí la teologia i va ser ordenat sacerdot l'agost de 1941.

Ireneu Segarra, monjo de Montserrat

Ireneu Segarra i Malla va néixer a Ivars d'Urgell (Pla d'Urgell) el 1917 i va ser el tercer dels sis fills d'uns propietaris rurals. El seu nom de baptisme és Jesús. Afeccionat a la música des de petit, els seus pares el van portar a l'Escolania de Montserrat i aquell mateix any va ser elegit *bisbetó*. De bon començament va destacar per les seves aptituds i el pare Anselm Ferrer, aleshores director de l'Escolania, el va escollir com a solista i li va encarregar de tocar l'orgue a la missa matinal dels escolans.

El 1931 va deixar l'Escolania i al cap de pocs mesos va ingressar al Col·legi de Postulants de Montserrat, amb la intenció d'esdevenir monjo. El 1933 va entrar al noviciat i va rebre el nom monàstic d'Ireneu, i l'any següent va fer la seva professió simple com a monjo.

La guerra civil el va trobar a Montserrat i, com la majoria dels monjos, va poder traslladar-se, protegit per la Generalitat, a Barcelona, on va passar un any amagat a casa d'una família àmiga. El novembre de 1937 es va poder embarcar en un vaixell de càrrega anglès cap a Marsella i va residir fins al 1939 als monestirs benedictins de Maredsous i de Saint André, a Bèlgica, on va estudiar teologia. El gener de 1939 va fer la professió solemne com a mon-

**Director de l'Escolania
de Montserrat**

Des del 1941, el pare Ireneu va esdevenir sotsdirector de l'Escolania i va ajudar eficaçment el pare David Pujol, que n'era el director des del 1933, i del 1943 al 1947 en va ser també prefecte. Mentrestant, Ireneu Segarra va ampliar els seus estudis de música amb el pare Anselm Ferrer, amb els mestres Frank

Marshall, Josep Barberà i Cristòfor Taltabull i, a París i a Fontainebleau, amb Nadia Boulanger.

Durant el curs 1950-51 va esdevenir director interí de l'Escolania i precisament l'any 1950 va acompanyar a Roma un grup d'escolans que per primera vegada van cantar fora de Montserrat, durant la missa papal a Sant Pere del Vaticà amb motiu de la proclamació del dogma de

AJUDA'NS I AJUDA'LS

Subscriu un missioner a «Catalunya Cristiana»

*Més de 300 missioners
reben «Catalunya
Cristiana» a tot el món.
La resta, esperen
un padrí.*



☐ P. JOSEP GRAU
Convento PP. Franciscanos
Lavalle, 325
4600 Jujuy
ARGENTINA..... 26.884 ptes.

(Marqueu amb una "x" el missioner que desitgeu apadrinar)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

Banc / Caixa

Entitat
 Oficina
 DC
 C/c o Libreta

CATALUNYA+ CRISTIANA

c/ Puiggarí, 5-7 - 08014 Barcelona - Tel. 490 59 88 - Fax 490 20 35

a l'italià i al francès i publicat també, el 1997, en català.

La tasca del pare Ireneu a l'Escolania ha estat d'una importància extraordinària. Amb ajuda dels seus col·laboradors, ha seguit de prop la formació de centenars d'escolans —entre els quals han sorgit músics importants des de molts punts de vista—, els ha fet assajar un repertori que en part ha anat component ell mateix —i que sovint ha estat adaptat en castellà, en francès i en altres idiomes—, els ha dirigit a la missa, a la Salve i a les Vespres de Montserrat i ha tingut cura d'una gran quantitat d'enregistraments— molts dels quals han tingut premis internacionals o nacionals rellevants— i de múltiples concerts, a Montserrat mateix, als indrets més diversos de Catalunya, a Madrid, a Saragossa, al País Basc i a altres llocs de l'Estat espanyol i a molts països de l'estranger: França, Bèlgica, Alemanya, Àustria, Hongria, Israel, el Japó, Canadà, etc.

El Mètode de Pedagogia Musical

Paral·lelament a la seva tasca com a director de l'Escolania, el pare Ireneu

va treballar a partir del 1971 en un mètode de música per les escoles de Catalunya, nascut de la necessitat de crear un programa de formació musical inexistent fins aleshores. D'aquest propòsit neix l'anomenat *Mètode Ireneu Segarra* de Pedagogia Musical, editat per les Publicacions de l'Abadia de Montserrat sota el títol de *El meu llibre de música*, en vuit graus, i adaptat a les escoles de música i a les escoles normals. El mètode es fonamenta en el principi d'aprenentatge on es privilegia primer l'aprenentatge sensorial de la

música, i després el racional. El mètode és complementat amb dos volums de cançons titulats *Juguem cantant*, musicades pel pare Ireneu mateix.

La idea fonamental del Mètode és la de facilitar a tothom l'adquisició del llenguatge musical, adaptant-lo a cada edat. Inclou l'aprenentatge de les primeres nocions de relacions dels sons fins al coneixement de la gran literatura musical, passant per l'estudi minuciós de la cançó popular catalana, en la qual es basa i s'articula el Mètode. L'audàcia del Mètode és posar en mans dels més joves uns elements que només es poden fer servir músics amb veritables qualitats o amb una llarga formació musical.

Guardonat amb la Creu de Sant Jordi

El pare Ireneu va rebre, el novembre de 1986, la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya, «per la seva abnegada i fructífera tasca dirigint l'Escolania de Montserrat, de fama universal, i pel fet de ser l'autor d'un mètode d'iniciació i

El pare Ireneu, compositor

Al costat de la seva tasca com a director de l'Escolania de Montserrat i de les seves aportacions pedagògiques, i dels seus 236 concerts i 112 enregistraments, el pare Ireneu Segarra destaca també com a compositor: és autor de 206 obres, la majoria d'elles de caire litúrgic, realitzades sobretot a partir del Concili Vaticà II com un esforç d'introducció del cant en llengua vernacle a les celebracions. Moltes de les seves melodies són ben conegudes entre els fidels de parla catalana, i encara avui representen un bon pòsit del cant litúrgic català. També és autor de peces populars i de peces instrumentals. Ha realitzat setze adaptacions de melodies o peces d'indole ben variat, sobretot per ser cantades per l'Escolania. Encara avui el pare Ireneu proveeix de noves melodies litúrgiques el repertori de cant dels monjos de Montserrat.

aprenentatge de la música d'abast general, havent excel·lit ell mateix com a compositor». El proper 19 de maig, al Palau de la Música, el reconeixement de la seva tasca constant i innovadora quedarà palès mitjançant l'homenatge-concert que li rebran diverses institucions culturals catalanes i centenars d'antics deixebles de l'Escolania. Però, darrere dels homenatges i reconeixements, resta la faceta més meravellosa del pare Ireneu: la de monjo exemplar, discret i constant que, amb traça i paciència, ha sabut transmetre humanitat a centenars de deixebles, i ha irradiat bellesa i harmonia mitjançant la seva creativitat i el seu art. Una mostra, sens dubte, de com el Regne de Déu creix de manera amagada, però fecunda.

Joan-Andreu Rocha

osb

L'Escola de Pedagogia Musical

L'Escola de Pedagogia Musical va ser iniciada fa vint-i-cinc anys com un esforç per aplicar, més enllà de Montserrat, un pla d'estudis musicals adient al moment que vivia la pedagogia musical a Catalunya a finals dels anys seixanta i començaments dels setanta. Neix l'any 1973 amb la col·laboració del jove professor de música Joan Casals, de Màrius Samarra, llavors president de Joventuts Musicals de Catalunya, i del pedagog musical Santi Riera. L'Escola de Pedagogia Musical es va crear amb la finalitat de promoure l'aplicació, i difondre l'ús de la nova proposta pedagògica oferta pel *Mètode Ireneu Segarra*. De seguida l'Escola aplega un conjunt de professors, mestres i pedagogs d'arreu de Catalunya.

Des de llavors aquest grup de treball, sota la direcció del pare Ireneu, i amb la voluntat de contribuir a la normalització musical a les Escoles de Catalunya, s'ha dedicat a la recerca i ordenació de material i a l'elaboració i experimentació d'un programa de formació musical per les diferents etapes de l'ensenyament obligatori (educació infantil, primària, secundària) i també per a escoles de música i conservatoris.

De cara a assolir aquests objectius, l'Escola ha anat organitzant i realitzant cursos de formació per a mestres especialistes i professors de música. Al llarg d'aquests vint-i-cinc anys hi han participat més de dos mil tres-cents alumnes. Des de l'any 1991 aquests cursos de formació estan integrats dins del marc del Pla de Formació Permanent del Professorat del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya. Actualment, els cursos es realitzen en dues modalitats: en règim intensiu d'estiu, o bé durant el període escolar i fora de l'horari lectiu durant l'hivern.

Amb l'Escola de Pedagogia Musical l'obra pedagògica del pare Ireneu Segarra s'ha projectat més enllà del Montserrat, tot col·laborant a obrir nous horitzons dins el panorama de la formació musical a Catalunya.



GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

**Tramitació
d'enterraments**

**En cas de defunció,
què s'ha de fer?**

Truqui al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses -

Eutanàsia activa o suïcidi assistit?

Josep M. Calvet

[illegible]

Lleida

El Multifestival David, una convivència entre l'art i la fe

■ Les tecnologies aplicades a la pastoral, tema central dels seminaris

LLEIDA.— El Multifestival David se celebrarà del 2 al 6 de juliol, com és habitual, al monestir de les Avellanes (Lleida), que, com diuen els organitzadors de l'acte, «no serà el Silicon Valley, però és el més bonic que hem

trobat fins ara... casa nostra!». Com l'any passat, artistes, estudiants i acompanyants pastorals estan convidats a preparar espiritualment el Multifestival junt amb els organitzadors i els voluntaris. Es tracta d'una trobada entre per-

sones procedents de diferents cultures, edats i experiències, la qual cosa porta a un enriquiment mutu. Precisament aquí resideix la màgia del David: en aquesta convivència de trets tan diversos.



La banda de «heavy» brasilera Eterna, al costat del pare Bernardo da Esperança.

Cal destacar que, de sis a vuit hores diàries, el Multifestival serà retransmès directament des del monestir de les Avellanes, a través de connexió via satèl·lit, fins a Ràdio Pax, l'emissora de la diòcesi de Miami i el sud dels Estats Units. Des d'allà, per Pax Net, una xarxa d'emissores emetrà a Llatinoamèrica i al món hispà dels Estats Units. A més, a través d'Internet qualsevol persona podrà consultar el David Virtual a: www.ciberaula.es/pastoral/multifestivaldavid.

Els seminaris estan dirigits per Juan Izel, director de ICCE (Instituto Calasanz de Ciencias de la Educación) de Madrid, després d'haver viscut diver-

sos anys a Àfrica i Amèrica. El tema serà «De l'era de la informació a l'era de l'anunci: noves tecnologies aplicades a la pastoral». Les noves tecnologies, els nous camins de la informàtica a Internet, amb els seus reptes i possibilitats seran els temes principals. A més, hi haurà sessions d'Internet reals i es connectarà amb webs evangelitzadores.

En els diferents escenaris del Multifestival està previst que actuiïn, entre d'altres: Jacques Rondreux (percussionista, França), Comisión (rock house), Springs Dance Company (dansa, Anglaterra), Johni Vega (mim, Costa Rica), Arass (pop rock), Alborada (folk), Claudio París (pop, bossa, Brasil), Migueli (rock, cantautor), Pau Tarruell (espectacle infantil), Jorge Enrique del Rivero (piano clàssic i balades, pop, EUA), Ana Lourdes Martínez (canción EUA), Sal y Luz (rock, pop, EUA) i Eterna (*heavy metal*, Brasil).

Com en els últims anys, els més petits disposaran del seu propi espai per a la dinamització de la fe i l'expressió artística i cultural. A més, per als menors de 4 anys hi ha disponible un servei de guarderia. Per a més informació: c/ Rivadeneira, 6, 4. Tel i fax, 93 412 24 24. (C.C.)

BARCELONA

25 aniversari de Santa Maria Magdalena de Viladecans

VILADECANS.— La parròquia de Santa Magdalena de Viladecans va celebrar el 26 d'abril la clausura del 25 aniversari de la seva inauguració. L'acte més important de l'efemèride va ser la concelebració eucarística presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles, acompanyat per Mn. Ramon Octavi, principal responsable de la parròquia.

En acabar la celebració, el cardenal va beneir una creu de ferro de sis metres d'alçada, situada en una de les baixades d'aquesta església subterrània com a signe visible d'identitat. Amb motiu de l'aniversari també s'han

portat a terme diversos arranjaments; sobretot cal destacar que s'ha col·locat fusta a la part baixa de les parets del temple, que són de ciment.

Va ser en el curs 1972/73 quan es va iniciar la vida parroquial del temple, situat al barri Sant Jordi de Viladecans, al Baix Llobregat. El bisbe Josep Campany va inaugurar la nova església el 8 d'octubre de 1972, i el seu primer sacerdot va ser Mn. Jaume Bogunyà Casals.

R. Octavi Sánchez

Amics,
subscriptors, lectors
i pelegrins de...

CATALUNYA CRISTIANA

Romiatge a MONTSERRAT

Presidit pel bisbe Joan Carrera, auxiliar de Barcelona

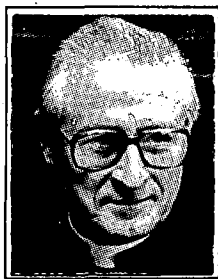
Dia 6 de juny

Reserva de: Places d'autocar - Tiquets per al dinar de germanor

AMICS DE "CATALUNYA CRISTIANA" (abans del 2 de juny)
Pl. Urquinaona 11, 3r 3a A - 08010 Barcelona - Tel. 93 301 37 18



Magisteri



Carta Dominical

Ricard M. Carles

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Expandir la bondat de Déu

«**D**e franc ho heu rebut, doneu-ho de franc.» És el lema de la Jornada del Malalt d'enguany. Una jornada que, no cal dir-ho, no es refereix exclusivament als malalts, sinó a tothom. Perquè no hi ha pas qui no tingui alguna malaltia o bé algun malalt que li sigui proper. És a dir, no hi ha ningú totalment aliè a la realitat de la malaltia.

És providencial que se celebri en temps de Pas-

qua. Perquè és ben curiós que Jesús, un cop ressuscitat, es manifesta expressament com una persona més de l'entorn. Així, a la riba del mar de Galilea, els deixebles el prenen per un riberenc; a l'hort on hi havia el sepulcre, Maria es creu que és l'hortolà; anant cap a Emaús, dos deixebles es pensen que és un viatger... Ell havia dit que seria en el proïsme. Potser volia subratllar aquesta presència a les primeres aparicions.

Crist és, doncs, a tot arreu. És al lloc de qui pateix, però també al lloc de qui ajuda aquell que pateix.

Per a més d'un teòleg, els miracles de curacions fets per Jesús són, més que no pas una prova de la seva divinitat —i ho són—, un fruit de la seva misericòrdia envers tothom qui pateix. Les «entranyes de misericòrdia del nostre Déu» (Lc 1,78) són l'origen de l'encarnació i de la vida de Jesús entre nosaltres. És el que va motivar la seva vinguda i el va caracteritzar tot al llarg de la seva vida.

Ell dóna glòria al Pare, i la hi donen els qui miren d'assemblar-se-li en el capteniment «amb entranyes de misericòrdia». Per això, quan fem la seva voluntat, les nostres vides glorifiquen Déu, tant si li oferim els sofriments —com ell ho féu— com si atenem les persones, que és com les nostres vides expandeixen a tot el món la bondat i l'amor sense límits de Déu.

Donen glòria a Déu tant els qui donen com els qui reben. Tenint present que no ens dividim pas en dos

grups: el que dóna i el que rep, sinó que tots rebem en donar i donem en rebre. I només així es tanca el cercle de la caritat, que consisteix a donar i a rebre. Perquè, si bé és cert que algú se sent pobre quan dóna, potser se sent pobre quan rep, ja sigui perdó, ajut o consol.

Un escriptor d'aquest segle diu que va rebre una de les seves primeres lliçons quan tenia quinze anys, en la mort del seu germà petit. La infermera el va despertar de nit: el seu germà, desnonat ja feia dies, el volia veure. «Volia parlar amb tu abans de morir. Em moriré aviat. No t'espantis... No pateixo. No em fa mal res. Voldria fer testament.» Es va tornar vermell, perquè es volia fer l'home i no era sinó un infant, i amb només vint minuts de vida. Va donar al seu germà un petit motor de vapor, una bicicleta i una carrabina. I li va dir: «No t'oblidis d'escriure-ho tot.» No plorava pas. I és que no hi ha mort —diu l'autor—, quan un es troba amb ella. I afegeix que, quan el cos es desfà, es manifesta allò essencial, i les relacions són la cosa més important per a l'home.

Tots ho hem experimentat; quan hem necessitat compartir una gran alegria, o un dolor profund, o bé hem tingut l'ocasió d'acompanyar algú que pateix en el cos o en l'esperit, o en tots dos, i que el que necessita més és comunicar a algú, de qui se senti estimat, allò que anhela o li dol al més pregon de l'ànima.



Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach

Arquebisbe de Tarragona i Prímat

Un voluntariat al servei dels malalts

Quan una persona està malalta comprèn millor el que representa per a la nostra existència la malaltia. Si aquesta és greu i de llarga durada, obliga a fer molts replantejaments en la vida personal i social del malalt.

Visitar els malalts és una obra bona, evangèlica, de misericòrdia. Ens ho recorda l'Església perquè Jesús va dedicar la major part del seu temps a estar amb malalts, a consolar-los i a guarir-los. Són seves aquestes paraules que donaran el seu judici definitiu per a tota l'eternitat per a cadascun de nosaltres: «Veniu, beneïts del meu Pare, rebeu en herència el

Regne, perquè vaig estar malalt i em visitàreu.»

Visitar els malalts és visitar Jesús. Així de senzill. Visitant, estimant i fent companyia als malalts es troba en ells Jesús. Això és ben cert. Així s'entén que les persones que estan amb els malalts amb constant actitud d'amor i de servei són evangelitzades. És a dir, entenen millor el sentit de la vida a la llum de l'Evangeli de Jesús.

Des de l'inici de l'Església hi ha hagut una munió de cristians i cristianes que, com el bon samarità, s'han acostat als malalts, els han acollit, els han cuidat i els han estimat. Hi ha moltes famílies religioses d'homes i de dones que es dediquen exclusivament als malalts físics i psíquics. Hi ha moltíssims voluntaris que esmercen part del seu temps als malalts. Que bonic! És una palesa manifestació de la bondat del cor humà i de la fraternitat que Déu ha posat molt al fons del nostre esperit. Que meravel·lós!

Tanmateix, avui hi ha un accentuat desig de felicitat i sembla que l'apropament als malalts ens privarà d'assolir-la. I això no és pas veritat. La visita als malalts amb una actitud d'estimació i d'ajuda és molt gratificant: permet avaluar gairebé immediatament el valor positiu i efectiu de la companyia que oferim al malalt. Perquè el malalt, en general, és agraït.

En aquest Dia del Malalt que l'Església ens invita a celebrar, cal que els cristians i les comunitats parroquials revisin quina actitud tenen envers els germans malalts, especialment respecte d'aquells que estan sols. Joan Pau II, amb motiu d'aquesta Jornada, diu als malalts que «en la comunitat cristiana se'ls reserva un lloc especial». Perquè ells estan més units a Jesús en la seva passió i en la seva creu.

Avui el fenomen del voluntariat sortosament va creixent. És un joïós signe del temps. És un motiu d'esperança en el si de la nostra societat. És una presència de l'amor de Déu entre nosaltres. Per això, la campanya del Dia del Malalt d'enguany desitja potenciar la presència del voluntariat en el món de la salut i de la malaltia. Perquè aquest món, en els seus diferents àmbits, ha estat tradicionalment un lloc privilegiat per a la solidaritat humana i cristiana.

El compromís amb aquest món no tan sols significa combatre el mal, sinó sobretot promoure la qualitat de la vida humana. Cal honorar Déu en el cos humà tant en els seus aspectes exultants de força, de vitalitat i bellesa com en aquells de fragilitat i enfonsament. Apropant-nos als malalts entenem aquelles paraules de Joan Pau II: «Us demanem a tots els qui patiu que ens ajudeu. A vosaltres que sou febles, demanem que sigueu una font de força per a l'Església i per a la humanitat.»

opinió

Zoom

Què...? Què diu...? Vol tornar-ho a dir, que no ho he entès bé...? Això es pot deduir del gest del conseller de Sanitat de la Generalitat Valenciana, el senyor Fornós, durant la discussió sobre les responsabilitats en el cas del brot infecció d'hepatitis C al País Valencià.



Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

El Congo: igual o pitjor que abans

«**E**n la instaurada República Democràtica del Congo tot segueix igual o pitjor que abans: en l'economia no hi ha hagut grans canvis, el desenvolupament social no existeix, la misèria i la fam continuen, i la política de les llibertats no avança. Els discursos del nou president Kabila només són promeses i dubto que es compleixin les garanties en les properes eleccions. A curt termini no veig solució a la situació caòtica i desesperada que travessa el país.»

Aquestes declaracions les ha fet el missioner espanyol Julián Azcona —que fa 27 anys que viu al Congo (antic Zaire)— a la revista *Antena Misionera* (abril de 1998).

La República Democràtica del Congo sortí fa poc d'una guerra, amb un nou president, Kabila. El poble esperava veure el país transformat en una democràcia més o menys liberal, després de decennis d'autoritarisme i de corrupció. El resultat ha estat, però, que un dictador ha donat pas a un altre dictador: Mobutu a Kabila. Durant

la guerra, el poble feia aquest comentari: «Es corre el risc de canviar la pesta pel còlera...» i així ha estat. Tots dos mandataris han practicat el crim, han assassinat sense misericòrdia milers de ribals de tribu, inclosa la població civil.

Pel que fa a l'acció de l'Església catòlica cal reconèixer una doble actitud: de passivitat o d'ambigüitat per part de la jerarquia eclesiàstica, i de denúncia en defensa dels drets humans i d'intrepidesa testimonial per part dels missioners i missioneres.

Durant els anys de la primera dictadura, el president de la Conferència Episcopal, monsenyor Monsewgo, arquebisbe, no es va saber enfrontar contra les crueltats de Mobutu. Després van començar les lluites pel poder que acabaren provocant el canvi de règim. A Ràdio Vaticana, monsenyor Monsewgo donà les culpes de la sagnant situació als refugiats ruandesos, quan, segons l'opinió general, Mobutu i Kabila foren els que atien els conflictes tribals. Bona part de l'actitud ambigua de l'arquebisbe i d'altres bisbes de la zona, es deu a què la majoria d'ells són pastors nadius i propers a una de les dues tribus enfrontades.

Inversament, els missioners i missioneres, vinguts gairebé tots d'Europa, han estat més objectius i coherents davant la situació. Han denunciat amb valentia i sense ambigüitats les injustícies socials, la corrupció i els crims del poder civil, posant la vida en perill de mort. Alguns d'ells i elles ha estat assassinats i es diu que els que resten seran expulsats del país.

Aquest és el clarobscur de la situació de la República Democràtica del Congo actual.

Notes insignificants

Germa Adrià

Voluntari

El meu amic nigerià, alt i molt negre, fa quatre anys que es va preparar per al baptisme. Vaig ser el seu padrí. Ara té una bona feina i treballa fins a les tres de la tarda, per tant li queden hores lliures.

Ha fet un curs de voluntariat a Càritas, i ara farà tres hores cada tarda ajudant emigrants i immigrants. Creu que, com a cristià, ha de fer un servei gratuït.

Sovint trobo pel carrer un home gran que va estar a la presó durant cinc anys... A la tarda acompanya un jove invàlid en la seva cadira de rodes. És feliç, fa un bon servei. Diu que així repara el mal que va fer.

També tinc molta amistat amb una dona gran. Una tarda a la setmana rep una voluntària que li fa companyia, la banya, la pentina, li arranja la casa i la distreu.

Sovint passo estones en uns pisos amb malalts de sida. Un d'aquests pisos està dirigit per voluntaris: una religiosa de 81 anys fresca com una rosa; una jove de vint-i-tres anys; una mare de vint-i-nou; un bomber, etc. I en aquest pis tot és alegria.

El cas més curiós que vaig conèixer era el d'un jove conductor de camiones: vivia rellogat a casa d'una dona molt gran. Els diumenges, sovint, li deia: «Àvia, anem a passeig. On vol anar?» I amb el seu cotxe atrotinat la portava on ella volia. Així durant quatre anys. Més tard l'àvia va morir i quan es va obrir el testament ho havia deixat tot al jove conductor, un jove que no va tenir pares però tenia un gran cor. Li va deixar el seu pis, la caseta al camp i uns milions al banc. El jove la passejava sense cap interès material i s'ho passava més bé que l'àvia.

En tots aquests centres els voluntaris, si estan ben coordinats amb els professionals, fan una gran tasca. El món i la societat funcionaria millor si tothom que pogués fes algun servei gratuït només pel fet de servir i ajudar els altres i sense cap interès ni pagues ni recompenses.

Déu ens ho dona tot de franc. Per què mereixem el sol, l'aigua i els fruits de la terra? No podem oferir una mica del nostre temps sense esperar res a canvi?

Punts de vista

La banca va bé

Sense el més mínim pudor —perquè n'hauríem de tenir?— la majoria de bancs han declarat que en el passat exercici han superat els beneficis de l'any anterior. És la seva feina: guanyar diners.

Però hi ha una altra mena d'entitats financeres que no es van crear per guanyar diners: les caixes d'estalvis, que a Catalunya tenen una llarga tradició. L'ideari de les primeres caixes d'estalvi, en síntesi, era de posar en comú els estalvis dels estaments populars i de les classes mitjanes, i dedicar els beneficis obtinguts sense cap especulació ni cap risc de fallida a obres socials, amb especial dedicació a la vellesa.

La guerra incivil també va trencar la continuïtat de les caixes d'estalvi. Alguns directius van ser destituïts i

potser podrien promoure l'edificació de cases en condicions de lloguer o de compra a l'abast dels joves, i podrien ampliar els ajuts per pal·liar les necessitats creixents de les bosses de pobresa i marginació que s'amaguen enmig d'una societat desenvolupada i, almenys, podrien fixar tipus d'interès preferencial a les entitats de treball social que han de demanar préstecs mentre esperen les subvencions de l'Administració, que solen demorar-se massa.

Sort que la societat civil, malgrat tot, continua viva, i de les necessitats socials insatisfetes n'ha sorgit una iniciativa que ja s'ha implantat en alguns països europeus, i que s'està estudiant la manera d'adoptar-la al nostre país. Es diuen «bancs solidaris», o «bancs verds»; el capital inicial pot ser una suma d'aportacions d'origen

Tempestes

Hi ha qüestions que són, com se sol dir, una tempesta en un vas d'aigua. I això passa amb facilitat quan hi ha una crispació general, i els que es barallen vénen de camps diferents i es produeixen interferències.

Hi ha vegades en què, certament, cal delimitar les competències, perquè cadascú es dediqui més fàcilment a allò que li correspon: els jutges, a vetllar per l'aplicació de les lleis en cas de conflicte; els periodistes, a informar, opinar —divertir—, però no a protagonitzar canvis polítics; i els que participen de la jerarquia eclesiàstica, a il·luminar amb els principis de l'ètica cristiana i l'esperit de l'Evangeli les realitats temporals, sense manipular-les.

En altres ocasions, s'ha de tenir en compte el gènere periodístic o literari que s'ha utilitzat. Si la paraula ofensiva o inoportuna es troba en un llibre seriós o en un article signat, se li ha de donar la importància que aquest fet li confirma, i l'autor s'ha d'atenir a les conseqüències. Però si es tracta d'un programa de televisió en què es parla de temes greus en un to lleuger, és millor prendre's les coses amb sentit de l'humor.

Si és una entrevista a la ràdio, i la persona interrogada ha d'improvisar, se li pot perdonar, sense gaire dificultat, alguna manca de matisació, que sens dubte hauria evitat en un comentari escrit.

I, si a més, això succeeix en una tertúlia radiofònica en què hi hagi moments d'ardor polèmic, i algun dels participants no parla quan vol, sinó quan li ho permeten, certes sortides de to mereixen una generosa indulgència.

Però se'n escapa una altra possibilitat: si algú, escudant-se precisament en el fet que es tracta d'un gènere efímer— les paraules se les emporta el vent— deixés, a gratci-ent, de mesurar els seus mots, tot pensant que tindran el seu efecte, però que ningú no li'n demanarà comptes, se li exigiria més responsabilitat.



substituïts per *afectos al régimen*, i a poc a poc les caixes s'han desvirtuat, actuen amb mètodes bancaris, i les obres socials no sembla que siguin la seva prioritat, sobretot en les caixes més importants.

El 1997 els beneficis globals de les caixes d'estalvis de Catalunya han estat de 134.426 milions de pessetes, un 22 per cent superior al del 1996, mentre els grans bancs només van superar en un vint per cent l'any anterior. No dubto que les caixes actuïn d'acord amb la legalitat vigent, i que calia actualitzar l'esperit inicial, que potser ara es podria titllar de paternalista, però les aparences indueixen a pensar que les caixes, en conjunt, podrien fer més obra social i menys edificis singulars i activitats de façana.

Perquè, en definitiva, les caixes, un cop cobertes totes les despeses d'administració, de fiscalitat i d'una raonable expansió, no haurien d'obtenir beneficis. O dit d'una altra manera, els beneficis obtinguts amb els diners de tots, haurien de revertir en benefici de tots. Això és utòpic, però quan al país hi ha tantes necessitats socials que l'Estat no cobreix, les caixes podrien fer una tasca de suplència que no semblen disposades a fer. Les caixes

divers, i el seu objectiu és promoure l'ocupació per mitjà d'estimular la creació d'empreses de treball social i de reinserció en règim cooperatiu. Els avals se substitueixen per projectes raonablement viables. Una altra utopia o un motor per adaptar-se a les necessitats reals d'una societat desequilibrada?

Espanya *va bien*? Potser es considera que el país va bé quan hi van els bancs i les caixes? En el país amb la taxa d'atur més elevada d'Europa és una mostra de cinisme fer aquest tipus d'afirmacions. Per què no pensem en els milions de ciutadans que viuen al carrer, i en tants d'altres que formen el Quart Món?

Potser algun dia alguns governants tindran en compte les necessitats reals dels ciutadans, i tindran clares les prioritats de la seva acció de govern. Cal fomentar la cultura i l'art, cal que les ciutats siguin boniques, netes i acollidores, però sense oblidar que tots els ciutadans hi han de poder viure amb la mateixa dignitat.

Sebastià Benet
Membre de Justícia i Pau

Ferran Blasi

Cartes del lector



■ Sacerdoci femení

Sra. Directora,

Aprofito l'ocasió del tema que va tractar el bisbe Joan Carrera al número 968 de *Catalunya Cristiana*, sobre l'acolliment dels homosexuals, tot recordant-nos que els fidels de l'Església mai hem de menysprear els homosexuals i dient-nos que «Déu estima cada persona com a ésser únic», per correlacionar-ho amb el sacerdoti femení. Si el bisbe ens recorda que mai hem de menysprear ningú, per què la dona que vol ser «capellana» sí que és menyspreada? Per què el bisbe pot parlar tan lliurement sobre els homosexuals i, en canvi, no pot parlar del sacerdoti femení? Per què el privilegi de ser capellà només és permès als homes? Recordem que santa Teresa del Nen Jesús ja desitjava ser «capellana» i pensem, si li ho haguessin permès, com hauria predicat sobre la Mare de Déu.

Santa Teresa sabia que ser «capellana» en el seu temps era impossible, ja que la mentalitat masculista encara era més dominant que ara. Però, al nostre temps, que la dona ja pot llegir lectures, dirigir els cants i fer d'escolana, per què certes jerarquies eclesiàstiques encara no accepten la possibilitat que la dona pugui accedir al sacerdoti? Quan aquest dret sigui una realitat, el mateix Vaticà reconeixerà el gran bé humà i sant que faran les «dones capellanes», i es penedirà d'haver tardat tants segles a acceptar-ho.

FRANCESC PONTS
Banyoles

que podem crear. Manipulem la naturalesa i la genètica, i obtenim éssers *in vitro*. Però, com que no hem unit l'intel·lecte a la raó i hem volgut saltar-nos les lleis naturals, avui ens trobem amb el greu dilema moral de milers d'embrions sobrants de fecundacions *in vitro* congelats, en espera que la llei o la ciència trobin la solució.

Intel·ligència, progrés, sí; però tot unit a la raó, que ens ha de portar a no intentar donar solucions sense una anàlisi suficient i una calibració de les seves conseqüències. Cal investigar, però primer raonar sempre.

M. TERESA SOL MARTORELL
Barcelona

■ Moltes felicitats

Sra. Directora,

Sóc lectora del vostre setmanari des de fa molts anys, i això em permet assegurar sense vacil·lacions que *Catalunya Cristiana* ha experimentat una notable millora des que ha estat nomenat el nou equip directiu. Un exemple d'això, clarificador, va ser l'especial de Sant Jordi: d'una gran qualitat temàtica i de disseny, ens ha sorprès a tots de forma molt agradable. Per tot això, una lectora fidel del setmanari us vol dir moltes felicitats i us vol animar a seguir com fins ara i, si no és molt demanar, millorant dia a dia.

JULIETA RICH I MONTSENY
Reus

ment l'objectiu d'aquella guerra era evitar, de totes totes, que matessin Saddam. Va ser una veritable orgia bèl·lica, una exhibició de poder. Va ser un combat a la pantalla d'un videojoc. Per això, un cop acabada, no es va celebrar cap victòria. Acabada la comèdia, Saddam va sortir del cau, trempat i somrient, com un d'aquells ninots d'una parada de fira contra el qual els visitants desapareixen per jugar.

MN. PERE CAMPÀS I BONAY
Monestir de l'Estany

■ Canvi de significat

Sra. Directora,

Agrairé que algú em digui per quin motiu s'ha canviat el text del *Glòria in excelsis Deo*: on ara diu «pau als homes que estima el Senyor» abans deia «pau als homes de bona voluntat». Per a mi el text antic era millor, ja que aquest últim sembla distingir uns homes que són estimats i uns altres que no.

JOSEP ALABART I BLASCO
Barcelona

■ Treball bibliogràfic

Sra. Directora,

Sóc una estudiant de tercer de BUP i, per completar un treball bibliogràfic sobre Manuel Mújica Laínez, necessitaria trobar el seu llibre *Glosas castellanas*. Si algú sap d'alguna llibreria o biblioteca on el pugui trobar, o bé si algú el té i me'l pot deixar per fotocopiar o me'l vol vendre, pot demanar per la Laia al telèfon 93 265 53 33.

LAIA JULIA
Barcelona

■ Intel·ligència i raó

Sra. Directora,

La intel·ligència és propietat de l'ésser humà. Gràcies a ella, l'home ha progressat de l'edat de pedra a l'edat espacial. Però aquesta facultat humana, intrínsecament bona, ens juga males passades quan ens embriaga de sobèrbia, i ens fa creure que som déus,

■ La fictícia guerra del Golf

Sra. Directora,

El gran pensador actual Jean Baudillard té un llibre titulat *La guerra del Golf no ha tingut lloc*. L'autor es proposa demostrar que va ser un muntatge escenogràfic, com un guió de ciència-ficció fet de cara a la cadena de televisió nord-americana CNN. Justa-

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportú i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

CAI
DES DE 1970

93 / 454 36 81

COMPRA VENDA DE PISOS
ADMINISTRACIÓ DE FINQUES I PISOS
LLOGUER DE PISOS I LOCALS
HIPOTECA DE PISOS
TAXACIÓ D'IMMOBLES

BALCLIPS
SALA DE SUBASTA
DES DE 1979

93 / 217 56 07
93 / 237 76 63

COMPRA VENDA DE PINTURES I ANTIGUITATS
AL COMPTAT
PINTURA CATALANA I ANTIGA
MOBLES
JOIES I PLATA...
ANTIGUITATS
VALORACIONS PER A TESTAMENTÀRIES.
GESTIÓ DE VENDA

VALORACIONS GRATUÏTES PER A SUBSCRIPTORS,
CONGREGACIONS I PARROQUIES

C/ CASANOVA, 148 - 08036 BARCELONA

C/ ROSSELLÓ, 227 - 08008 BARCELONA



església en el món

Vaticà

L'excessiva influència occidental amenaça el catolicisme d'Àsia

■ El diàleg interreligiós, la inculturació i la presència social centren el Sínode asiàtic

ROMA.— Avui es clausura el Sínode que aplega els representants de 51 països asiàtics. Durant quatre setmanes els bisbes han discutit sobre els problemes que afecten Àsia, entre els que destaquen les dificultats per anunciar l'Evangeli o la pobresa. El Sínode també ha constatat els signes d'esperança del continent asiàtic, com l'anhel de valors democràtics, espirituals i religiosos.

Al llarg de les sessions del Sínode, els bisbes han analitzat l'expansió del fonamentalisme islàmic com un dels problemes més importants per al cristianisme. Segons el bisbe de Hyderabad (Pakistan), Joseph Coutts, «la intolerància musulmana està assolint cada cop més consensos». Aquesta realitat es pot palpar sobretot en les antigues comunitats d'Àsia occidental i a l'Orient Mitjà. Per a Coutts, «cal continuar dialogant amb l'islam amb amor cristià i comprensió, i manifestar la preocupació pel creixent corrent islàmic intolerant i opressiu que fa sofrir moltes Esglésies asiàtiques».

En aquest sentit, el bisbe japonès Leo Laba Ladjar creu que cal evitar l'esperit de competència entre religions i que els cristians «estem obligats a reflexionar de nou sobre nosaltres mateixos com a petita minoria».

Contra Occident

Molts dels bisbes asiàtics han assegurat que un dels més grans obstacles per evangelitzar el continent és l'ex-



La inculturació, un dels eixos del Sínode.

cessiva influència occidental i han demanat una més gran autonomia respecte a Roma. Sobre aquest punt, altres prelats han assegurat que un dels errors que s'ha comès a Àsia en estendre el cristianisme ha estat la falta d'una autèntica identitat catòlica. Segons el prefecte de la Congregació vaticana per a

l'Evangelització dels Pobles, Jozef Tomko, les comunitats eclesials asiàtiques són una minoria que necessita el suport de l'Església universal per defensar els seus drets religiosos i per ser assistides des del punt de vista teològic.

La fe d'una minoria

Els catòlics asiàtics no ho tenen fàcil per viure la seva fe. Un exemple n'és la Xina. Les autoritats d'aquest país van rebutjar formalment la concessió de passaport a dos bisbes convidats pel Papa per participar en el Sínode. El govern xinès no va permetre que Matias Duan Yiming, bisbe de Wanxian, ni el seu coadjutor, José Xu Zhiuan, viatgessin a Roma perquè el Vaticà reconeix l'existència de Taiwan. La negativa governamental ha posat de manifest la política de persecució religiosa que es du a terme a la Xina.

El cristianisme té un 2% de fidels al continent més poblat del món. Dels 3.400 milions d'asiàtics, els catòlics són una minoria que han de fer front a molts obstacles: tradicions religioses, règims comunistes o islàmics, persecucions, etc. Tot i que, darrerament, els catòlics d'Àsia han augmentat al ritme d'un 4,5% a l'any, i han superat els 101 milions.

El gran canvi que imprimeix el cristianisme en la cultura asiàtica és la valoració de l'individu humiliat. Per això, el major nombre de conversions es registra entre els grups tribals (Bangla Desh, Cambodja i Myanmar), els muntanyencs (Vietnam i Tailàndia), els «intocables» de l'Índia i els aborígens de Taiwan.

En una de les sessions del Sínode, el pare Wens Padilla, superior de la Missió catòlica de Mongòlia, ha exposat la realitat d'aquest país des que l'Església va arribar el 1992: «El govern mongol va demanar al Vaticà que enviés missioners. Volia que el país fos democràtic i volia oferir, entre d'altres coses, la possibilitat de triar la fe, i, a més, estava convençut que l'Església podia contribuir amb el desenvolupament del país en l'àmbit social i educatiu.»

Actualment, a Mongòlia hi ha 18 missioners, 4 sacerdots, 3 religiosos i 11 religioses. Recentment se'ls ha afegit un sacerdot diocesà coreà.

Un altre dels aspectes que s'han estudiat en aquest Sínode d'Àsia ha estat el paper dels mitjans de comunicació com a instruments d'evangelització. (C.C.)

Santiago de Xile ja té nou arquebisbe

ROMA.— Joan Pau II ha acceptat la renúncia del cardenal Carlos Oviedo Cavada, al front de l'arxidiòcesi de Santiago de Xile, per motius de salut. El seu substitut és Francisco Javier Errázuriz Ossa, fins ara arquebisbe de Valparaíso. Errázuriz, de 64 anys, és del moviment de Schönstatt. El 1990 va ser nomenat secretari de la Congregació vaticana per als Instituts de Vida Consagrada i Societats de Vida Apostòlica. També ha estat membre de la Comissió Pontifícia per a l'Amèrica Llatina. El 1997 va participar en els treballs del Sínode d'Amèrica com a delegat de la Conferència Episcopal de Xile. (Zenit)

Alguns dels prelats també han remarcat que les normes concretes i l'organització de la vida cristiana són les de l'Església occidental, que moltes vegades bloquegen el contacte amb la gent: «El Déu cristià continua sent presentat amb trets patètics, com els d'un pare que divideix. Al contrari, la sensibilitat asiàtica és més propera a conceptes materns, d'una dolçor i amor infinit, conceptes que es troben presents en el credo cristià i que han d'emfasitzar-se en presentar-se a Orient.»

Per al bisbe de Naha (Japó), Bernardus Toshio Oshikawa, la Santa Seu hauria de matisar el seu paper «deixant als cristians la responsabilitat directa de créixer en Crist en la seva pròpia cultura», sense perdre la identitat cristiana. Per això, el Sínode ha tractat el tema de la inculturació; cal adaptar el cristianisme a la realitat d'Àsia sense imposar el model occidental i sense adaptar tant l'Evangeli al context asiàtic de manera que esdevingui un missatge de salvació més.

Espanya

«Después de Auschwitz seguí creyendo en Dios»

■ Eloi Leclerc, escritor franciscano

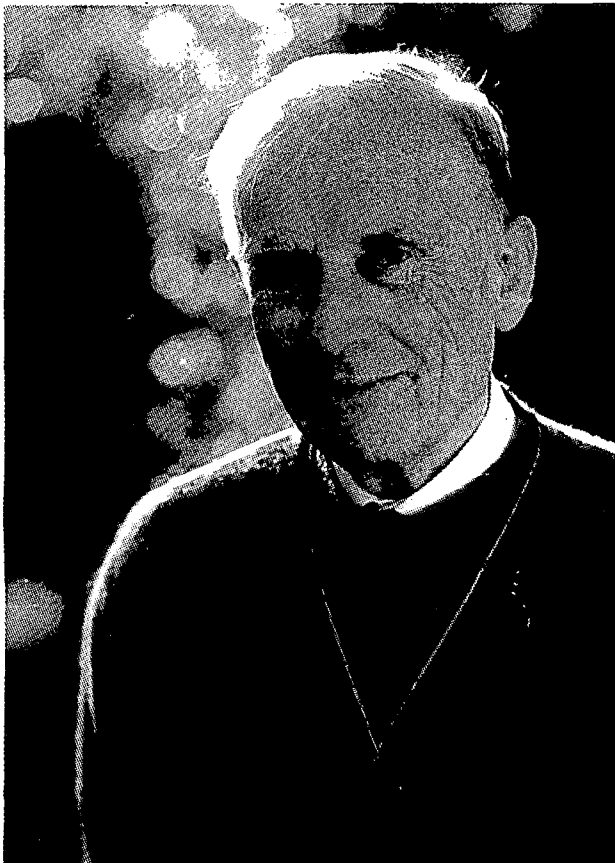
MADRID.— *Sabiduría de un pobre* és l'obra més coneguda d'Eloi Leclerc, franciscà de 77 anys. El seu primer contacte amb sant Francesc d'Assís va ser als dotze anys, quan va llegir un llibre sobre la seva vida. La seva figura li va causar una forta impressió, va

ingressar en l'orde i el 1948 va rebre l'ordenació sacerdotal. Dos dels seus títols més recents són *El Reino Escondido* i *Dios más Grande*. Tot seguit resumim algunes de les impressions del religiós, plasmades en una entrevista a la revista *Vida Nueva*.

A través dels seus llibres, Eloi Leclerc ens introdueix en l'esperit franciscà. La seva obra més famosa, *Sabiduría de un pobre*, recull el període més dolorós de la vida de sant Francesc d'Assís, quan es va adonar que el seu projecte de vida podia ser desvirtuat: «Passar de la primera fundació, amb una dotzena de germans que vivien l'Evangeli, on tot era transparència, a l'entrada massiva de germans, fins a 6.000, va ser un cop molt fort, una prova terrible. Veia que el seu ideal de pobresa i de fraternitat desapareixia.» I és que el sant creia que la riquesa i l'abundància que caracteritzaven l'Església en aquell moment, s'introduïrien en el seu orde.

Leclerc intenta reflectir l'angoixa de sant Francesc davant d'aquesta situació: «Es va retirar per fer la seva travessia del desert. Durant la nit profunda va anar descobrint que l'obra de Déu anava més enllà.» Per a l'autor, molts homes i moltes dones s'han identificat amb aquesta experiència del sant i han recorregut el mateix camí.

Sobre el sofriment i el dolor, Eloi Leclerc pot aportar la seva pròpia vivència. Com explica aquest escriptor, «jo vaig estar a Buchenwald i Dachau,



Eloi Leclerc.

allà vaig experimentar el silenci de Déu davant de tanta dolenteria, tant dolor, patiment injust, menyspreu de la vida humana, tanta mort. Podia mirar cap al cel, però el cel no contestava, els crits no hi arribaven. Aleshores vaig

comprendre que es podia ser ateu». Leclerc només tenia vint anys quan va viure la terrible experiència dels camps de concentració nazis. «Com es pot creure en el Déu de l'Amor, després d'Auschwitz, Dachau, Buchenwald?», es preguntava l'autor. En el llibre *El Reino Escondido* planteja la resposta a aquest interrogant: «Si l'Evangeli només era un missatge d'amor proce-

dent d'un món aliè a la tragèdia de l'home, seria una bonica utopia, però res més.»

La solució la troba en Jesucrist, que «va viure l'experiència de l'abandonament total. El Gòlgota és l'experiència del silenci i de l'abandonament de Déu. En la Creu i des de la Creu, Jesús es troba al costat del sofriment humà en totes les dimensions». Per a l'autor, Déu es fa present en «el cor de l'abandonament més radical i profund, solidari del sofriment injust».

En *Dios más Grande*, reflexiona sobre l'obertura a Déu i al proïsme: «Jesús neix en una família jueva i s'hi inscriu, però va més enllà i s'apropa als diferents i als rebutjats. Per a ell no hi ha fronteres envers el proïsme. La fidelitat és trobar-se amb l'altre en la seva diferència.» Sobre l'Església, considera que s'ha de presentar com una comunió amb els «pobres, els humils, els exclosos, els marginats», com sant Francesc. (C.C.)

Bèlgica

Reunió de litúrgia al monestir de la Val-Dieu

VAL-DIEU.— Del 15 al 18 d'abril es va reunir la Comissió de Litúrgia de l'Orde Cistercenc al monestir de monjos de Val-Dieu. La trobada va estar presidida pel P. Alberic Altermatt, monjo d'Hauterive (Suïssa), i va comptar amb l'assistència de Francesc Xavier Guanter, monjo de Poblet (Tarragona), i de la germana Rosa Maria Piquer, monja de Cadins (Girona), amb els altres delegats designats pel Sínode de l'Orde Cistercenc.

L'objectiu d'aquesta trobada fou tractar temes d'interès litúrgic. Entre d'altres, es va parlar de la manera de traduir i aplicar a les diverses llengües el nou ritual cistercenc, comú amb l'Orde Cistercenc de l'Estricta Observança (OCSO; Trapa); les dificultats en la pràctica litúrgica de les comunitats; les novetats litúrgiques de l'Església i llur incidència en l'orde cistercenc i també quins nous projectes cal realitzar.

Una de les tasques que es troba en procés, per una petita comissió de treball nomenada per la Comissió de Litúrgia, és l'actualització dels usos cistercencs, en col·laboració amb la branca cistercenc de l'OCSO. També la creació d'un ritual per als oblats seculars, ja que en molts països hi ha un creixent interès per part de molts laics, fins i tot entre els protestants, per conèixer millor i viure l'espiritualitat cistercenc a través de la vinculació amb un monestir concret. Cal destacar-ho, ja que és una manera de compartir el carisma cistercenc i també de viure el diàleg ecumènic, essent un enriquiment mutu entre monjos, monges i laics.

Però allò que la comissió demana de prioritzar és la formació litúrgica, organitzant cursos intensius per àrees lingüístiques per als responsables de la litúrgia dels diferents monestirs. (C.C.)

Vaticà

La Santa Seu assegura que no hi ha res de misteriós en la tragèdia de la Guàrdia Suïssa

ROMA.— El director de l'Oficina de Premsa del Vaticà, Joaquín Navarro-Valls ha assegurat que la causa que va conduir el vicecaporal de la Guàrdia Suïssa, Cedric Tornay, a matar el seu superior Alois Estermann i la seva dona, i després a suïcidar-se va ser un «atac de folia». Segons Navarro-Valls, no «hi ha cap misteri en aquest fet i el cas està moralment conclòs». Jurídicament es continua investigant què va motivar el vicecaporal a disparar sobre el matrimoni Estermann. De moment, les hipòtesis assenyalen que el mòbil va ser el rancor obsessiu acumulat per Tornay contra el seu superior, nomenat recentment comandant de la Guàrdia Suïssa. Tot i les explicacions del Vaticà, diversos criminòlegs i psiquiatres no comparteixen la versió oficial. (Zenit)

Esqueles a

Catalunya Cristiana

Truqueu al
93/ 490 59 88

Descompte especial per a subscriptors, parròquies i comunitats religioses.

Espanya

400.000 persones sota mínims

■ Una quarta part de la població de la província sevillana viu al llindar de la misèria

SEVILLA.— L'arquebisbat de Sevilla ha lliurat al president del Parlament d'Andalusia, Javier Torres Vela, un informe titulat «Les condicions de vida

de la població pobre a la província de Sevilla», que recull la realitat de la zona i les causes de la precarietat dels seus habitants.

Segons l'informe, 400.000 persones viuen al llindar de la pobresa.

Segons les dades de l'estudi, una quarta part de la població de la província sevillana, unes 400.000 persones, viu sota el llindar de la pobresa, i el 23% d'elles té contracte de treball. En paraules de José García Cano, coordinador de l'informe, «la pobresa es fa molt intensa i dura en els barris perifèrics de Sevilla i a la Sierra Norte». L'estudi assenyalava que en aquesta població pobre es concentra el conjunt de xacres com la drogoaddicció, les malalties, els maltractes a menors i a dones, la incultura, l'analfabetisme, les males condicions de vida, l'abandonament dels ancians o els problemes relacionats amb l'accés a la vivenda.

Un altre dels aspectes destacats en aquest informe és la mitjana d'edat d'aquests pobres, que no arriba als 35 anys. Segons García Cano, això demostra que la pobresa «té la cara jove». Per al coordinador d'aquest estudi, «no tan sols volem mirar i analitzar la situació, sinó que estem treballant en un llibre blanc sobre la resposta que els cristians i l'Església ofereix per solucionar els problemes».



Per la seva banda, el vicari episcopal de Sevilla, Manuel de los Santos, va agrair el suport del president del Parlament andalús, Torres Vela, i del Defensor del Poble, José Chamizo, i va destacar que les dades de l'informe no s'han de quedar només en

l'àmbit intern de l'Església, sinó que interessa que arribin als àmbits polítics. «Tenim la tendència a oblidar —va afirmar Manuel de los Santos— que hi ha gent que no està tan bé com creiem i que té greus problemes a la seva vida.» (C.C.)

Oviedo prepara l'ofrenda a Santiago

OVIEDO.— El proper 23 de maig tindrà lloc, a la catedral de Santiago de Compostel·la, l'ofrenda de la diòcesi d'Oviedo en commemoració de la batalla de Clavijo, considerada tradicionalment com a una de les fites de la presència miraculosa de Sant Jaume Apòstol a Espanya. L'elecció de la diòcesi d'Oviedo per efectuar enguany l'ofrenda s'explica pel costum de seleccionar cada any una diòcesi, el territori de la qual estigui situat en el Camí de Santiago. (E.H.)

Preocupació davant el descens de la natalitat

MADRID.— El Centre d'Investigacions Sociològiques (CIS) acaba de publicar una enquesta realitzada a 2.500 persones. Les dades mostren que el 60,5% dels espanyols creu que el descens de la natalitat registrat durant els últims anys és negatiu, mentre que un 12% opina que és bo. D'altra banda, el 80% pensa que les raons econòmiques i familiars motiven que les parelles no vulguin tenir fills. Per resoldre el problema, un 41% diu que s'han de destinar ajudes econòmiques a les famílies de més de dos fills i un 24% insisteix en les deduccions d'impostos. Pel que fa al matrimoni, el 53,7% opina que casar-se per l'Església és la millor manera de crear una parella estable. La segona opció més votada és la de viure junts sense estar casats, amb 11,3%. (Zenit)

Divuit monjos benedictins, camí de la beatificació

BARCELONA.— Els postuladors de la causa esperen bons resultats davant les nombroses proves i testimonis que es recullen en el procés de beatificació de 18 monjos benedictins.

Tots els qui han visitat sovint el monestir de Montserrat s'han assabentat de les estretes relacions que han descabellat dos priorats: l'un a la mateixa Catalunya, El Miracle, i l'altre, tocant a la franja, a l'Aragó, El Pueyo. Aquell, situat a la diòcesi de Solsona, compta amb una petita comunitat, que avui hi *ora et labora*, dedicada a la direcció de recessos i exercicis, junt amb tasques agrícoles a les terres que envolten el petit monestir. L'altra comunitat benedictina és la d'El Pueyo, a la diòcesi de Barbastro. És un santuari entre Monzó i Osca que arrenca la seva història el segle XII. Està situat en un puig solitari a 603 metres d'alçada sobre el nivell del mar, visitat contínuament pels devots d'aquestes terres. Durant molts anys fou monestir benedictí amb estretes relacions amb Montserrat: unes vegades, eren

els monjos d'aquest cenobi els qui, per raons monacals o de salut anaven a El Pueyo, i, d'altres, foren els d'aquest puig els qui es traslladaven a la Santa Muntanya per a la seva formació i estudis, coronats amb la professió solemne.

La persecució religiosa que es va estendre durant 1936-39 adquirí proporcions extraordinàries sobretot a Catalunya, com en el cas de Montserrat i El Pueyo. Al santuari català foren immolats 23 monjos, presidits pel sant baró P. Grau. En el cas d'El Pueyo, la persecució fou ben cruel: van expulsar i empresonar els monjos junt amb els escolapis i claretians de Barbastro. Un mes després hi havia concentrats una vintena de religiosos benedictins (pares, germans i col·legials) donant exemple de virtut i de fidelitat, confortats pel prior P. Maur, i acceptant el futur «martiri» i perdonant els seus botxins. Finalment, van ser 18 els monjos afusellats: entre ells deu aragonesos i dos catalans.

Frederic Udina i Martorell

CENTRE DE RELACIÓ I ORIENTACIÓ MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Dirigit per una psicòloga col·legiada amb 23 anys d'experiència. Servei opcional de vídeo.

COSM, Balmes, 64, 3r 2a - Barcelona
Tel. (93) 487 71 80
Girona i Tarragona: (902) 11 38 12

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ



Direm ben alt:

*Missió
complerta*

AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIUS I DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el clergat nadiu és el fruit d'unes terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de bisbes i sacerdots nadius.

...el clergat nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...100.000 seminaristes joves es preparen per servir els seus pobles ajudats per les **OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES**. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

Enguany aquests quatre Seminaris majors depenen especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

St. Joseph's Seminary Aboke	Lira (Uganda)	180 alumnes
Seminari Mayor Cristo Sacerdote	La Ceja (Colòmbia)	170 alumnes
Seminari Major Mornig Star	Calcuta (Índia)	186 alumnes
Queen of Apostles College Seminary	Tagum (Filipines)	113 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor de les Esglésies joves de Missions

- ☐ UNA BECA de 300.000 ptes. facilita 6 anys d'estudi
- ☐ MITJA BECA de 150.000 ptes. facilita 3 anys d'estudi
- ☐ UN CURS SENCER per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS
adreceu-vos a les Delegacions Diocesanes de Missions de Catalunya:

25002 LLEIDA Plaça de Sant Josep Tel. (973) 26 76 39	25280 SOLSONA Bisbat Tel. (973) 48 06 19
08002 BARCELONA C/ Bisbe, 5 Tel. (93) 270 10 14	17004 GIRONA C/ Albareda, 15 Tel. (972) 20 32 97
43003 TARRAGONA Pla de Palau, 2 Tel. (977) 23 34 12	25700 SEU D'URGELL Bisbat Tel. (973) 35 00 54
	43500 TORTOSA C/ Cruera, 5 Tel. (977) 44 07 00
	08500 VIC C/ Santa Maria, 1 Tel. (93) 883 26 55

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial II)

Temps de Pasqua (Salteri: setmana 2)

MAIG

17. Diumenge

VI de Pasqua. Blanc. Lectures: Fets 15:1-2.22-29 / Salm 66 / Apocalipsi 21:10-14.22-23 / Joan 14:23-29 (o bé: Apocalipsi 22:12-14.16-17-20 / Joan 17:20-26)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pasqual Bailón, franc.: Aquilí i Adrió, mrs.: Màmert, b.; Santes, Basília, mr. i Restituta, vg.

Festa Major: a l'Albages, Alcoletge, Cabanes, Gargallà, Jorbà, Peguerols, Riudàrenes i Vilablareix.

18. Dilluns

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 16:11-15 / Salm 149 / Joan 15:26-16:4a. Si es vol: Sant Joan I papa, mr. (MLI) Vermell.

TARRAGONA: Sant Pròsper, bisbe (MO) Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Fèlix de Cantalici, caputxí; Venanci, mr.; Potamió, b. mr.; Eric, rei; Teodot, mr.; Santes Clàudia, Faina i Tecusa, mrs.

19. Dimarts

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 16:22-34 / Salm 137 / Joan 16:5-11. VIC: Beat Francesc Coll, dom. fund. (MO) Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pere Celestí, p.; Iu, prev.; Calocer, Partemi i Filoter, mrs.; Santes, Pudenciana, vg., i Ciriaca i comps. mrs.

Festa Major: a Belcaire d'Urgell i Vilajuïga.

20. Dimecres

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 17:15-22-18:1 / Salm 148 / Joan 16:12-15. Si es vol: Sant Bernardí de Siena, franc. (MLI) Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants Baudili (Boi), mr.; Austregisil, b.; Santes, Plautilla, matr., i Basília, vg. mr.

Festa Major: a Port de la Selva i Sant Boi de Llobregat.

21. Dijous

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 18:1-18 / Salm 97 / Joan 16:16-20

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Secundí, mr.; Valent, b. mr.; Poli, diaca, mr.; Santa Virgínia, vda.

22. Divendres

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 18:9-18 / Salm 46 / Joan 16:20-23a. Si es vol: Santa Joaquina de Vedral, fund. Blanc. A VIC, BARCELONA I TARRAGONA, Santa Joaquina de Vedral (MO).

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marcia i Ató, bs.; Venust, mr.; Fulc, b.; Santes, Rita de Casia, vda. mja.; Quitèria i Júlia, vgs. mrs.

Festa Major: a Bonastre, Corbins, Linyola, Sanaüja i Vilella Baixa.

23. Dissabte

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 18:23-28 / Salm 46 / Joan 16:23b-28

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Desideri, Miquel, Mercurial i Eufebi, bs.; Epitaci, b. mr.; Joan Bta. de Rossi, prev.

Festa Major: a Bovera.

Lectures bíbliques

Diumenge VI de Pasqua

Cicle C

Lectura primera Fets 15:1-2.22-29

*L'Esperit i nosaltres hem cregut
que no us havíem d'imposar cap altra
càrrega
que aquestes indispensables*

Lectura dels fets dels Apòstols

En aquells dies uns que havien baixat de Judea ensenyaven als germans d'Antioquia que si no es feien circumcidar d'acord amb la Llei de Moisès no podien salvar-se. Això portà una desavinença i una discussió tan seriosa de Pau i Bernabé amb ells, que decidiren que Pau i Bernabé, amb alguns més, pugessin a Jerusalem per tractar d'aquesta qüestió amb els apòstols i els preveres.

Llavors els apòstols i els preveres, amb tota la comunitat reunida, decidiren elegir uns delegats i enviar-los a Antioquia junt amb Pau i Bernabé. Els elegits foren Judes, conegut també amb el nom de Bar-Sabàs, i Siles, homes que es distingien com a dirigents en la comunitat dels germans. Els donaren aquesta carta: «Els apòstols i els preveres saluden com a germans els germans no jueus d'Antioquia, de Síria i de Cilícia. Hem sabut que alguns havien vingut d'entre nosaltres sense la nostra autorització, us havien pertorbat amb les seves opinions i havien inquietat els vostres esperits. Per això hem decidit unànimement d'escollir uns representants nostres per enviar-vos-els junt amb els nostres estimats Bernabé i Pau, que han entregat les seves vides per la causa del nostre Senyor Jesucrist. Els qui us enviem són Judes i Siles. Ells us exposaran de paraula això mateix que us diem per escrit, i és que l'Esperit Sant i nosaltres hem cregut que no us havíem d'imposar cap altra càrrega que aquestes indispensables: que us abstingueu de menjar carn sacrificada als ídols, de menjar sang i animals ofegats i de contreure un matrimoni entre pròxims parents. Fareu bé de guardar-vos de tot això. Adéu-siau.»

Salm responsorial 66:2-3. 5. 6 i 8 (R.: 4)

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi,
que ens faci veure la claror de la seva mirada.

La terra coneixerà els vostres designis,
i veuran tots els pobles la salvació.

R. *Que us lloïn totes les nacions, Déu nostre,
que us lloïn tots els pobles alhora.*

O bé:

Al·leluia.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig,
vós regiu el món amb justícia,
regiu les nacions amb rectitud,

i guieu els pobles de la terra. R.

Que us lloïn les nacions, Déu nostre,
que us lloïn tots els pobles alhora.

Que Déu ens beneixi,
i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. R.

Lectura segona Ap 21:10-14. 22-23

M'ensenyà la ciutat santa que baixava del cel

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan

L'àngel em transportà en l'esperit dalt una muntanya gran i alta, i m'ensenyà la ciutat santa de Jerusalem, que baixava del cel, de la presència de Déu, i la glòria de Déu l'envoltava. Resplendia com les pedres més precioses, com un jaspi de transparència cristal·lina. Tenia una muralla gran i alta amb dotze portes. A les portes hi havia dotze àngels i dotze noms gravats, que són els de les dotze tribus d'Israel. Tres de les portes miraven a llevant, tres al nord, tres al sud i tres a ponent. La muralla reposava sobre un fonament de dotze pedres que duia els noms dels dotze apòstols de l'Anyell. No hi vaig veure el santuari del temple, perquè el Senyor, Déu de l'univers amb l'Anyell, és el seu santuari. La ciutat no necessita que l'il·luminin el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror i l'Anyell li fa llum.

Al·leluia Jo 14:23

Qui m'estima, farà cas de les meves paraules,
diu el Senyor;

el meu Pare l'estimarà i vindrem a fer
estada en ell.

Evangelí Jo 14:23.29

*L'Esperit Sant us farà recordar tot el que
jo us he dit*

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell. Els qui no m'estimen no fan cas de les meves paraules, que no són meves, sinó del Pare que m'ha enviat. Us he dit tot això mentre era amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre. Us deixo la pau, us dono la meua pau. No una pau com la que dóna el món. Que s'asserenin els vostres cors, no us acovardiu! Heu sentit que us deia: Me'n vaig però tornaré. Si m'estimeu, us alegrareu de saber que me'n vaig al Pare, perquè el Pare és més gran que jo. Us ho dic per endavant perquè cregueu quan ho veureu.»

Catequesi eucarística per a la cinquantesena pasqual 1998 (4)

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Més que recordar

«La litúrgia cristiana no sols recorda els esdeveniments de la nostra salvació, sinó que els actualitza i els fa presents. El misteri pasqual de Crist és celebrat, no repetit; són les celebracions les que es repeteixen; en cada una d'elles s'acompleix l'efusió de l'Esperit Sant que actualitza el Misteri únic» (*Catecisme de l'Església Catòlica*, núm. 1.104). Amb aquesta afirmació donem un pas més de cara al reconeixement de l'acció de l'Esperit Sant en el misteri eucarístic: ell ens prepara per trobar-nos amb Jesucrist, ell ens il·lumina per escoltar les Escriptures i descobrir-hi la Paraula de Crist, ell mateix és l'actor de la transformació dels dons materials —el pa i el vi— en el Cos i la Sang de Crist.

La catequesi patristica i la tradició litúrgica han estat explicades constantment en aquesta afirmació, i l'han fona-

mentada en dues intervencions de l'Esperit que d'alguna manera poden relacionar-se amb la conversió eucarística. Aquesta, efectivament, se situa en el nivell del *ser* de les coses: allò que era pa, ara és el Cos de Crist; per això es parla de l'Esperit Creador com a actor de la transformació dels dons. Però també l'encarnació del Fill de Déu en el si de Maria, obra de l'Esperit Sant, és una altra referència per apropiat-se a l'acció de l'Esperit en l'Eucaristia: Ell, l'Esperit, que va obrar aquesta realitat de l'encarnació en un si virginal, opera també la conversió admirable dels dons, més enllà de qualsevol poder humà.

És aquesta la consideració de força Pares de l'Església, entre altres sant Joan Damascè, citat en el *Catecisme de l'Església Catòlica*, núm. 1.106: «Tu preguntes de quina manera el pa es converteix en Cos de Crist i el vi en Sang de Crist? Et responc així: l'Esperit

Sant irromp i realitza allò que supera tota paraula i tot pensament... En tens prou de saber que això s'esdevé per obra de l'Esperit Sant, de la mateixa manera que de la Santa Verge i per mitjà de l'Esperit Sant el Senyor, per ell mateix i en si mateix, va assumir la carn.»

Epiclesi: invocació-sobre

La litúrgia eucarística, tant a Orient com a Occident, ha confessat constantment aquesta fe a través de la pregària d'invocació al Pare perquè «santifiqui les ofrenes fent que hi davalli l'Esperit, com la rosada» (Pregària eucarística II). És el que anomenem *epiclesi*, que pròpiament significa «invocació-sobre», perquè l'Església invoca l'acció de l'Esperit sobre els dons o sobre les persones. De fet, la Pregària eucarística comporta generalment dues invocacions de l'Esperit (en parlarem en el proper article).

La formulació d'aquestes invocacions de l'Esperit per a la transformació dels dons és diversa. En la Pregària romana tradicional —el Cànon— l'Esperit no és anomenat explícitament, però es parla de la «benedicció» de Déu que converteix el pa i el vi en el Cos i la Sang de Crist, que és una expressió equivalent.

Aquesta referència a l'acció de l'Esperit en la conversió eucarística és molt important per a la comprensió de l'Eucaristia mateixa, així com també per a la valoració del ministeri: no és obra d'hommes, sinó obra de Déu; no és la capacitat o el poder del ministre, sinó la potència de l'Esperit Creador. El mateix que intervingué perquè es revelés la misericòrdia i l'amor de Déu als homes en Jesucrist, intervé perquè aquest misteri d'amor pugui ser celebrat amb tot el seu realisme en l'Església de tots els temps.

La Bíblia a l'abast

Visió de l'Església definitiva

(Ap. 21:10-14.22-23)

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Cap al terme

Avui completem la lectura del capítol 21 de l'Apocalipsi, que vam iniciar diumenge passat. Després de la visió del món nou, el vident és convidat a contemplar la Jerusalem del cel, el lloc de l'aplec definitiu «dels inscrits en el llibre de la vida de l'Anyell» (v. 27b). La visió ens presenta allò que és l'Església definitiva contemplada des de l'altra banda del temps, des de l'ara etern de Déu. És un reforçament il·lusionat de l'esperança per als qui encara peregrinem pels viaranyes de la història. I un advertiment, també: l'Església definitiva no és la que tenim aquí. Aquesta Església nostra és més aviat l'obrador existencial en el qual, entre l'Esperit i nosaltres, anem construint el gran Aplec definitiu dels sants. No ho oblidem, som peregrins, nosaltres i les estructures que ens hem donat, filles de la nostra situació i posades al servei de la fidelitat a Aquell, vers el qual caminem. És amb Ell amb qui ens hem d'unir —i no amb res més, per més venerable, ple de tradició i d'història que sigui— il·luminats per les vivències més ínti-

mes de l'experiència del nostre retrobament amb Ell. Anem de pas, vet-ho aquí.

La visió

El vident és «transportat en l'espirit dalt una muntanya gran i alta» (v. 10a), lluny de la terra baixa que ens nega la visió dels grans horitzons. Allí és mostrada «la ciutat santa de Jerusalem, que baixava del cel» (v. 10b). La imatge, la núvia, ara és canviada per la de la ciutat santa, més adequada a la visió de l'Església definitiva. Aquesta ciutat santa és un do de Déu, que ens ve de la seva presència, plena de la seva glòria. Per això resplendeix «com les pedres precioses» (v. 11). L'Església del cel és la gran obra de Déu. No precisament en l'únic sentit de lloc preparat per acollir-hi els sants, sinó com la realització de la seva salvació, que aplega els qui han seguit l'Anyell, per tot arreu on ha anat. El projecte de Déu sobre la humanitat s'ha realitzat de ple, i al centre del mateix hi ha el Crist. Ell és la llum que ha il·luminat els homes pels camins d'aquest món i Ell és també el qui els ha

omplert de la llum de Déu. Per això en l'Església definitiva no es necessiten ni el sol ni la lluna, «perquè la glòria de Déu l'omple de claror» (v. 23). La nit, amb el seu mantell de fosca que cau al damunt dels qui són colgats en la inactivitat del son —imatge de la mort—, no existeix en la ciutat santa, que sempre és plena de llum, de vida, ja que està submergida del tot en la vida de Déu.

L'Església definitiva té dotze portes, obertes als quatre punts cardinals. Tothom és convidat a entrar-hi, i no únicament els que pertanyen a una raça o a un poble determinats. «La muralla reposava sobre un fonament de dotze pedres que duia els noms dels dotze apòstols de l'Anyell» (v. 14). I és que, és a través d'aquests portals apostòlics, que els creients de tots els temps i de tots els llocs entrem a la fortalesa de la fe. És una nova afirmació de l'apostolicitat de l'Església. Ells, els apòstols, són els testimonis directes de la resurrecció de Jesús i els primers que, seguint el seu mandat, han plantat l'Església de la terra. És agafats a les seves mans que nosaltres peregrinem cap a l'Església definitiva del cel, en una perfecta i viva cadena de

tradició ininterrompuda, que ens manté units a Jesucrist.

El santuari

Finalment cal remarcar allò que era més sorprenent per a un bon jueu. La ciutat santa del cel no té santuari (v. 22). No té, doncs, un lloc privilegiat de trobada dels homes amb Déu. Tampoc l'Església de la terra té necessitat imprescindible de santuaris; «perquè el Senyor, Déu de l'univers, amb l'Anyell, és al seu santuari» (v. 22b). Els cristians certament, com tots els homes, necessitem llocs de reunió, temples fets per mà d'homes. Jesús, però, ens ha ensenyat que el Pare és a tot arreu, i que a tot arreu se'l pot adorar en esperit i en veritat (Cf. Jo 4:21ss). I per la seva encarnació, sabem també que el nostre veritable santuari és el cos de Crist, l'autèntic lloc de trobada de l'home amb Déu. El cos històric de Crist. I també el seu cos eucarístic. I el seu cos místic, la reunió dels germans, l'Església, que, malgrat les nostres opacitats i els nostres contrasignes, és sagrament de la salvació de Déu enmig del món.

El significat del temple cristià

Joan Guiteras i Vilanova

(Homilia en els 700 anys de la primera pedra de la catedral gòtica de Barcelona, 1 de maig de 1998)

Ahir, al capvespre, vam inaugurar la celebració del setè centenari de la primera pedra de la catedral. El to va ser molt solemne. Una bona entrada per a un any de gràcia del Senyor. La primera pedra fou col·locada el dia 1 de maig de 1298, durant el pontificat del bisbe Bernat Pelegrí i el regnat de Jaume II d'Aragó, el Just. Avui és, doncs, el veritable aniversari de la iniciació de les obres de la nostra seu actual. Ho celebrem, doncs, amb no menys intensitat espiritual que ahir, però amb un clima més pausat. Un clima que permet interioritzar el sentit d'aquest aniversari religiós que ens fa mirar Crist, el veritable temple de Déu. Va bé recordar-ho en temps pasqual, quan s'acomplí la dita de Jesucrist: «Destruïu aquest temple i jo el reedificaré en tres dies.»

La celebració ens ha de dur bàsicament a l'acció de gràcies. El sentit del temple és un sentit molt proper al misteri de l'Encarnació, que inclou el misteri de la Pasqua. «La Paraula es va fer carn i plantà el seu tabernacle entre nosaltres.» Recordar això és necessari en la proximitat del Gran Jubileu del 2000, durant el qual festejarem el misteri del Fill etern de Déu fet home, per obra de l'Esperit Sant, en el si de Santa Maria Verge. La gran realitat del disseny diví és aquesta: Déu, ric en misericòrdia, ha sortit al nostre encontre, ha esquinçat el vel que el separava de nosaltres i ha penetrat en l'existència humana per tal de

salvar-nos. Trobem la salvació en el temple que és Jesucrist. Tanmateix, per la nostra realitat sacramental —els signes tangibles ens són totalment necessaris també en el desenvolupament de la fe— necessitem el temple de pedra, com a lloc concret de trobada personal i comunitària amb el Senyor. El temple com a lloc que fa tangible la presència de Déu i com a indret de la celebració. Sempre en referència a Jesucrist.

Quantes coses els cristians vivim en el temple! Des del baptisme a les exèquies! Quantes crides interiors, quants pesos interiors hi hem dut que després s'han convertit en una càrrega lleugera...! La història d'un temple no és sols la de les seves pedres, sinó la dels fidels que s'hi han aplegat i s'hi apleguen. La història d'una església, en gran part, resta en el secret dels cors i és la història de Crist apropant-se a cada fidel. Una història més macissa i fonamentada del que nosaltres, sens dubte, podem imaginar.

Celebrem avui amb més pausa i contemplem allò que la nostra catedral ens ofereix a primera vista: la Santa Creu! L'instrument de la nostra salvació, l'arbre noble del paradís de la nova creació. La creu és el signe palès de la gran inclinació de Déu, envers la humanitat. La misericòrdia de Déu entra pels ulls i ens arriba al cor en la visió de la creu que és, alhora, mort i vida. Creu de Crist que ens mostra el Pare. Creu que és també instrument de glorificació.

Creu que cadascun de nosaltres som cridats a abraçar i, abraçats a ella, hem de seguir les petjades de Jesús. La creu és l'abaixament de Jesús fins al no-res,

saber escoltar

fins a prendre la condició d'esclau. La creu és un teixit d'humilitat, d'obediència, d'acceptació de la imperfecció humana, de paciència... Quantes coses és una creu! I com costa, de vegades, abraçar-la! Especialment quan és una creu que ens arriba inesperadament, tal com arriben les veritables creus. La creu és també signe i instrument d'amor. Crist morí, per a glòria del Pare i per amor als germans. La creu confirma les paraules del salm: «Ell, tot amor entranyable, et perdonava la culpa.» Siguem conscients del perdó de Déu. Tinguem l'alegria que han de tenir els perdonats i redimits. Visquem sense encàrrecament, una constant joia per tots els favors que sense parar rebem de la mà benèfica del Senyor. La creu és vida, és resurrecció. A nosaltres se'ns demana una cosa molt senzilla: que la mirem, com els hebreus havien de fer amb la serp de bronze... Aquí hi ha molt més: hi ha el Fill unigènit del Pare que ens ha estat lliurat per tal que tinguem vida. Ens pertoca creure, acceptar, acollir, agrair, dir senzillament i cordial: «Us adorem, oh Crist, i us beneïm, perquè amb la vostra creu heu redimit el món.»

La Creu, només cal aixecar el cap i mirar la clau de volta que està en la vertical de l'altar major, es relaciona amb l'Eucaristia, amb el sacrifici de la missa. Celebrem el memorial de la creu i de la Pasqua. En combregar obrim el nostre cor al Redemptor i acollim la vida, l'aliment que nodreix el nostre baptisme i que madura la fe, l'esperança i la caritat. Sortim de la celebració amb més alegria de la que hi hàgim pogut entrar.

La figuera

P.-J. Ynaraja, capellà del Montanyà

D'aquest arbre ja n'he parlat alguna altra vegada, però la seva profusa aparició en els textos bíblics mereix un altre article. Els botànics l'anomenen *ficus carica*. Es tracta d'un arbre poc ambiciós i molt ben adaptat als terrenys mediterranis. Dóna fruit al principi i al final de l'estiu: la figa. Aquest fruit es menja fresc o assecat al sol i, a Terra Santa, també en fan melmelada.

La figuera i la parra, com ja havia dit, són símbols de la prosperitat bíblica (I Reis 5,5). Una ofereix fruits dolços i l'altra un vi molt bo. L'arbre creix ufanós, la parra es pot enfil·lar per les seves branques i penjar-hi els seus brots.

En la bonica narració de l'Edèn, una meravella de la pedagogia religiosa, ja hi apareix aquest arbre. Adam i Eva, després de desobeir el Senyor, es tapen temerosos amb les seves fulles (Ge 3,7). Després d'aquest relat hi ha moltes al·lusions; les figues hi apareixen 21 vegades i les figueres 41.

Segurament aquesta característica d'oferir el seu fruit durant tot l'estiu és la que fa que estigui molt ben

considerat en l'Antic Testament. En el Nou la cosa és diferent. Si bé en la trobada amb Natanael Jesús li recorda que ja sap que estava pensant sota una figuera, un lloc molt adient per a la meditació, segons els antics costums (Jo 1,48), quan, apropant-se a Jerusalem, en troba una que, si bé és frondosa i altiva, no té fruit, la maleeix i l'arbre mor ràpidament. A prop de la casa parroquial on visc hi ha una figuera molt gran. L'any passat em va decebre, només vaig poder menjar dues figues. Aquest any em pensava que en tindria més, però també es poden comptar amb els dits d'una mà, tot i que el diàmetre del tronc té uns cinquanta centímetres.

Sí, hi ha figueres dolentes, com hi ha homes dolents, la qual cosa sembla que avui dia es vol ignorar i és una llàstima. Moltes vegades em trobo gent que creu que quan va morir l'últim nazi es van acabar els dolents. O que quan ells manaven tots els seus súbdits eren homes perfectes sotmesos a la seva barbàrie. I a l'època de les dictadures nazis i feixista, hi havia, com avui, gent bona i gent dolenta. I després d'aquella etapa, hi continua havent gent bona i gent dolenta. Ignorar-ho és cometre un error greu. Jesús no va dir en aquella

paràbola, que als camps no hi hagués zitzània, el que va dir és que cal donar temps al temps. La malícia, que hi havia simultàniament amb la bondat, rebria el seu càstig. Però, mentre no arriba l'època de la sega, si el mal es reconeix com a tal, la persona és capaç de regenerar-se. (Una planta no pot canviar, un home sí.) Però sembla que és més còmode viure semisubmergits en una «mediocritat beata». Ningú no és dolent, tots són malalts o víctimes de l'ambient modern.

La meua figuera està situada a un metre d'un torrent i a prop d'un riu; té humitat i està protegida del vent per uns desnivells. És una figuera dolenta i només, si ho reconec, podré prendre mesures per gaudir de figues dolces. També conec persones egoistes que actuen d'acord amb aquest vici perquè els dóna la gana i perjudiquen els altres. I també podria posar exemples d'altres pecats. D'alguna manera, el reconeixement que hi ha gent dolenta em fa descobrir que l'home és lliure. I quan ja reconeixes totes dues coses, sense menysprear els psicòlegs, psiquiatres i sociòlegs, evangelitzar i perdonar, com va dictar el Mestre. Si no fos així m'equivocaria, tot i que fos més còmode.

retrats bíblics
intencionats

Amics de Déu



Fem Catequesi

Sant Justí, màrtir, 11 de maig

En la bella ciutat de Flàvia Neàpolis, antiga Siquem, va venir al món Justí, conegut després amb el sobrenom d'«el filòsof». Era el començament del segle II de la nostra era. El cristianisme s'anava estenent al llarg de l'Imperi romà i això va alarmar les autoritats. Justí, que tenia una ment brillant i un cor tendre, va estudiar la filosofia dels estoics, platònics, aristotèlics i pitagòrics: tots tenien quelcom important a dir, i del conjunt d'aquestes escoles va prendre el nostre filòsof la seva definitiva base humanística i així va harmonitzar al seu temps la saviesa humana amb la fe cristiana.

De la seva ploma van sortir escrits eloqüents com l'*Apologia* i el *Diàleg amb Trifó*, que han arribat fins a nosaltres com a mostra vàlida del temperament del



nostre sant i dels valors que predominaven en aquell temps. A les seves pàgines es narren les reunions dels primers cristians i la celebració de llurs misses, en les quals se celebrava l'Eucaristia amb la mateixa realitat que avui.

A més d'escriure, Justí va pelegrinar, va fer conferències i va sostenir enceses polèmiques amb els gentils pagans i els agnòstics grecs; de tots ells sabia captar la part de veritat que tenien i els donava a canvi la seva inspiració cristiana. Amb el temps es va fer un enemic perillós per a Marc Aureli i els interessos imperials que ell representava. Els seus escrits van ser coneguts per l'emperador, el qual va dictar la seva presó immediata i la pena de mort.

Pels camins de la Bíblia

L'evangelí segons sant Lluc

Heus aquí un evangeli molt acurat i estructurat. Una veritable obra literària, una tasca d'investigació d'un bon escriptor.

L'autor, sant Lluc, el metge, és d'origen pagà. Els estudiosos diuen que és natural d'Antioquia. Home d'elevada cultura, acompanya a Pau en els seus viatges. Escriu el seu evangeli entre els anys 70 i 80. Ho fa a Acaia (Grècia).

Els destinataris és ben clar que són cristians procedents del paganisme. Són persones de mentalitat grega, que en estar allunyats del judaisme necessiten que els expliquin molts costums jueus.

Si bé és cert que cap evangelista amaga la dimensió universal de la redempció, Lluc ho subratlla d'una manera especia-

líssima. Crist ha vingut, doncs, per a tots, per tant també per als pagans.

És també un evangeli que fa un recorregut cap a Jerusalem i que, com Mateu, posseeix un evangeli de la infantesa de Jesús. També cal valorar determinades paràboles narrades només per aquest evangelista, com la del «fill pròdig».

Les característiques més importants són: • És l'evangeli de la misericòrdia. Això fa que un s'hi trobi bé i que senti ganes d'afrontar la vida amb un cor ample i generós. • És l'evangeli dels càntics i de l'alegria. • El protagonista de l'acció de Jesús i dels deixebles és l'Esperit. • Es destaca com a element importantíssim la pregària. • La salvació és per a tots els homes. • Es tracta d'un anunci que privilegiava els pobres en l'esperit.



bé que vull, sinó que faig el mal que no vull» (Rom 7,15).

Al llarg del dia se'ns presenten multitud de sol·licitacions i paranyes que volen desviar-nos del camí del bé: deixar-nos portar per la mandra, no estudiar, no estar atents a classe, desobeir els pares, prendre diners, dir mentides per quedar bé o amb ganes de perjudicar un altre, enfadar-nos sovint i cedir a la violència, recrear-nos en mals pensaments... També constatem que el pecat i la desgràcia tenen un pes notable al món: guerres, violència, drogues, robatoris, mort de víctimes innocents...

La fe cristiana és una militància en favor del bé, per això demanem a Déu força per combatre. Cada temptació Déu ens dona la gràcia per resistir; i una temptació vençuda és un enfortiment de la fe i de la vida cristiana.

Litúrgia

El baptisme dels adults

Tot i que el més corrent entre nosaltres sigui veure batejar els infants de bolquers, des dels orígens de l'Església el baptisme d'adults és la situació més corrent als llocs on l'anunci de l'Evangeli encara és recent. Aleshores el cateumenat (preparació al baptisme) ocupa un lloc important. Es tracta de la iniciació a la vida cristiana i ha de disposar a l'acolliment del do de Déu.

Pel que fa a la celebració litúrgica del bateig d'un adult, es desenvolupa de forma molt semblant a la d'un infant, que ja hem descrit. Tanmateix, ara ja no són els pares o els padrins els que demanen el sagrament i els que fan la professió de fe, sinó que és el mateix candidat que, responsablement, demana ser batejat i davant de tota la comunitat professa la fe cristiana.

Així mateix, després del baptisme —ordinàriament administrat per un bisbe— l'adult rep la confirmació tot seguit, i participa per primera vegada de la taula eucarística.



L'Oriol i la Laia
per Xesc



Omplir el buit espiritual dels infants

■ La Comissió de la Infància analitza els problemes dels menors de forma global

BARCELONA.— La Comissió de la Infància —jurídicament, és una secció especialitzada de Justícia i Pau de Barcelona— es va crear el novembre de 1979 per, d'una banda, omplir el buit espiritual dels infants i, de l'altra, suplir la falta d'organismes dedicats de forma global a la infantesa. Dos anys després, passava a ser membre actiu del Bureau International Catholique de l'Enfance (BICE).

La Comissió de la Infància actua amb una òptica cristiana i, per tant, és especialment sensible a la dimensió espiritual de les necessitats de la infantesa; cosa que, evidentment, no li impedeix col·laborar amb grups no confessionals. Observada de forma global, la seva activitat pròpia és estudiar i sensibilitzar sobre els problemes de la infantesa contemplada com a conjunt.

La preocupació constant de la Comissió —a l'igual que la del BICE— consisteix a detectar necessitats reals dels infants, afaïonar la visió que en tenim, establir lligams amb les institucions i les persones que, allà on sigui, forgen els instruments conceptuals amb què la infantesa serà considerada en el futur. Després, es pretén suscitar la celebració de jornades, impulsar investigacions, recollir i divulgar informacions i experiències, establir lligams i difondre programes. Amb tot, encara que les seves actuacions siguin poc visibles, la Comissió de la Infància no treballa en el camp de les idees ni ofereix un tractament intel·lectual dels problemes dels infants.

Font de mutu enriquiment

La Comissió de la Infància, a més, aspira que la seva presència específica, entre totes les entitats que representen diverses categories de serveis a l'infant, sigui considerada font de mutu enriquiment. És aquesta la proposta de la Comissió a la resta de grups i entitats que tenen la problemàtica dels infants com a tema central.

Algunes de les activitats que la Comissió ha dut a terme des que va

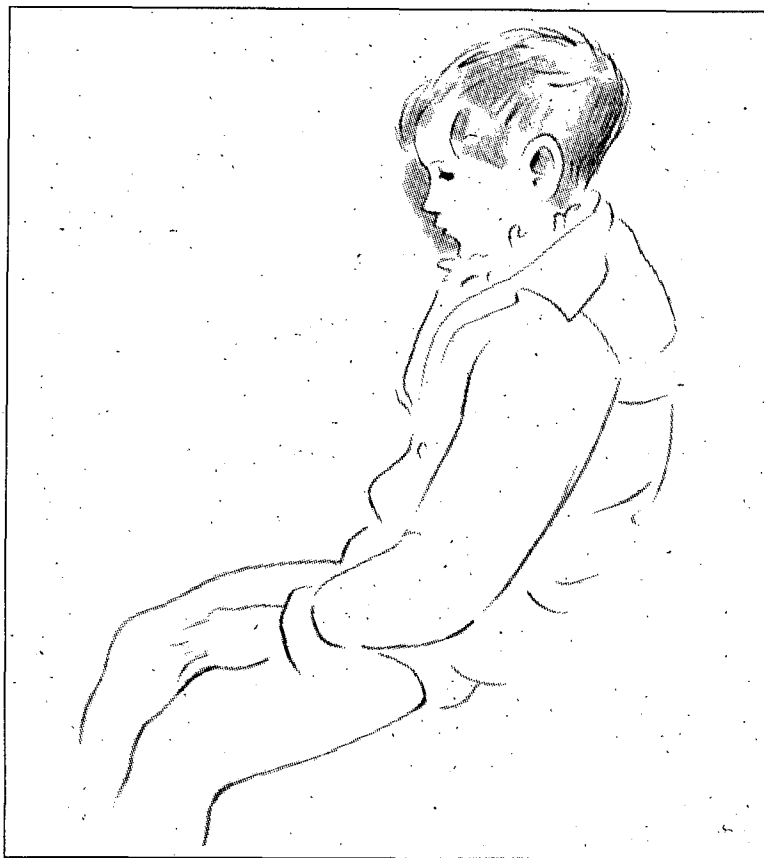
començar a treballar són les següents: participar en l'elaboració del projecte de la resolució 37/1 del Parlament català, de 10 de desembre de 1981, sobre els drets de la infància; introduir el concepte de Quart Món, mitjançant la presentació a Barcelona, el 1981, d'un altre membre del BICE, el Mouvement International Aide Toute Détresse-Quart Monde; organitzar les I Jornades sobre l'infant maltractat, sessions sobre la prostitució infantil i pastoral d'infants deficients, en col·laboració, respectivament, amb l'Escola Superior d'Assistents Socials, l'ICESB i la Delegació Diocesana de Catequesi.

A més de les anteriors, altres activitats que ha dut a terme la Comissió són: traduir i difondre, amb l'ajut de la Fundació Jaume Bofill, la Resolució 874 de l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa, del 4 d'octubre de 1979, relativa a una Carta europea dels drets dels infants; crear, el 1984, un grup de treball sobre l'infant i el noi del carrer; divulgar durant el 1985 un dels programes més cars al BICE, el titulat «L'infant i el buit espiritual», etc.

Seguint el model del BICE

Entre el centenar d'entitats, membres actius i associats, que integren el Bureau International Catholique de l'Enfance, la Comissió de la Infància ocupa un lloc singular. I és que en realitat es va constituir tot seguint el seu model. El BICE és el principal fòrum catòlic internacional de la infància i representa, davant de les instàncies internacionals, el món catòlic compromès en el servei a l'infant, alhora

«Tingueu cura dels nostres infants», pregària a favor dels infants del món.



que té informada aquesta mateixa comunitat de tot el que succeeix a nivell mundial en el camp de la infantesa.

Creat a París el 1948, el BICE es troba en l'origen d'algunes accions i programes que han tingut repercussions més enllà del món catòlic: ha participat en la redacció de la Declaració Universal dels Drets de l'Infant de les Nacions Unides (1959) i, actualment, en la de la Convenció que ha de fer-la vinculant; ha endegat l'Any Internacional de l'Infant (1979); ha posat en marxa programes sobre fills de detinguts, d'emigrants, sobre nois i infants de carrer, sobre els infants i el buit

espiritual, etc.

El BICE creu en el caràcter fonamentalment universal de les necessitats i els problemes de la infantesa mentre que, en la seva concepció del treball internacional, cerca d'identificar-se amb totes les realitats i suggereix totes les formes possibles d'aproximació per encarar-s'hi. Cal destacar, també, que el BICE gaudeix d'estatut consultiu a prop del Consell Econòmic i Social de les Nacions Unides, de l'UNICEF i de l'UNESCO. Disposa, així mateix, de representants permanents als tres centres de l'ONU: Ginebra, Nova York i Viena. (C.C.)

COMISSIÓ DE LA INFÀNCIA
SECRETARIAT DE JUSTÍCIA I PAU
C/ DE RIVADENEYRA, 6
PLANTA 10
08002 BARCELONA
TEL 93/ 317 61 77

BUREAU INTERNATIONAL CATHOLIQUE DE L'ENFANCE
65, RUE DE LAUSANNE
1202 GENEVE (SUÏSSA)
TEL. 41/22/31 32 48


Catalunya
Un país de voluntaris

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació


Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

societat/cultura

Triadú i K. Roel, primers «honoris causa» de la Universitat Ramon Llull

■ Jordi Pujol i Ricard M. Carles presideixen l'acte

BARCELONA.— El pedagog i intel·lectual Joan Triadú i l'enginyer químic holandès K. Roel Westerterp van ser investits primers doctors *honoris causa* per la Universitat Ramon Llull el 27 d'abril. L'acte va ser presidit, entre d'altres, pel president de la Generalitat, Jordi Pujol, i per l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles.

«L'home, l'intel·lectual i el pedagog» va ser l'eix central del discurs d'elogi que Jordi Riera, degà de la Facultat de Psicologia i Ciències de l'Educació Blanquerna, va fer com a padrí de Joan Triadú. Va explicar que, amb motiu de la tuberculosi, Triadú es va traslladar a Cantonigròs, on es va estar durant dos anys mentre es recuperava. «M'atreveria a dir —va comentar Jordi Riera—, i sobretot veient la salut de què gaudeix el nostre home-natjat, que aquest entrebanc potser va ser sortós per a tots els qui després hem pogut recollir els fruits d'aquella estada "obligada". D'aquells dies de Cantonigròs en sorgiren les Festes literàries.» Quant a la vessant de peda-

gog, Jordi Riera va explicar que la vida docent més intensa de Triadú va transcórrer en el marc del Centre d'Influència Catòlica (CIC). «Allí va començar la seva tasca docent com a professor i preparador de mestres de català: va ser el primer intent seriós de la postguerra d'ordenar i sistematitzar l'ensenyament de la llengua i la literatura catalanes», va precisar Riera.

La professora catedràtica de l'Institut Químic de Sarrià Rosa Nomen, com a padrina de K. Roel Westerterp,

va dir que l'enginyer químic «es troba davant la societat no com a mer sub-jecte passiu, sinó en plenitud i amb capacitat d'obrar». Així —va continuar— cal constatar la preocupació constant del professor Westerterp per resoldre amb el màxim de rigor científic

els problemes més diversos que preocupen la indústria química dels nostres dies per ser cada vegada més, no tan sols més competitiva, sinó sobretot més segura.

Carme Munté Margalef



El president de la Generalitat i l'arquebisbe de Barcelona, al centre de la taula presidencial.

Perfils biogràfics

Intel·lectual i pedagog



Joan Triadú.

Joan Triadú i Font, escriptor i pedagog, neix a Ribes de Freser l'any 1921. Amb 16 anys va obtenir el títol de professor de català i el 1939 va entrar a la Universitat de Barcelona, on es va llicenciar en llengües clàssiques. Va ser cofundador de la revista clandestina *Ariel* i un dels fundadors de l'Agrupació Dramàtica de Barcelona. També va col·laborar a les revistes *Pont Blau*, *Vida Nova*, *Serra d'Or* i al diari *Avui*. Va ser secretari tècnic d'Òmnium Cultural i director del CIC (Centre d'Influència Catòlica) i de l'escola Thau. També va fundar el Consell Català d'Ensenyament (1975).

Ha publicat l'obra poètica *Endimió* (1948) i una *Antologia de poesia catalana 1900-1950* (1951), així com una *Antologia de contistes catalans*, també el 1951. El 1953, a Oxford, va publicar *Anthology of catalan lyric poetry*. Amic i deixeble de Carles Riba, n'ha divulgat l'estètica i la metodologia crítica amb *La poesia segons Carles Riba* (1954) i *Per comprendre Carles Riba* (1993). El 1978 va ser elegit membre adjunt de l'Institut d'Estudis Catalans i ha obtingut guardons com el Premi d'Honor Jaume I (1982), el premi Atlàntida a la tasca de crític literari (1987) i el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes (1992).

Enginyer químic



K. Roel Westerterp.

El professor K. Roel Westerterp neix a Beilen (Holanda), el 1928, en el si d'una família cristiana. El 1952 va obtenir el màster en enginyeria química per la Universitat de Delft, aleshores la més prestigiosa d'Holanda en el camp de l'enginyeria química. A partir d'aquest moment, va començar la seva carrera professional. A Holanda, va interrompre el seu treball a la indústria, per crear un grup d'investigació en reactors químics. Durant quatre anys va ocupar una plaça de professor associat a la Universitat de Delft i, en aquest període, va publicar uns vint articles científics i va escriure, amb el professor H. Kramer, el primer llibre de text de reactors químics.

El 1979, es va incorporar definitivament a la vida acadèmica com a professor catedràtic del Departament d'Enginyeria Química de la Universitat de Twente, on dirigeix un grup de recerca format per 25 investigadors. D'ençà de 1969, a més, és membre de la Federació Europea d'Enginyeria Química de la qual, des del gener de 1998, n'és el president científic. Ha rebut, entre altres guardons, la medalla Mendeleev de l'Acadèmia de Ciències de la URSS el 1989 i la medalla Achemasia de Dechema i el CIESC el 1989.

Exposicions

Miquel Àngel Codina

L'instant irrepètible de la vida

■ L'obra fotogràfica de Francesc Català-Roca reflecteix la realitat sociocultural del nostre país

Francesc Català-Roca, un dels màxims exponents de la fotografia d'aquest segle, va morir el 5 de març passat a Barcelona. Nascut a Valls (Alt Camp) el 1922, ben aviat va configurar la seva personal visió de la fotografia. Segons ell, l'important era recuperar-ne la funció documental. Nét, fill i pare de fotògrafs, ens ha deixat com a llegat les seves fotografies. L'obra de Català-Roca constitueix un plural retrat de mig segle de vida, retratada sense artificis, amb les seves llums i ombres. Extraordinàries cròniques gràfiques d'un temps, d'un país.

El Museu d'Art Modern de Tarragona exposa actualment setanta-cinc imatges de Català-Roca que fan recordar algunes pàgines de la història de Catalunya i de la resta de l'Estat espanyol —per exemple, les de la postguerra— que semblen potser llunyanes, però que són ben vives gràcies a la mestria professional del seu autor. Cal mirar-les, com deia Català-Roca, «llegint-les». És a dir, no tan sols hem de veure les imatges, sinó fer un esforç i percebre tot allò que hi ha al seu darrere i que no es veu: l'autèntica realitat social, cultural i política.

Va entendre sempre la fotografia com una pinzellada de coneixement visual que reflecteix un instant irrepètible de la vida. Tenia una mirada pròpia, sensible i imaginativa, però també crítica. «És la mirada, inconfusible, de la seva tendresa:



«Angelet d'Engordany».

FRANCESC CATALÀ-ROCA

Museu d'Art Modern de Tarragona
C/ Santa Anna, 8 - 43003 Tarragona

una mirada que ho abraça tot, que ho capta tot en la seva més humil grandesa, una mirada que ho comprèn tot, que ho estima tot», escriu Joan M. Pujals, conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya, en el catàleg de l'exposició.

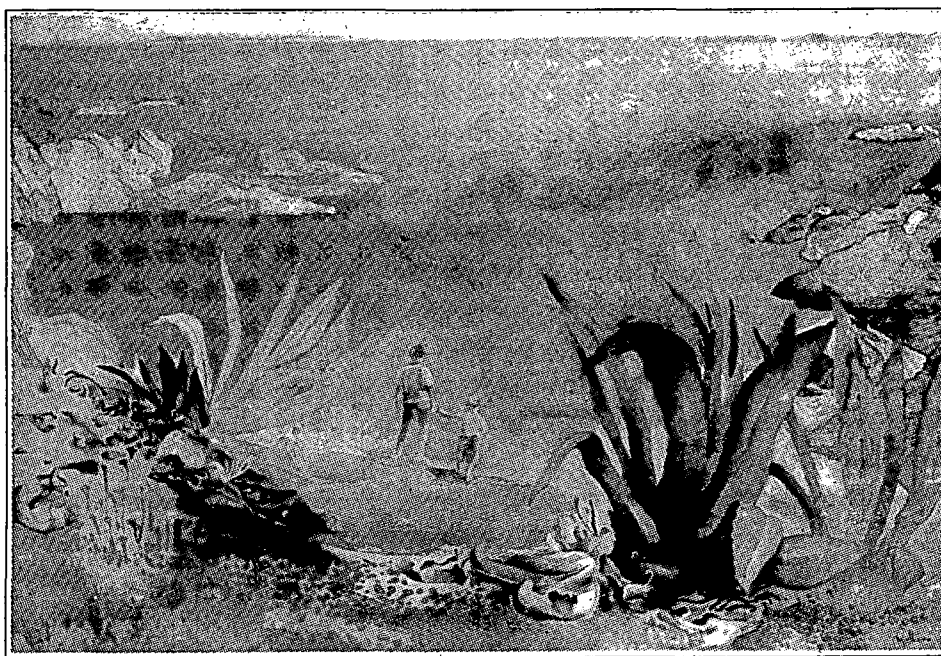
Aquesta mostra, que mantindrà les seves portes obertes al públic fins al 24 de maig, s'emmarca dins de la campanya Primavera Fotogràfica 98. El comissari de l'exposició, David Balsells, afirma que Francesc Català-Roca «forma part de la història de la nostra fotografia. Sovint se'l compara amb els grans fotògrafs documentalistes del panorama internacional. I és que la seva obra té una força indiscutible com a imatge fotogràfica, força lligada a la funció de la fotografia com a gran comunicadora».

Entre les imatges exhibides cal destacar els singulars retrats que va fer a Josep Pla, Eugeni d'Ors, Charlie Rivel, Salvador Dalí, Joan Miró, Antoni Tàpies, Ernst Hemingway i Marcel Duchamp. També són molt rellevants les següents fotografies: *Monument a Colom. Barcelona* (1949), *Gitaneta. Barcelona* (1950), *Venedor de crecepelo. Girona* (1952), *Angelet d'Engordany. Andorra* (1953), *Generació dels anys 50. Província de Conca* (1954), *Experiment amb aigua* (1960), *El Profeta, de Pau Gargallo* (1981), *Miss Liberty. Nova York* (1987) i *Pinya. Valls* (1989).

L'atmosfera lírica i serena de Pujolboira

«Per veure aquesta pintura, els ulls no basten; cal l'esperit i, sobretot, el cor», afirma l'escriptor Josep Valls sobre la producció pictòrica de Ramon Pujolboira (Barcelona, 1949). La mostra, que es pot visitar fins al 23 de maig a la Sala Fortuny, presenta unes obres dotades d'un cromatisme intens i d'una emotiva sensualitat plàstica que transporten l'espectador a un temps i a un espai generalment indeterminats. Les seves composicions, caracteritzades per unes modulacions tonals gairebé musicals, són harmòniques, plenes de lirisme i serenor.

Pujolboira, amb trenta anys de trajectòria professional, és un artista multidisciplinari que es mou com peix a l'aigua en els dominis de la pintura mural, l'escultura, el gravat, la ceràmica, el vídeo, els llibres, etc. Construeix fonamentalment els seus quadres a l'entorn de tres fils conductors: el color, la llum i la textura. El resultat de la seva creació és una atmosfera personal i fascinant, intimista i suggerent, cosa que queda ben palesa a *Atzavares*, *Barca*,



«Atzavares».

La glorieta, Cala Pi, Esquixos o Bosc.

Les seves pintures conviden a la reflexió, l'assossec o la contemplació. Els (escassos) personatges que hi apareixen no acostumen a revelar-nos el seu rostre; la majoria són representats d'esquena als ulls del públic. El pintor

no vol atorgar-los un protagonisme especial, sinó que pretén —i ho aconsegueix plenament— que s'integrin dins del paisatge, que formin part de l'escena, com un element més. És un pintor de la integració. Incorpora al seu territori estètic —de registres clàssics en el fons,

però no en la forma— tots aquells detalls que li poden interessar per transmetre un gest, una situació o una perspectiva concreta.

La naturalesa i el Mediterrani són els leitmotius de l'obra de Ramon Pujolboira. «No he pogut sentir-me mai completament estranger en cap lloc ni en cap port del Mediterrani i em faig la il·lusió de suposar que en aquest ambient, i posats tu per tu, ens entenem tots amb la mirada», escrivia Josep Pla en el prefaci del seu llibre *Cartes d'Itàlia*. Aquest pensament de l'il·lustre escriptor empordanès es pot aplicar a la pintura de Pujolboira. A través de la mirada, tant la de l'artista com la de l'espectador, hi conflueixen un munt de sensacions i sentiments que tenen en el Mediterrani la seva raó d'existir.

PUJOLBOIRA

Sala Fortuny
Passeig de Gràcia, 15
08007 Barcelona

La dimensió laica de l'estudi de la teologia

■ Conferència del pare Evangelista Vilanova al CEP

BARCELONA.— El P. Evangelista Vilanova, monjo de Montserrat i professor de teologia durant quaranta anys, el 23 d'abril passat va impartir una conferència al Centre d'Estudis Pastorals (CEP). Al llarg de la seva xerrada va esmentar els deu llibres que considera més significatius i necessaris en la biblioteca d'un teòleg.

Mn. Antoni Deulofeu va ser el primer a prendre la paraula i va recordar que en el pòrtic del CEP s'oferia una exposició de cinquanta llibres amb l'objectiu de millorar la biblioteca perquè estigui al servei de la pastoral. Va obsequiar el públic assistent amb un exemplar de la revista *Quaderns de Pastoral*.

El P. Evangelista va citar, en començar el seu parlament, una frase del professor de teologia José Ignacio González Faus, que acostuma a dir als seus alumnes: «Us pronostico que, si no estúdieu molt, d'aquí a vint anys sereu d'extrema dreta o haureu perdut la fe.» Aquest consell, que ell comparteix, revela una preocupació davant de la sensació que donen molts formadors: domina en ells una certa desconfiança a l'esforç intel·lectual i al rigor

acadèmic. Els alumnes són sacrificats a una pietat gairebé d'hivernacle i potser «més extraterrestre que celestial», va dir el professor.

Pel que fa als futurs preveres, el conferenciant va manifestar la seva sospita que en els propers anys assistirem a un canvi de paradigmes o models d'expressió de la fe, derivats de diversos factors. Això produirà un canvi de les analogies i de les metàfores teològiques, de les quals encara no tenim una idea clara. La reacció més fàcil és refugiar-se en un fonamentalisme pietós i, a la llarga, suïcida; en unes fórmules ben apreses i repetibles, quan la mentida més gran és la repetició, perquè «la veritat només es manté com a tal en la interacció amb la realitat i amb el pensament que en neix».

Una altra observació que féu el pare Evangelista és que, amb la laïcització de la societat, l'objecte material de la teologia deixarà de ser un camp exclusiu dels creients i dels homes d'Església. A Europa ja comença a ser realitat que molts creients o no creients rivalitzen amb els professionals sobre l'estudi de la teologia. «Aquesta dimensió laica de la teologia —va manifestar el pare Evangelista— és una de les coses que més espanta la nostra jerarquia eclesiàstica i que més afavoreix la retirada a un gueto pietós. No hi ha un problema de la defensa de la fe, sinó de la defensa d'un poder, que és una altra qüestió.»



El P. Evangelista Vilanova.

reafirmacions formals i amenaçadores de l'autoritat, molt semblants als pares que creuen arreglar la desentesa amb els fills a base d'aixecar la veu i cridar: «Aquí mano jo.» És obvi que cal admetre i distingir l'esquelet del dogma, persistent en la història, però aplicat a les derivacions o circumstàncies socials de cada època.

El P. Evangelista va lamentar que els nostres teòlegs i professors s'hagin preocupat més de recomenar als seus alumnes una immensa bibliografia, que no pas de fer-los pensar en profunditat sobre l'experiència humana i creient. Han oblidat que el més important és el llibre de la vida. El llenguatge de la vida no és fàcil ni senzill, però és el que ensenya més i el que ha fet possible la història de la fe.

Francesc Gamissans

Deu llibres clau per a un teòleg

El P. Evangelista Vilanova va suggerir els deu llibres que més l'han impactat, des del punt de vista personal i com a estudis de la teologia. Va esmentar el títol i l'autor de cada obra, i en va fer un breu comentari. Són aquests: les *Confessions*, de sant Agustí; la *Suma teològica*, de sant Tomàs d'Aquino; el *Càntic espiritual*, de sant Joan de la Creu; *Meditacions sobre l'Església*, de H. de Lubac; *L'Evangeli del temps*, de M. D. Chenú; *El medi diví*, de Pierre Teilhard de Chardin; *La glòria i la creu*, d'Urs von Balthasar; el *Curs fonamental de la fe*, de K. Rahner; *El proyecto humano*, de José Ignacio González Faus; i *Moradas*, de santa Teresa de Jesús.

Va remarcar que tots aquests autors han mostrat un gran amor envers l'Església i que han estat inspiradors de diversos documents del Concili Vaticà II. Acabada la dissertació, es va obrir un diàleg viu i constructiu entre alguns assistents i el P. Evangelista, que ampliava alguns conceptes o n'aclaria d'altres de gran interès.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

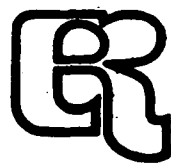
Eugeni de Savoia

Àustria va dedicar el 1986 un segell a Francesc Eugeni Savoia Carignan (París, 1663 - Viena, 1736), anomenat «el príncep Eugeni». S'il·lustra el segell amb el rostre de l'homenatjat i el castell de Schlosshof. La seva numeració Yvert és la 1.674. D'aspecte malaltís, Savoia es va dedicar a la carrera militar. Després de combatre en diferents països, fou nomenat governador dels Països Baixos. Mecenes de les arts i les ciències, va ser l'artífex de la creació de la Reial Biblioteca de Viena, del castell Belvedere i del palau Himmelpfortgasse.



La pèrdua del magisteri ordinari de l'Església

Seguint el fil del raonament, el ponent va palesar la sensible pèrdua del magisteri ordinari de l'Església. La jerarquia no troba altra sortida que les



EDITORIAL REGINA, S.A.

EDICIONS D'INTERÈS:

MISSAL FERIA

EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

REPERTORI D'HIMNES PER A LA CELEBRACIÓ CANTADA DE LA LITÚRGIA DE LES HORES

LA VEU DELS PARES DE L'ESGLÉSIA EN LA LITÚRGIA DE LES HORES

ELS AUTORS DE LES LECTURES PATRÍSTIQUES DELS OFICIS DE LECTURA

SEGUIM JESÚS

Col·lecció de 3 volums amb estoig

ELS MANAMENTS DE DÉU - LES BENAURANCES - LES OBRES DE MISERICÒRDIA

TEXTOS CATEQUÍSTICS PER ALS INFANTS

Mallorca, 87-89 Tel. 322 17 11 Fax 322 53 69 - 08029 Barcelona

El bisbe Torras i Bages, gran impulsor de l'art

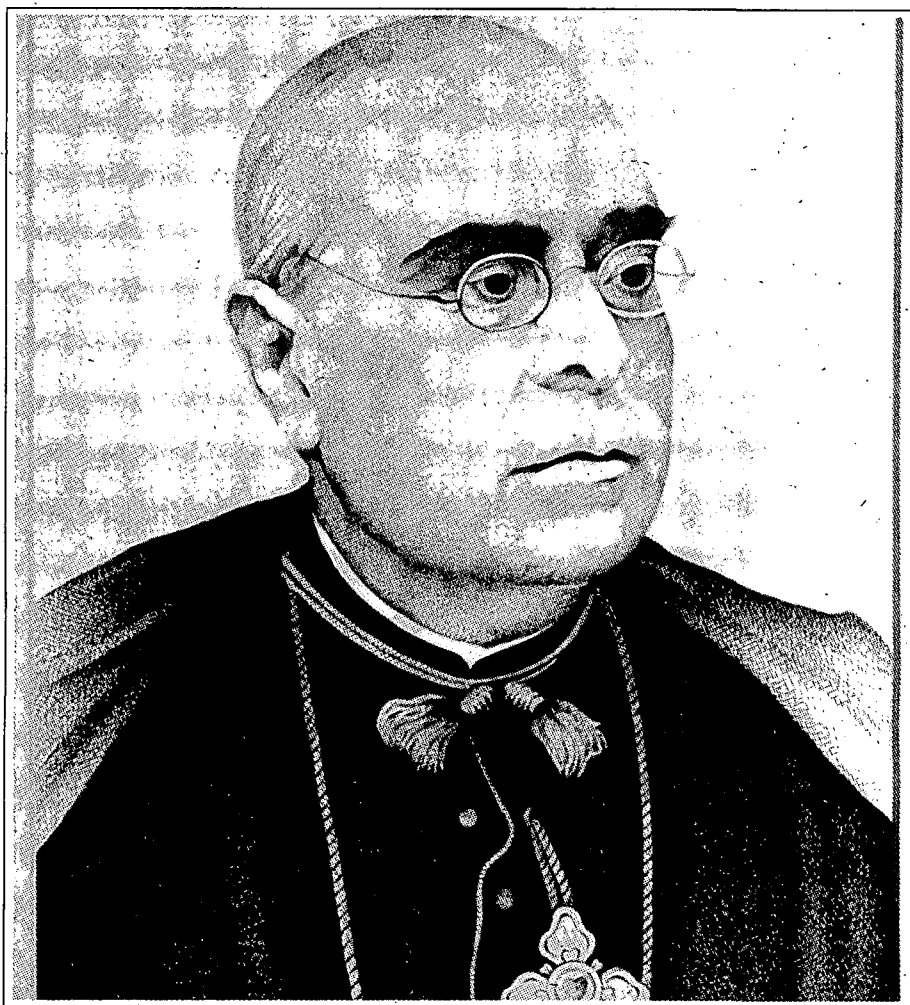
■ Vic organitza una exposició per donar a conèixer aquest aspecte de la seva personalitat

Torras i Bages i els artistes és fruit d'una iniciativa conjunta de l'Albergueria (Centre de Difusió Cultural del Bisbat de Vic), Amics dels Museus d'Osona i el Museu de l'Art de la Pell. Aquesta exposició, que es pot visitar fins al 23 de juny, vol posar de manifest la influència que el bisbe Josep Torras i Bages (1846-1916) va exercir en la promoció de l'art i els artistes de la seva època. El prelat és àmpliament conegut pel vigor del seu magisteri episcopal, per les seves reflexions filosòfiques i per la seva exemplaritat cristiana. No tothom coneix, però, la seva actuació en el camp de l'art. Aquesta és una oportunitat immillorable per descobrir-ho.

La mostra es divideix conceptualment en dos grans àmbits. El primer es fonamenta en la relació que el bisbe va mantenir durant la seva etapa barcelonina amb el Cercle Artístic Sant Lluc —entitat de la qual va ser nomenat consiliari el 1893—, on va aprofundir en el coneixement de les arts plàstiques i en la reflexió entorn de l'estètica. El segon fa referència a l'etapa vigatana (1899-1916), durant la qual, a més de seguir teoritzant sobre la tasca dels artistes, va exercir la promoció de l'art a través del mecenatge de Josep M. Sert i el suport a Joan Llimona.

Dos àmbits, diversos espais

El primer àmbit de l'exposició ocupa dos espais: l'Albergueria i el Museu de



Mons. Josep Torras i Bages.

TORRAS I BAGES I ELS ARTISTES

L'Albergueria
Cl de l'Albergueria, 1
08500 Vic

Museu de l'Art de la Pell
Cl Arquebisbe Alemany, 5
08500 Vic

l'Art de la Pell. A l'Albergueria es pot contemplar una magnífica col·lecció de dibuixos i aquarel·les del fons del Museu Episcopal de Vic, que van ser regalats pels socis del Cercle Artístic de Sant Lluc al bisbe el 1898 amb motiu de la seva onomàstica. Els quadres són d'artistes que en aquell moment formaven part de l'associació barcelonina, com Joan Llimona, Juli González, Pau Roig, Ricard Opisso, Joaquim Torres García, etc. Per la seva banda, al Museu de l'Art de la Pell es presenta una mostra antològica d'alguns dels pintors que han format part del Cercle Artístic de Sant Lluc, des de la seva creació fins avui. Es tracta de cinquanta pintures a l'oli que palesen l'evolució de la pintura catalana a través dels seus principals moviments.

El segon àmbit té dos objectius primordials. D'una banda, consolidar tres espais de Vic que, entre d'altres, constitueixen l'anomenada «ruta Sert»: la catedral de Sant Pere, la capella de la Pietat i la sala Sert de l'edifici el Sucre. I de l'altra, difondre l'obra i els espais que Joan Llimona, amic personal de Mons. Torras i Bages, va pintar a Vic. Concretament, les pintures de l'església de la Comunitat de Germanes Carmelites Vedrunes i les de l'església de la Comunitat de les Germanetes dels Pobres. (C.C.)

Manual sobre evangelització



Mons. Joan Esquerda Bifet.

LLEIDA.— La Biblioteca d'Autors Cristians (BAC) ha publicat el *Diccionario de la Evangelización*, un voluminós llibre de més de vuit-centes pàgines que aplega més de quatre-cents conceptes fonamentals que poden ser de gran utilitat per als evangelitzadors, teòlegs i estudiosos de temes missionals. Cada concepte és una síntesi doctrinal clara, completa i pràctica.

Aquest diccionari és obra del sacerdot lleidatà Mons. Joan Esquerda Bifet, canonge de la catedral de Lleida. Bifet resideix a Roma, ja que dirigeix el Centre Internacional d'Animació Missionera. L'autor ha manifestat que el volum és el recull del seu treball d'ensenyament i de conferències durant quaranta anys arreu del món. Mons. Esquerda va rebre el 20 d'octubre passat la medalla d'argent de l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona com a reconeixement a la seva dedicació a l'estudi i a la docència en el camp de l'espiritualitat i per l'abundant producció bibliogràfica dirigida tant a la vida laical com sacerdotal i religiosa.

Jordi Curcó

Un centre d'atenció ciutadana a la llum de la fe

BARCELONA.— S'ha presentat al Saló Cent de la ciutat el projecte del Centre Interreligiós de Barcelona, que oferirà un servei municipal d'atenció a persones i agrupacions religioses. Joan Botam, president del Centre Ecumènic de Catalunya, va dir en el seu parlament que aquesta institució «neix amb el propòsit de servir els ciutadans, amb especial atenció al ventall de creences i sensibilitats religioses que manifesten, tant les que compten, entre nosaltres, amb llarga i fecunda trajectòria històrica, com les que, arribades de nou, puix que comparteixen per camins diversos els mateixos ideals d'alliberació i promoció humanes, són, amb tot, igualment significatives, a vegades complementàries, però mai oposades». (C.C.)



CINQUANTÈ ANIVERSARI DE LA DECLARACIÓ UNIVERSAL DELS DRETS HUMANS 1948-1998

tots els drets humans per a tothom

Informatiu núm. 4

Drets humans, democràcia i desenvolupament: punts de referència per al futur

La democràcia, el desenvolupament i el respecte dels drets humans són conceptes interdependents que es reforcen mútuament. La democràcia es basa en la voluntat del poble, lliurement expressada, per determinar el seu propi règim polític, econòmic, social i cultural, i en la seva plena participació en tots els aspectes de la vida. En aquest marc la promoció i la protecció dels drets humans i de les llibertats fonamentals ha de ser universal.

El dret al desenvolupament és també un dret universal i inalienable. L'ésser humà ha d'esdevenir l'objecte central del desenvolupament, per tant, cal avançar en l'eradicació de la pobresa en tots els països. L'extrema pobresa és una violació dels drets humans, per això cal identificar maneres per assegurar que totes les famílies puguin ser alimentades, protegides, i puguin participar plenament al si de la societat.

Activitats:

Conferències, taules rodones i seminaris

- **Cicle de conferències sobre els drets humans.** Barcelona, març, abril, maig i juny. Fed. Catalana d'ONG pels Drets Humans i Regidoria de Drets Civils de l'Ajuntament de Barcelona
- **Taula rodona "Quina llibertat d'expressió tenim?"**. Col·legi de Periodistes de Catalunya, 4 de maig a les 19.30 h. Associació per a les Nacions Unides a Espanya (ANUE)
- **3r Seminari Unesco sobre la contribució de les religions a la cultura de la pau.** Granada, del 5 a l'11 de maig. Centre Unesco de Andalucia, Centre Unesco de Catalunya i Divisió de Drets Humans, Democràcia i Pau de la Unesco
- **Conferència "El dret a la llibertat. Límits: el respecte a la persona i a la seva privacitat".** Foment Martinenc (Clot-Camp de l'Arpa), 6 de maig a les 16.30 h. Foment Martinenc i Direcció General d'Acció Cívica de la Generalitat de Catalunya
- **Conferència "La Declaració Universal dels Drets Humans".** Oficina de Benestar Social de Poble Nou, 6 de maig a les 18.30 h. DGAC
- **Conferència "El dret a la igualtat. El paper de la dona a la nostra societat".** Casal cívic St. Josep Obrer de Reus, 7 de maig a les 15.30 h. DGAC
- **Taula rodona "Respostes penals davant el s. XXI".** Seu del Centre d'Estudis Jurídics i de Formació Especialitzada, 7 de maig a les 18 h. Centre d'Estudis Jurídics i de Formació Especialitzada del Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya
- **Cicle de conferències "50 anys dels drets humans"**
 - "Els drets humans: decepcions i esperances". Arxiu Nacional de Catalunya, 7 de maig a les 20 h
 - "Els drets col·lectius dels pobles". Arxiu Nacional de Catalunya, 14 de maig a les 20 h
 - "Drets humans i drets de la terra". Arxiu Nacional de Catalunya, 21 de maig a les 20 h. Associació d'Amics de la Unesco de Sant Cugat-Valldoreix i Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya
- **Conferència "La Declaració Universal dels Drets Humans"** Casal cívic de Sant Adrià, 13 de maig a les 18 h. ANUE i DGAC

• Conferència "La Declaració Universal dels Drets Humans"

Sta. Coloma de Farners, 15 de maig a les 18 h. Associació de Jubilats i Pensionistes de Sta Coloma de Farners i DGAC

• Conferència "Drets humans i família" amb motiu del Dia

Internacional de la Família. Palau de la Generalitat, Barcelona, 15 de maig a les 19 h. DGAC

Exposicions

- **"Una Casa comuna, una casa complexa".** Palau de Mar, Barcelona, del 9 de febrer al 31 de juliol. Fundació per la Pau i DGAC
- **"Hágase la luz" de l'artista Afredo Jaar (Primavera fotogràfica).** Centre d'Art Santa Mònica, Barcelona, del 20 d'abril al 7 de juny. Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya
- **"Hiroshima: missatge de pau entre els pobles".** Sala d'exposicions de la Caixa Laietana de Mataró, del 21 d'abril al 3 de maig; Casal del Mar de Vilanova i la Geltrú, del 5 al 22 de maig. Fundació dels Drets Col·lectius dels Pobles, Caixa Laietana, Ajuntament de Vilanova i la Geltrú i DGAC

Altres

- **Vídeo de Nacions Unides "Dibuixos d'artistes rellevants il·lustratius dels drets humans".** Vestíbul del Teatre Romea, Barcelona, abril, maig i juny. ANUE i Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya
- **Edició de cartells "Tots els drets humans per a tothom".** DGAC
- **Ludoètnia.** Escola Jaume Ferran i Clua de Cerdanyola, 13, 14 i 15 de maig. DGAC. Ripollet, 16 i 17 de maig. Sadaka & Salam (Amistat i Pau) i DGAC. Casal Cívic de Pare Ignasi Puig de Manresa, 21 i 22 de maig. DGAC
- **Taller de danses i màscares africanes.** Barri de St. Pere de Terrassa, 31 de maig. Associació de Veïns de St. Pere i DGAC

Per a més informació, podeu adreçar-vos a la **Direcció General d'Acció Cívica** del Departament de Benestar Social, a l'Oficina de Benestar Social més propera, truqueu al 900 300 500 o bé per Internet: <http://www.gencat.es>



Generalitat de Catalunya

Les religions del món (31)

Carme Rullo

Religiosa de la Misericòrdia de Moissac

El mitriacisme: la gran religió desconeguda

Mitra constitueix, potser, l'únic cas en la història de les religions que ha estat objecte de cult a quatre religions diferents. Apareix a l'hinduisme i al zoroastrisme, perquè totes dues deriven de la religió indoiraniana de la qual formava part Mitra, i al maniqueisme, a causa de la forma que havia adoptat la religió a Pèrsia.

La qüestió fonamental de la relació entre el culte a Mitra i el culte al Mitras romà no està aclarida completament. Després de veure en aquest culte una imitació dels romans als perses, cada vegada són més els especialistes que pensen que, essent el culte romà una nova religió occidental, li van superposar algunes doctrines perses i orientals perquè fos més atractiva als ulls de qui sentien fascinació pels cultes orientals.

La referència més antiga al Mitras romà és la del poeta Statius. Pel que fa als temples, els primers coneguts daten de la meitat del segle segon i se seguiran construint fins a la meitat del cinquè. Alguns d'ells es troben fins i tot al país de Gal·les —el mur d'Adrià—, al nord d'Anglaterra; a Doura-Europos sobre l'Eufrates, a Alexandria, a Egipte.

Les estàtues i els temples

Coneixem molt malament les ciències i el culte mitríacs. No ens ha arribat cap literatura mitríaca de primera mà, tan sols disposem de diversos comentaris procedents d'observadors exteriors, sobretot cristians, els quals (a excepció del neoplatònic Porfiri) estaven habitualment mal disposats contra aquest culte i mal informats.

Tampoc no ens ha arribat, fins el moment, cap llibre d'oracions mitríac. El material arqueològic és l'única cosa que tenim com a principal font d'informació: les pedres mudes i inscripcions estereotipades que dediquen una estàtua o un temple al déu. Ara bé, la iconografia religiosa en sí és una de les més difícils de resoldre, a causa de les dificultats amb què ens trobem per obtenir la seva veritable interpretació.

Els temples de Mitra eren habitualment de dimensió reduïda, en forma de gruta o de cova. Una avinguda central estava envoltada per banquets on els iniciats podien descansar a l'estil romà. La imatge de Mitras, habitualment esculpida en pedra, de vegades pintada —a Itàlia—, figurava al fons, enfront de l'entrada. L'ala central, propera a la imatge del déu, constava de vegades de petits altars sobre els quals es cremava encens.

La figuració central representava gairebé sempre Mitras immolant un toro. No importa quines siguin les variants d'estil o de fàbrica, sempre s'hi troben certes constants. A causa de l'absència de textos explicatius d'aquesta immolació, la interpretació d'escena és molt problemàtica. S'hi ha volgut veure un variant del mite zoroastrià de la crea-



«Mitra occint el toro còsmic», fresc de finals del segle II dC.

culte podia donar lloc a una o diverses interpretacions.

A cada grau li corresponia una funció litúrgica diferent. La principal, sobre la que tenim coneixement, consistia en un festí de Mitra i el Sol sobre les despulles del toro. La seva mort era manifestament reservada al déu. Una inscripció proclama que Mitras ha salvat els seus fidels vessant la sang eterna. Per això, només ell

podia salvar-los.

La fi del mitriacisme

El mitriacisme deu sobretot la seva mort a l'èxit del cristianisme. Els cristians sentien una antipatia particular envers Mitras, considerat una imitació diabòlica del que creien la veritable religió. A més, els cristians no tenien cap remordiment ni es consideraven culpables de destruir els temples i les representacions mitríacs cada cop que tenien l'ocasió de fer-ho. Només ha sobreviscut una pràctica mitríaca: el 25 de desembre se celebra en diverses cultures el naixement d'un nou sol. Els mitríacs celebren en aquesta data el naixement de Mitras i els cristians, segons alguns historiadors, van escollir la mateixa data per celebrar el naixement de Jesús.

L'ascensió de l'ànima

A cada comunitat, els fidels estaven distribuïts en set graus d'iniciació: corb, promès o jove espós, soldat, lleó, persa, corser del sol i pare. La progressió a través d'aquests graus era, sens dubte, per reflectir de forma tangible l'ascensió espiritual de l'ànima, a través de les esferes planetàries que la unien al món material. El pare era un home pietós i savi, un asceta, era el responsable de la disciplina de cada grup. És probable que, a mesura que l'iniciat pujava de grau, s'accedís a nivells d'ensenyament espiritual més profund, de manera que el motiu de

CASA
GAYMÉS DE 100 ANYS ORGANITZANT
CONGRESSOS I REUNIONS

L'EXPERIÈNCIA ENS AVALA

ROGER DE LLÚRIA, 12 I 14

Tels. 318 14 95 - 301 67 31- Fax: 412 44 55

Ajuda'ns a salvar
una vida!TELÈFONS DE LA VIDA
204 71 11 i 280 56 83ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA
BONAPLATA, 42, 1º, TEL. 204 71 11 08034 BARCELONA

COL·LABORA FENT-TE SOCI

☐ SÍ A LA VIDA, DESITJO REBRE EL BUTLLETÍ INFORMATIU PRO-VIDA

Nom

Adreça

Població

Província

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA- Bonaplata, 42, 1º, Tel. 204 71 11 08034 BARCELONA

El llibre de la setmana

La sorpresa ve de l'Índia

Arundhati Roy pot ser considerada com la «sorpresa de l'any». Amb la seva recent novel·la *El déu de les coses petites* ha fet un exercici de contemplació molt oriental i, al mateix temps, ensenya en les seves pàgines que la realitat sempre té un rerefons que no perceben els que sempre van per la vida amb presses. Se'ls escapa precisament el més important, i allò que està amagat darrere de l'anècdota aparentment trivial.

La família que es projecta al món des d'Ayemenem —a la regió índia de Kerala— està formada per una galeria de persones vives, amb el vitalisme de qui sap que qualsevol moment de la pròpia existència té el valor d'alguna cosa que transcendeix a cadascun d'ells. I per això, a través de les morts, de les pèrdues, dels silencis i de les desil·lusions, de la mateixa manera que a través de les alegries, hi ha la possibilitat de teixir aquest gran tapís d'unes existències que tenen un valor que va més enllà de la simple anècdota.

El déu de les coses petites fa aparèi-

xer i desaparèixer els seus protagonistes en un joc de miralls, a vegades deformadors, com a les cases encantades de les fires. Les figures de Bebé Kochama, dels bessons Rahel i Etha, de Velutha o de Sophie Moll únicament són peces d'un gran mosaic oriental, minuciós i treballat, que amaga unes dimensions que ningú no pot sos-

Arundhati ROY,
El déu de les coses
petites.

Empúries, Barcelona 1998,
382 pàg.

pitjar quan, de cop, s'hi apropa lentament.

I, a més, aquesta narració d'Arundhati Roy no tracta d'una cosa que succeeix en èpoques remotes, o extreta d'un cert folklorisme exòtic amb el qual s'intenten acolorir les anècdotes del món dels llunyants països asiàtics. Roy escriu sobre el seu món d'avui, en

una realitat que ha perdut fronteres, i es mou tant pels poblats de Kerala, com pels Estats Units, o se situa a Oxford.

I el que aquí interessa és anar descobrint els vincles secrets que uneix aquesta saga familiar, i ens convida a conèixer amb ella. És cert que en alguns moments el lector està desconcertat per la barreja d'elements narratius molt actuals, allunyats dels estils clàssics de narrar.

Però això mateix fa que *El déu de les coses petites* resulti una obra l'interès de la qual no decau en cap moment, encara que només sigui per l'habilitat que té la seva autora per remetre'ns constantment al nucli narratiu que dona sentit a tota l'anècdota que s'explica.

Potser per a alguns lectors que de-



Arundhati Roy.

sitgen una línia argumental més simple, aquesta obra resulta de difícil lectura; no obstant això, una vegada s'arriba al final hom té desitjos de tornar-la a llegir, perquè s'adona que no hi ha històries per lligar, i tot convergeix en un lloc que, si se sap observar atentament, pot arribar a enlluernar.

El déu de les coses petites és una novel·la que han de llegir els amants de la literatura, i tots aquells que saben percebre tot el que hi ha d'autèntic en una narració que fuig dels llocs comuns, i que aprecien allò que té de genuïnament oriental i actual l'obra d'aquesta escriptora índia.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Medalles i premis

A Terrassa, Ciutat Pubilla de la Sardana d'enguany, el diumenge 26 d'abril es van fer públics els premis i medalles que cada any atorga l'Obra del Ballet Popular. Els premis i les medalles són els següents:

Medalles

Medalla al Mèrit Sardanista se n'atorgaren dues, una a Pere Poblador i Alegre, cofundador de l'Obra del Ballet Popular, per la dedicació durant tota la seva vida al servei de la sardana; i l'altra a Francesc Pantebre i Arqués, per una vida dedicada al foment de la sardana al Principat d'Andorra.

Medalla al Mèrit Musical a Josep Prenafeta i Gavalà, per la seva important tasca com a compositor de sardanes i música per a cobla i per la seva activitat pedagògica al Conservatori de Lleida.

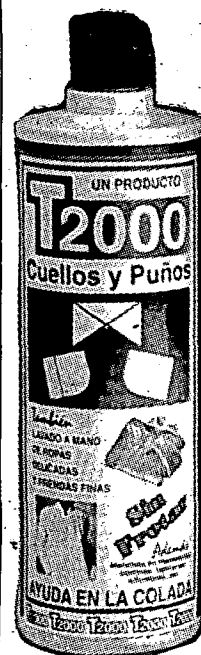
Medalla al Mèrit Cívica a Josep Lluís Vilaseca i Marcet, per la seva constant fidelitat a la sardana manifestada en la seva activitat professional i política.

Premis

Premi a l'acceptació popular a Lluís Duran i Massaguer;
Premi a la singularitat interpretativa a Josep Puig i Castelló

«El Moreno»; *Premis als mitjans de comunicació* a Àngel López i Lluís, director de les emissions sardanistes radiofòniques a Tarragona i al programa «Contrapunt» de Terrassa, pels seus cinquanta anys en antena; *Premis a la dedicació* a Enric Fàbregas i Monter i a Aurora Fuentes i Barnés; *Premis a la continuïtat* a la cobla La Principal d'Olot; a la cobla La Principal de Terrassa; a «Badalona Sardanista»; a la colla «Mirant al cel» de Sabadell; a la colla «Roure» de Barcelona; a l'agrupació folklòrica «Amunt i Crits» de Terrassa i a la cobla Amoga de Vidreres; *Premis a l'activitat sardanista dels Casals Catalans* al Casal Català de Madrid i al Casal Català de Luxemburg; *Premis a iniciatives renovadores* als Amics de la Sardana d'Artés i a l'organització de la Jordiada per la divulgació de la sardana i d'altres manifestacions de cultura popular catalana a Cornellà de Llobregat; *Premis a l'edició d'estudis* a Josep M. Solà i Sala i a l'Agrupació Sardanista de Vic i a l'editorial Pagès de Lleida; *Premis a la difusió de la sardana a Internet* «a entitats» a la colla Cossetània; «a particulars» a Web Sardamania, mantinguda per Joan Aranda, i «a empreses» a Arrigo Tomasi, Edicions musicals.

Josep Ventura



El producte
que li resol de
veritat el
problema de
neteja de
camises i
altres peces.

T2000

Demani'l a la
seva drogueria
o supermercat.
Ens ho agrairà!

Llibres

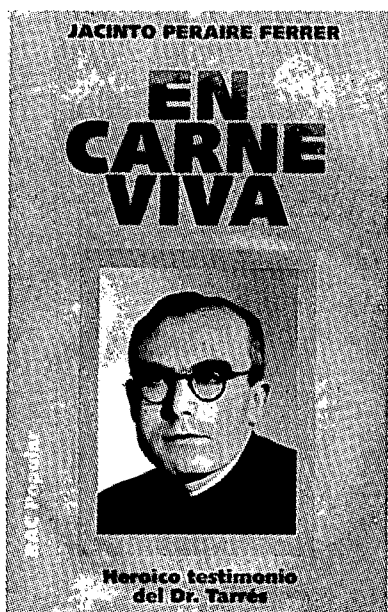
El Dr. Tarrés, un cristià exemplar

Coincidint amb l'obertura del procés sobre el miracle atribuït al Dr. Pere Tarrés, veu la llum una nova biografia del gran metge, fejecista i capellà manresà. *En carne viva* ha estat escrita pel periodista lleidatà Jacint Peraire. Mossèn Francesc Raventós, vicepostulador de la causa de beatificació del Dr. Tarrés, explica sovint com al llarg d'aquests anys l'ha colpit profundament la popularitat de la santedat d'aquest metge. Partint del fet que el material, és a dir, la vida del Dr. Tarrés, és únic i extraordinari —orfe i pobre però amb una intel·ligència i una tenacitat sobrehumanes, metge dels pobres, metge de campanya a la guerra i capellà perseguit—, el primer que s'hauria de demanar a qui vulgui escriure sobre ell és que l'estil «calli» i sigui tan transparent com sigui possible.

Peraire se'n surt prou bé, i fa que el llibre resulti llegible. Inclou divisions dins de cada capítol

i un encertat recull de fotografies que ens situen en un temps i un paisatge amb color de sèpia i olor de pólvora. L'autor no s'accontenta amb fer una aproximació a una vida descontextualitzada, sinó que ens convida a un il·lustratiu passeig per tota una època, la qual cosa ens fa més comprensibles determinades opcions de vida del Dr. Pere Tarrés. La biografia aconsegueix el que pretén: fer conèixer i fer admirar un cristià exemplar, amb lletres majúscules, que va arrossegar amb el seu exemple als qui com ell van viure un temps molt difícil. En paraules de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles, que podem llegir en el pròleg, tothom qui obri aquesta biografia i s'hi endinsi «viurà una creixent admiració per una figura de verdadera actualitat». (David Vidal)

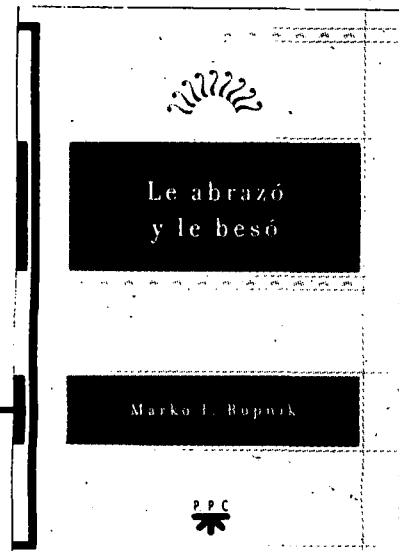
Jacinto Peraire Ferrer, *En carne viva. Heroico testimonio del Dr. Tarrés*. Biblioteca de Autores Cristianos, Col·lecció Popular, Madrid 1997, 219 pàg.



La imatge que tenim de Déu

Aquest llibre és una lectura de la paràbola del fill pròdig de la qual, a poc a poc, va sorgint el rostre misteriós d'un Déu incompreensible per al pur raonament humà, però veritablement fascinant. Marko I. Rupnik es mou amb agilitat entre les paraules clau d'aquesta història d'un pare ferit en les relacions amb els seus fills. Un d'ells se'n va de casa i viu de forma dissoluta fins que s'ho gasta tot i l'altre, que continua al seu costat, però guardant rancúnies i enveges. En el gest del pare i en el comportament dels fills es pot llegir no tan sols la història personal de cadascú, sinó també la de la nostra cultura actual. A través d'aquestes pàgines, l'autor ens convida a plantejar-nos la qüestió fonamental: Quina imatge tenim de Déu? Només quan comprendrem que Déu és com les entranyes d'una mare que es commou per nosaltres, la vida serà una festa.

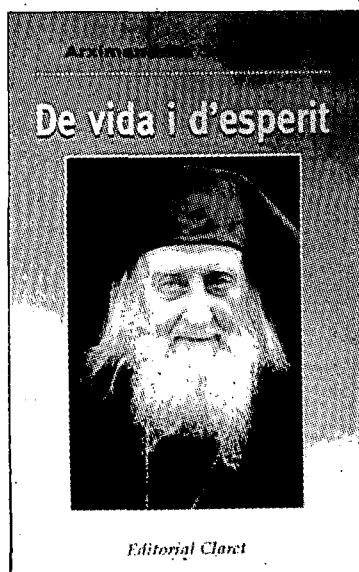
Marko I. Rupnik, *Le abrazó y le besó*. Editorial PPC, Madrid 1997, 108 pàg.



Mestre d'espiritualitat

L'arximandrita Sophrony és considerat com el gran mestre de l'espiritualitat russa. Va néixer a Moscou el 1896, a finals de l'època zarista, i va ser testimoni directe de la Primera Guerra Mundial i de la implantació del règim soviètic. Va morir l'11 de juliol de 1993 al monestir ortodox de Sant Joan Baptista de Tolleshunt Knights (Regne Unit), poc després d'haver acabat la lectura de l'Evangeli de la litúrgia conventual.

Des de 1990 fins poc abans de la seva mort, el P. Sophrony impartia cada setmana unes conferències espirituals als monjos del monestir. Gairebé eren improvisacions sapiencials arran de qüestions o preguntes suggerides prèviament pels mateixos oients. Aquestes ponències van ser acuradament gravades i transcrites. Una selecció d'aquests materials constitueix l'obra que ara presentem. (C.C.)

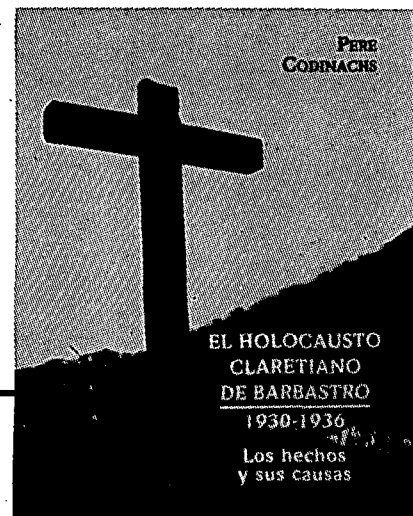


Archimandrita Sophrony,
De vida i d'esperit.
Editorial Claret,
Colecció Gresol,
Barcelona 1997, 61 pàg.

Els fets martirials de Barbastro

El drama de Barbastro va succeir dins del drama total d'aquella Espanya de 1936. Les dues «Espanyes», que diria Machado, lluitaven per valors i antivalors a la vegada. Entre les dues «van gelar el cor» d'un milió de compatriotes i dins d'un context que es forjava des de molt abans. Pere Codinachs fa i demana també que tots fem un esforç d'empatia «per introduir-nos en les vivències, passions i drames dels protagonistes d'aquells anys». L'abundància i la diversitat de les fonts documentals adduïdes, així com les anàlisis psicològiques i socials que l'autor formula, ajuden a aconseguir aquesta empatia. (C.C.)

Pere Codinachs, *El holocausto claretiano de Barbastro. 1930-1936. Los hechos y sus causas*. Fundación Cristianismo y Testimonio, Badalona 1997, 376 pàg.



L'autor polifacètic

Aquesta biografia de G. K. Chesterton és la primera feta per un escriptor aliè al món aglosaxó. És ja un clàssic de la literatura britànica i probablement l'escriptor anglès més esmentat del nostre segle. Novel·lista, poeta, dramaturg, creador de relats polítics, assagista, articulista, crític literari, pensador polític, filòsof, conductor de debats, etc. No hi va haver gènere literari que ell no tractés amb originalitat i mà mestra. L'afirmació de sir Arthur Bryant que «la influència de Chesterton serà més gran entre les generacions que encara no han nascut que entre els seus contemporanis» va camí de convertir-se en profecia.

Luis Ignacio Seco, *Chesterton. Un escritor para todos los tiempos*. Ediciones Palabra, Col·lecció Biografías MC, Madrid 1997, 431 pàg.



Crònica televisiva

Miquel Àngel Codina

Amb la mirada posada en el demà

A Catalunya hi ha cinquanta-tres mil discapacitats psíquics. Normalment els pares se'n fan càrrec, però què passa quan els progenitors falten? El programa *Gran Angular* va intentar donar resposta a aquesta qüestió. La millor solució que es va proposar és declarar-los incapacitats i designar-los un tutor, però la lentitud de la justícia, d'una banda, i la manca de previsió i coordinació, de l'altra, deixa desprotegits un bon nombre de disminuïts psíquics.

Roser Romero, gerent de la Fundació Catalana Tutelar de Discapacitats Psíquiques, va manifestar que «cal treballar conjuntament i conscienciar-nos més sobre el tema, ja que estem parlant d'éssers humans, no d'expedients, papers o tràmits». Romero va afirmar que, davant de l'obstacle temporal que representa de vegades la burocràcia al nostre país, «sovint hem d'actuar al marge de la llei quan necessitem una solució urgent». «Tot i que ens arrisquem —va afegir— a tenir algun tipus de problemes, la nostra conducta té més en compte la persona com a tal que no pas el que estableix el marc legal.»

Segons la legislació actual, les diferents administracions públiques no poden acceptar la tutela d'individus amb discapacitació, motiu pel qual la deleguen a fundacions creades amb aquest objectiu. Són entitats, sense ànim de lucre, que tracten de millorar la qualitat de vida del deficient. Fa més de quinze anys que funcionen i es van constituir com a sortida a l'angoixa que manifestaven alguns pares pel futur dels seus fills. «La gran por que tenen aquestes famílies —va constatar Josep Treserras, gerent d'Aspanias, una institució que té més de cinquanta persones tutelades— es concreta en el dia de demà. Qui tindrà cura dels seus fills?»

Les fundacions procuren cobrir totes les necessitats d'aquests individus i salvaguardar l'exercici dels seus drets. Però perquè es puguin fer càrrec d'una persona amb discapacitació psíquica és condició *sine qua non* que n'assumeixin legalment la tutela. El pas previ és declarar-los incapacitats. Armand Soler, de la Diputació de



Molts pares es pregunten: Qui tindrà cura dels nostres fills en el futur?

Barcelona, va puntualitzar el següent: «La família no ha de témer iniciar un procés d'incapacitació. Una paraula que encara està carregada de connotacions negatives. Això no obstant, és la millor sortida per al familiar.»

Els individus amb deficiències de grau mitjà o lleuger són bastant autònoms. Generalment es fan l'esmorzar i col·laboren també a preparar el dinar, planxar o fer la compra. És el cas de Manel, un discapacitat psíquic de 28 anys, que havia treballat de paleta i electricista. Els seus pares, però, no van preveure amb anticipació quines serien les necessitats futures del seu fill i va acabar malvivint tot sol. Ara la Fundació Catalana Tutelar, que l'acull juntament amb cent trenta-cinc deficients més, li ha proporcionat una plaça residencial. Cada dia acut a un taller ocupacional, on l'ajuden a treure el màxim profit a les seves capacitats. A donar un sentit a la vida.

En veu alta

Les persones grans

No tothom és igual ni respon a les mateixes característiques. Les persones grans són més observadores i tranquil·les. Potser la prudència és una de les seves virtuts. Recorden el passat i les seves vivències, sempre amb cura i temor de no ferir ningú. Són éssers amb capacitat per opinar o desenvolupar activitats en consonància amb la seva formació moral i espiritual. Cal que ens mostrem acollidors i atents amb els ancians, per tal de no ferir susceptibilitats que puguin enterbolir la serenitat que emana d'aquestes persones i els suggeriments que ens poden plantejar. Cal ser molt respectuosos i comprensius en el tracte personal i atorgar-los una certa confiança. Així podran arribar al final de la seva existència contemplant amb benvolença el passat, sense angoixa, i gaudint plenament el present. El Senyor pot suavitzar i amorosir la problemàtica de moltes de les persones grans.

Pietat Campmajó

Breus

► Luca Ronconi al MERCAT DE LES FLORS

BARCELONA.— El director italià Luca Ronconi presenta els dies 14, 15, 16 i 17 de maig *Questà sera si recita a soggetto* (Aquesta nit improvisem), de Luigi Pirandello, a la Sala Maria Aurèlia Capmany del Mercat de les Flors. Es tracta d'un espectacle en italià que representarà la companyia del Teatro di Roma. Ronconi és un dels exponents de l'avantguarda teatral europea. Recentment la Fundació Taormina Arteli va atorgar el prestigiós Premi Europa, un reconeixement que el 1990 va rebre el desaparegut Giorgio Strehler, director del Piccolo Teatro di Milano. Luca Ronconi al Mercat: tot un luxe per als amants del teatre. (M.C.J.)

► «Escenes del Raval», en plena activitat

BARCELONA.— La instal·lació activa *Escenes del Raval*, que es podrà visitar fins al 24 de maig, va més enllà d'una simple exposició. Aquí l'acció pesa molt més que la contemplació. «En la penombra dels seus carrers estrets el Raval ha preservat formes de vida plurals i matisades, solidaritats senzilles i eficaces, valors i cordialitat», així presenta Claudio Zulian *Escenes del Raval*. Zulian, un artista italià afincat a Barcelona, és el creador d'aquesta exposició produïda pel CCCB. A banda de la mostra, hi ha un calendari ple d'activitats ben diverses; per a més informació, truqueu al 481 00 69. (M.C.J.)

► Conèixer el nostre patrimoni artístic i cultural

TARRAGONA.— Prop de mil cinc-cents escolars de la comarca del Tarragonès visitaran els monuments romans de les rodalies de la ciutat, dins de la campanya *Tarragona, patrimoni de la humanitat*. És una iniciativa del Consell Comarcal del Tarragonès, que pretén que els estudiants de la comarca, d'edats compreses entre els dotze i el setze anys, coneguin i valorin el nostre patrimoni artístic i cultural. (C.C.)

TELEVISIÓ

**Diumenge 17**08.45 *Tiempo de creer*09.00 *Pueblo de Dios*: «Sucre, ciudad hospitalaria».09.30 *Últimas preguntas*: «Día del enfermo y de quienes están a su lado».09.55 *Testimonio*10.30 *Santa Missa*: amb la participació de la Coral Albada de Granollers (Vallès Oriental, arquebisbat de Barcelona), sota la direcció de la germana Carme Pigullem (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).

11.15 Santuaris de Catalunya

Dilluns 1817.15 *Pueblo de Dios***Dissabte 16**09.20 *Signes dels Temps* estarà dedicat a «Malalts a casa». Una taula rodona amb M. Dolors Sitjes i Carme de Castro per avaluar la incidència que té en la família la presència d'un malalt. Amb un reportatge fet pels alumnes de l'Escola de FP Sant Ignasi.

També oferirem espais d'actualitat amb el pare Ireneu Segarra; l'agenda; l'espai obert de Jaume Reixach i el comentari de l'evangeli per Mn. Josep M. Ballarín. (Dirigit per Ramon Safont-Tria i presentat per Teresa Pou.)

Dissabte 2309.20 *Signes dels Temps* proposa «L'Aplec de l'Esperit». Una conversa amb els joves que treballen en l'organització d'aquest aplec que es farà el 31 de maig a Vilafranca del Penedès.

També oferirem espais de música; el comentari cinematogràfic amb Antoni Bardera; la història amb Cristóbal Sàrrias; l'agenda; i el comentari de l'evangeli per Mn. Josep M. Ballarín. (Dirigit per Ramon Safont-Tria i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió: el diumenge, a les 12.00h, pel Canal TVC Internacional (Astra); i el diumenge, a les 2.00h, pel Canal 33.**Ràdio Televisió Llinars****Cada divendres**21.00 *La veu de la parròquia* (dirigit i presentat per Jaume Abril).**TV de Mataró (Canal 64)****Divendres 15**20.30 *Creure avui*: «El Modernisme a Mataró». Un recorregut pel Modernisme a la ciutat i la seva relació amb el fet religiós. Ens acompanyaran especialistes en el tema. Informatiu i agenda. (Dirigit i presentat per Ramon Safont-Tria.)**Dilluns 18**20.30 *Creure avui* (repetició del programa emès divendres).**Tarraco Visió (Televisió de Tarragona)****Cada dijous**21.40 *Paraula i vida*: glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.**Cada divendres**13.40 *Paraula i vida* (repetició del programa emès dijous).**CTV (Centre Televisiu Vaticà)**

Retransmissió via satèl·lit Canal Digital - Hot Bird 2 - 13° Est - Trasponder 54 - Freqüència 11804 Mhz - Cod. MPEG

RÀDIO

**De dilluns a divendres:**—de 8 a 8.30 *El Primer Cafè*—de 8.30 a 21.00 *Radiofórmula musical*:

Butlletins cada quart d'hora amb informacions generals, de serveis, Església i culturals. Informacions esportives durant les tardes del cap de setmana.

Comentari de l'Evangeli a les 7.30 i a les 15.30.

Cada dia:—de 5 a 8 *Radiofórmula musical*—de 2 a 5 *Comentari de l'Evangeli, Espurna d'Alba, Música instrumental***Dilluns**

21.00-21.30 *Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma*
 21.30-22.00 *Música (Programa d'economia en preparació.)*
 22.00-23.00 *Nit d'estels*
 23.00-24.00 *Galàxia esport*
 24.00-1.00 *Estima la vida - La font del gat*
 1.00-1.30 *So de cine*
 1.30-2.00 *Cova de jazz*

Dimarts

21.00-21.30 *Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma*
 21.30-22.00 *Créixer amb els anys*
 22.00-23.00 *Nit d'estels*
 23.00-24.00 *Viure el dia dia*
 24.00-1.00 *Versió original - Com un tros de vida*
 1.00-1.30 *Dos quarts de nit*
 1.30-2.00 *Cova de jazz*

Dimecres

21.00-21.30 *Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma*
 21.30-22.00 *L'enigma*
 22.00-23.00 *Nit d'estels*
 23.00-24.00 *L'excusa*
 24.00-1.00 *Bojos per la ciència - Panorama cultural*
 1.00-1.30 *Mentides de bolero*
 1.30-2.00 *Diccionari de cinema*

Dijous

21.00-21.30 *Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma*
 21.30-22.00 *Els veïns de l'escala*
 22.00-23.00 *Nit d'estels*
 23.00-24.00 *En família*
 24.00-1.00 *Àgora*
 1.00-2.00 *Estels de colors*

Divendres

21.00-21.30 *Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma*
 21.30-22.00 *Un país a la motxilla*
 22.00-23.00 *Nit d'estels*
 23.00-24.00 *Temps d'acció*
 24.00-1.00 *Amb llum pròpia*
 1.00-2.00 *Obladi oblada*

Dissabte

7.00 *A cort obert*
 8.00-8.30 *On tu em diguis*
 8.30-21.00 *Radiofórmula musical*
 21.00-21.30 *Des de Nashville*
 21.30-22.00 *La veu del campanar*
 22.00-23.00 *La porta del temps*
 23.00-24.00 *Panorama de cinema*
 24.00-2.00 *Fila 7 - Les novetats a cau d'orella*

Diumenge

7.00 *Raons per viure*
 8.00-8.30 *On tu em diguis*
 8.30-9.00 *Cova de clàssics*
 9.00-10.00 *Tot sardana*
 18.45 *Eucaristia*
 21.00-21.30 *Els noms de la música*
 22.00-23.00 *Contraatac*
 23.00-24.00 *La vigília*
 24.00-1.00 *Temps de paraula - Tornar a creure*
 1.00-2.00 *A cel obert*

**Desconnexions de Ràdio Estel****De dilluns a divendres:**de 8.30 a 8.45 *Informatiu matí*
de 14.00 a 14.15 *Informatiu tarda*
de 20.30 a 21.00 *Transparències***Dilluns**21.30-22.00 *Els nostres tresors***Dimecres**21.30-22.00 *Estels sobre el Principat***Dijous**21.30-22.00 *La taula de l'Evangeli*24.00-1.00 *Monestir***Dissabte**09.00-11.00 *Fent via*
12.00-12.30 *Ressò***Diumenge**08.30-9.00 *La taula de l'Evangeli*21.00-22.00 *Dret a la intimitat*

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres) - Cada dia a les 20.40h *Rosari*: en llatí des del Vaticà. A les 22.10h *Noticiari*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE BARCELONA

CATALUNYA MÚSICA (FM 101.5) - Diumenge, a les 9.15h *Música religiosa*. 11.00h: Retransmissió en directe de la missa conventual des del monestir de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8) - Diumenge a les 07.30h *Paraules de vida*: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Oriol Llop).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 783) - De dilluns a divendres, a les 5.58h *Reflexión matinal*. Cada dia, a les 12.00h *Angelus*. De diumenge a divendres, a les 15.00h *El espejo*. De dilluns a dijous, a les 15.30h *Los decanos*. De dilluns a divendres, a les 14.30 i 19.00h *Línea Cope*. Dissabtes, a les 7.20h *Santorai*. Diumenges, a les 7.20h *Guia dominical*. 9.00h *Santa Misa*. 9.45h *Informativo diocesano*. 10.00h *Iglesia noticia*. 14.30h *Letra y música*. 22.00h *La linterna de la Iglesia*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3) - Diumenge a les 08.15h: *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO ESPAÑA CATALUNYA (FM 94.9) - Dissabtes i diumenges, de 7.00 a 8.30h, *Los jóvenes hablan de Dios*: programa religiós que inclou el Sant Rosari, l'Evangeli comentat, testimonis, entrevistes i actualitat.

RÀDIO BARCELONA

CADENA
SER

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge - De 22.05 a 23.00h. *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista (III part) a la Gna. i doctora Rosa Porta i Villagrasa, exdirectora de l'Hospital-leproseria de Surat (l'Índia) durant vint-i-set anys; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503) - Divendres a les 17.38h: *Fets i criteris*.

RÀDIO Cerdanyola (FM 92.4) - Dijous a les 10.30h *Moments de vida*: programa cultural religiós; director: Josep Angel Saiz.

98.1 FM
Ràdio
Desvern

Dimecres a les 20.05h *Veus de la Parròquia*: programa d'informació i formació religiosa i humana.

91.7 FM
RÀDIO
MOLINS
DE REI

Dissabte a les 09.00h *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO RUBÍ (FM 96.0) - Diumenge a les 09.00h *Presència cristiana*: programa realitzat entre la comunitat catòlica i evangèlica (responsable: Isidre Rubio).

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE GIRONA

DEPARTAMENT + RÀDIO
BISBAT + GIRONA

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe*; *Costumari cristià*; *Dels joves per als joves*; *Notícies* i *El significat de l'Evangeli*. També, cada mes, hi ha una crítica cinematogràfica. Presenta: Angel Rodríguez.

L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.45h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.45h. **Nova Ràdio Lloret** (90.2 FM) dissabte 8.00h. **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) dissabte 20.00h. **Onda Rambla Girona** (89.9 FM) dijous 14.10h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Arenys de Munt** (107.0 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) divendres 19.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) divendres 13.30h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 9.05h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Pineda de Mar** (106.0 FM) diumenge 14.00h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Sant Joan Les Fonts** (107.0 FM) diumenge 18.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) diumenge 9.00h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 19.30h.

EL CAFÉ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes i grups de la música melòdica i lleugera. Es combina amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Angel Rodríguez. L'emeten **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) dissabte 20.30h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) divendres 20.00h. **Ràdio Cap de Creus (Cadaqués)** (90.0 FM) dijous 19.15h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) dimecres 19.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) dissabte 14.30h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 15.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) dilluns 23.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dijous 14.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Sant Joan Les Fonts** (107.0 FM) diumenge 17.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) dijous 23.30h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) dimarts 13.30h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) de dilluns a divendres 15.30h.

LA COVA DEL COUNTRY: espai setmanal de 30 minuts de durada amb la col·laboració de l'Associació Europea de Música Country, que fa un repàs a la música country cristiana, godspell blanc i country en general. Presenta: Rafel Corbi. L'emeten **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) divendres 20.30h. **Ràdio Cap de Creus (Cadaqués)** (90.0 FM) dimarts 19.15h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) dilluns 21.00h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) dimarts 19.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) dissabte 14.00h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 15.30h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) dissabte 19.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) divendres 23.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dilluns 14.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM)

diumenge 9.30h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) dijous 13.30h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) dissabte 9.00h.

LA PARAULA DEL BISBE: microespai de 5 minuts de durada presentat pel bisbe de Girona, Mn. Jaume Camprodon i Rovira. L'emeten **Ona Girona** (95.1 FM) diumenge 8.55h. **Ràdio Calella** (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 8.45h. També s'inclou en els programes parroquials locals de **Llagostera Ràdio** (105.7 FM) *La veu de la parròquia* diumenge 10.00h. **R.Dos.84 Hostalric** (105.8 FM) *Antena familiar* dissabte 14.00h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) *La veu de la parròquia* dissabte 9.05h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) *La veu de la parròquia* diumenge 9.45h.

PUNT DE TROBADA: magazín setmanal d'una hora de durada que analitza temes d'actualitat de la nostra Església. Té les seccions *Dels joves per als joves* i el *Costumari cristià*. L'últim divendres de mes inclou el programa *Tots els camins porten aroma*. Dirigeix i presenta: Carles Sánchez. L'emet **Cope Figueres AM** i FM (1269 AM) i (88.0 FM) divendres 15.05h.

TOTS ELS CAMINS PORTEN AROMA: programa mensual que dura 30 minuts i tracta temes d'interès. Presenten i moderen: Anna Estartús i Josep Casellas. L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM) últim divendres 15.05h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) últim divendres 15.05h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) últim divendres 21.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) últim dimecres 14.30h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) últim divendres 14.00h.

Retransmissió en directe de la Missa dominical. L'emeten **Catalunya Música (Girona)** (96.7 FM) diumenge 11.00h. **Catalunya Música (Maresme)** (101.5 FM i 96.4 FM) diumenge 11.00h. **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.00h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.00h. **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) dissabte 20.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio 1 de RNE (Girona)** (738 AM i 93.3 FM) diumenge 8.15h. **Ràdio 1 de RNE (Maresme)** (738 AM i 88.3 FM) diumenge 8.15h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 20.00h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE LLEIDA

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224) - Dissabte a les 13.40h *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE SOLSONA

RÀDIO MUNICIPAL DE BELLPUIG (FM 107.3) - Dissabte a les 14.00h i diumenge a les 12.00h *Temps Obert*: inclou la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

RÀDIO LA VEU DE NAVÀS (FM 107.9) - Diumenge a les 10.00h *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3) - Diumenge a les 09.30: *Conversa setmanal* del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE TÀRREGA (FM 107.5) - Dissabte a les 09.00h *Magacín*: amb la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TARRAGONA

Emissions d'una hora:

EL MIRALL: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*.

L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) divendres 15.00h.

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*.

L'emeten **Tarragona Ràdio** (102.6 FM) dissabte 9.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) dissabte 9.00h.

Emissions de 15 minuts:

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i l'espai *Les lectures d'aquest diumenge*.

L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) diumenge 9.45h. **Cadena Cope Tarragona** (93.5 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Falset** (107.6 FM) diumenge 12.45h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.30h.

Emissions de 5 minuts:

PARAULA I VIDA: glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.

L'emeten **RNE Tarragona** (88.8 FM) divendres 16.10h. **RNE Tarragona** (855 OM) divendres 16.10h. **Ràdio Reus-SER** (1.026 OM) diumenge 15.15h. **Ràdio SER Tarragona** (96.2 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Móra d'Ebre-SER** (87.6 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Ebre-SER** (101.9 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Vallís** (103.2 FM) diumenge 9.03h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Cambrils** (90.0 FM) dissabte 10.30h. **Ràdio El Morell** (98.3 FM) dilluns 21.00h. **Ràdio La Canonja** (102.3 FM) divendres entre les 20.00 i les 22.00h. **RTV La Selva** (105.8 FM) dissabte 9.45h. **Ràdio La Vilella Alta** (107.3 FM) dissabte 12.00h i diumenge 13.00h. **Ràdio Montblanc** (107.0 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Santa Coloma de Queralt** (107.5 FM) dissabte entre les 13.00 i les 14.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) diumenge 14.00h. **Punt 6 Ràdio Reus** (104.0 FM) divendres entre les 21.00 i les 22.00h. **Onda Rambla Tarragona** (91.0 FM) divendres 13.10h. **Onda Cero Reus** (95.3 FM) dissabte 8.00h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TORTOSA

FE I VIDA: (es publica al full «Vida diocesana»). L'emeten diverses emissores locals.

RÀDIO BATEA (FM 107.1) - Dissabte a les 11.00h *La veu de la parròquia*: inclou temes d'actualitat, notícies, «Els amics de Jesús», un comentari de cara al Jubileu de l'any 2000, l'evangeli del diumenge, etc.

PRODUCCIÓ AL BISBAT D'URGELL

RÀDIO PRINCIPAT (FM 105.0). (programació en la pàgina anterior.)

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2) - De dilluns a divendres a les 07.05h: *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda. Diumenges i festius a les 09.00h: Santa Missa.

Als nostres lectors

El setmanari publicarà la informació que ens feu arribar sobre les diferents emissions religioses de ràdio i televisió de la vostra població.

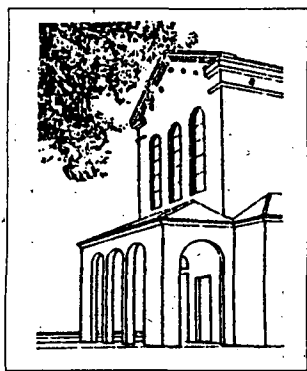
Adreceu-vos a Rosa Peraire

Tel. 93/ 490 59 88 - Fax: 93/ 490 20 35

Barcelona

**MAIG ÉS EL MES
CONSAGRAT
A MARIA, MARE DEL
BELL AMOR**


• «CANTESPIRITUAL», DE JOAN MARAGALL.— El 16 de maig, a les 20.45, conferència «Cant Espiritual»,



reflexió teològica, a càrrec de Mn. Joan E. Jarque i Jutglar, doctor en teologia i fundador de *Catalunya Cristiana*. Com a preludi de la conferència, el tenor de la Coral del Roser, Ignasi Gasol i Almendros, interpretarà el poema de Maragall, amb música de l'organista de la coral, Josep Miró i Català. Parròquia de la Mare de Déu del Roser, Gran Via de les Corts Catalanes, 796 - Barcelona.

• **MISSA DE LES FAMÍLIES.**— El Grup d'Entitats Catalanes de la família (GEC) convida tothom a la participació a la missa de les famílies, que se celebrarà el 17 de maig, a les 19.00, a la catedral de Barcelona, oficiada per Mons. Ricard M. Carles. En acabar

l'acte, la tuna oferirà les seves cançons als assistents. Enguany l'aspecte central serà la fidelitat matrimonial. Des del GEC es prega a aquells matrimonis que, en el decurs de l'any 1998 celebrin les noces de plata o les noces d'or, es posin en contacte amb Imma Garcia, tel. 93 278 02 94 (al matí).

• **500 ANYS DE LA MARE DE DÉU DE L'AJUDA.**— El 17 de maig, Dia del Malalt, a les 12.00, eucaristia i celebració comunitària de la unció dels malalts. En acabar, testimoniatges del grup de la Pastoral dels Malalts. C/ Sant Pere més baix, 18 - Barcelona.

• **PARRÒQUIA DE LA MARE DE DÉU DE FÀTIMA DE GRANOLLERS.**— El 17 de maig, eucaristia solemne presidida per Mons. Ramon



Daumal i Serra. La missa serà cantada pel Cor Parroquial, conjuntament amb les rondalles de les cases regionals d'Andalusia i d'Extremadura. Al ofertori es faran les tradicionals ofrenes de la terra. El 30 de maig, comiat de la Mare de Déu amb el cant dels *Adéus* i els mocadors blancs. Culminació dels 50 dies de la Pasqua del Solemne Setenari a l'Esperit Sant, preparació a la Pentecosta i al Gran Jubileu 2000. Parròquia de la Mare de Déu de Fátima, carretera de Caldes, 21 - Granollers, tel./fax 93 849 20 01.

• **COL·LEGI MARE DE DÉU DEL ROSER.**— El 17 de maig, a les 11.15, concert amb l'Orquestra de Cambra

Amics dels Clàssics; Núria Morral, soprà, i Benet Cardó, piano, sota la direcció de Joan Palet. Col·legi Mare de Déu del Roser, c/ Mallorca, 349 - Barcelona.

• **PASQUA JOVE A L'ARXIPRESTAT DE LA CATEDRAL.**— El grup de Pregària Jove d'aquest arxiprestat, que es troba regularment a la capella de Marcús, convida tothom a participar a la celebració de la Pasqua Jove, que tindrà lloc el 17 de maig, a les 19.00, a la parròquia de Sant Cugat del Rec (c/ Princesa, 21 - Barcelona). Per a més informació: Pilar, tel. 93 319 32 69 o P. Josep M. Segarra, tel. 93 319 00 87.

• **AMICS DELS CLÀSSICS.**— El 18 de maig, a les 19.30, concert amb



un duo de pianos, a càrrec de M. Lourdes i Lluís Pérez Molina. El 19 de maig, a les 19.30, recital a càrrec de Josep Lluís Moreno, tenor, i Antoni Coll, pianista. El 22 de maig, a les 19.30, recital de piano a càrrec de Mireia Cortina (11 anys), Rosa Carné Arnau (14 anys) i Xavier Merino (19 anys). Tots tres dies els concerts tindran lloc al local social d'Amics dels Clàssics, c/ Ausiàs Marc, 26, 8è - Barcelona, tel. 93 315 03 99.

• **PARRÒQUIA DE SANTA MARIA DEL PI.**— El 19 de maig, de



19.45 a 21.00, tercera ponència *Cervell humà i personalitat*, dins del cicle de tres conferències sobre

aquest tema, a càrrec del Dr. Josep Nicolau, preveré i professor de la Facultat de Filosofia. C/ Cardenal Casañas, 16 - Barcelona.

• «ART I HISTÒRIA DE SÍRIA».— El 19 de maig, a les 18.00, conferència amb diapositives, a càrrec d'Antoni Borràs. Centre Passatge, passatge Mercader, 13 - Barcelona, tel. 93 215 15 99.

• **UNIÓ ESPIRITUAL DE MARES.**— El 20 de maig, a les 17.30, conferència *La cançó cristiana com aliment popular de la fe*, a càrrec de Mn. Xavier Morlans. C/ Riera de Sant Miquel, 1 bis - Barcelona.

• **SCHOLA CANTORUM DE BARCELONA.**— El 23 de maig, a les 20.00, missa en cant gregorià a l'oratori de Sant Felip Neri de Barcelona. Els diumenges següents, a les 19.00, vespres solemnes cantades.

• **V ROMIATGE DE MALALTS I VISITADORS DE MALALTS A MONTSERRAT.**— Tindrà lloc el 23 de maig, organitzada per la Delegació de Pastoral de la Salut. Estan convidats els malalts, els voluntaris parroquials i els professionals, els religiosos/es i els moviments de malalts i per a malalts. Per a més informació: tel. 93 317 15 97 (d'11.00 a 13.00).

• **XIII CONCURS BÍBLIC DE TERRASSA.**— El 23 de maig, a les 11.00, se celebrarà el repartiment de premis del XIII Concurs Bíblic i el IX de Redacció. L'acte tindrà lloc al Centre Cultural de la Caixa de Terrassa, rambla Egara, 340 - Terrassa. Hi haurà servei de pàrquing.

• **ESPAI VOCACIONAL.**— L'Espai Vocacional és una iniciativa per aprofundir en el discerniment de la vocació. Es tracta de possibilitar el contacte personal dels joves amb inquietuds vocacionals amb persones que poden orientar-los: seminaristes, preveres joves i formadors del seminari. La propera trobada és el 24 de maig, a les 17.45, al Seminari, c/ Diputació, 231 - Barcelona. Per a més informació: Mn. Ramon Corts, tel. 93/ 454 16 00.

CONVIVÈNCIA PRÀCTICA

極



太

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

Rincón del Silencio
c/ Floridablanca, 133 - 08011 Barcelona

«La caritat actua com la llum de la lluna que penetra en l'aigua sense agitar-la; com l'ombra del bambú que escombra la terrassa sense aixecar la pols.»
Peter Yang

Convivència a distància: de 22.00 a 23.00 h, de dilluns a dijous.
Mercedes Plana, tel. (93) 456 23 31

Telèfon de la Pregària

93 - 417 54 49

Obert cada dia de les 22 a les 24 h.

La solidaritat autèntica ve de dins i s'expressa eminentment en la pregària. Truca'ns en les teves necessitats i pregarem. Per la línia telefònica passarà la veu, l'amor i el poder de Déu.

Associació Amor de Déu

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

«Volem ajudar les famílies que conviuen amb un malalt mental»

Silvestra Moreno és presidenta de l'Associació de Familiars de Malalts Mentals de Catalunya (Afamcca), una entitat sense ànim de lucre creada el 1985 per iniciativa de familiars de malalts mentals que volien millorar la convivència amb aquests.

—El terme malalt mental quines patologies engloba?

—Comprèn malalties mentals greus com l'esquizofrènia, angoixes i depressions. Inclou tot el que són trastorns mentals severos.

—Quins són els objectius de l'Associació?

—Donar suport a les persones que tenen un familiar o un amic amb problemes de salut mental i millorar la qualitat de vida de les famílies i dels malalts mentals intentant pal·liar els problemes del dia a dia. També volem sensibilitzar la societat i les autoritats públiques i privades sobre la problemàtica que envolta la malaltia mental.

—Com s'ajuden les famílies?

—Se'ls dona tota la informació que tenim al nostre abast, se'ls ensenya com accedir als serveis de la xarxa pública, ja siguin centres de dia o hospitals de salut mental, i a accedir a qualsevol ajuda econòmica que puguin percebre.

—I la part més anímica?

—La treballem en els grups d'ajuda mútua formats per unes vint persones que parlen de la problemàtica que pateixen com a familiars dels malalts mentals i intenten aprendre a viure amb ella. Els grups també serveixen perquè la família del malalt mental es pugui treure de sobre l'angoixa que pateix compartint el que senten amb

persones que els poden entendre, perquè viuen el mateix problema.

—Què ofereix als malalts mentals l'Associació?

—Els malalts mentals tenen un espai lúdic al local de l'Associació, no és un centre de dia on es puguin rehabilitar ni un hospital on ingressen quan estan en plena crisi. El nostre local és un centre d'esbarjo on vénen a passar el temps lliure quan estan perfectament estabilitzats.

—Quines activitats porten a terme?

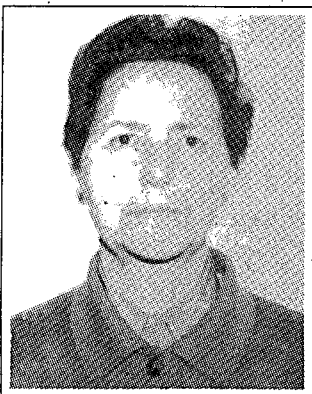
—Poden fer manualitats, jugar a jocs de taula, a ping-pong o trobar-se per després anar a passejar. També organitzem excursions i

sortides culturals.

—Les necessitats mèdiques dels malalts mentals estan cobertes?

—Realment, s'ha avançat molt, però estem lluny de tenir cobertes totes les necessitats, perquè les malalties mentals encara són molt desconegudes. A més, normalment, el malalt mental no reconeix que ho és i és difícil aconseguir que vagi al metge. Aquest fet s'agreuja perquè les visites a psiquiatres o psicòlegs per la Seguretat Social són molt espaïades, i es dedica molt poc temps als malalts.

Marta Puyol



Impromptu

Oriol Camps

La catedral

En l'escaiença dels set-cents anys de la seu gòtica barcelonina, m'ha vingut a la memòria el comentari que de les catedrals catalanes feia J. Vallès i Pujals en el seu llibre *Elogi de Catalunya*, editat l'any 1928, en plena dictadura del general Primo de Rivera. Un llibre que, certament, seria bo que llegissin els nostres joves d'avui. Perquè hi trobarien raons per estimar més el nostre país.

Parlant de les nostres catedrals, qualificava així les quatre, diguem-ne, principals: bella la de Girona, forta la de Lleida, rica la de Tarragona, santa la de Barcelona...

Difícilment trobaríem una qualificació més adequada per a una seu: santa. I és veritat, perquè la seu barcelonina respira santedat des del basament de les columnes fins al cim del cimbori.

Des del sepulcre de santa Eulàlia, fins a la imatge de santa Elena abraçada a la creu.

Ara mateix

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

De Rockefeller a Montserrat, amb esperança

Justament després de l'assassinat del bisbe auxiliar de Guatemala, Juan-José Gerardi... Justament quan la premsa internacional ha relacionat l'actitud d'aquest audaç defensor dels drets humans amb la del bisbe Ruiz, de Chiapas, i amb la més llunyana en el temps d'Óscar Romero... Justament quan els bisbes brasilers fan costat amb termes durs als *sem terra*... Justament ara, un conegut escriptor ha començat a preguntar, dia rere dia, als seus entrevistats, si els bisbes estan més a prop de Crist o de Rockefeller... No gosaria titllar d'insidiosa aquesta pregunta, si no fos perquè és sistemàtica i no provocada per la dinàmica de l'entrevista. Si no fos, també, perquè no és esporàdica, sinó reiterada. Probablement *La Vanguardia* no s'ho mira com jo. Però, ¿resulta imaginable una pregunta d'aquest estil, referida a un altre col·lectiu, possem per cas, professional o polític? I no defenso, entenguem-nos, cap forma d'immunitat, de proteccionisme o de privilegi, sinó, només, un tracte correcte i convivencial.

No m'estranyaria que més d'un lector em repliqués que d'això que demano n'han de donar exemple, en primer lloc, els mitjans eclesials. Hi estic plenament d'acord. No som pocs, precisament, els qui des de dins de l'Església hem denunciat errors en aquesta línia, en un exercici que hem d'anomenar d'autocrítica, tot i que la nostra capacitat real d'incidència en el problema ha estat, sovint, ben escassa. Però som tots, efectivament, els qui hem de contribuir al manteniment d'un clima mediàtic en el qual no es confongui el legítim i necessari sentit crític amb la desqualificació o l'insult.

La veracitat i el respecte a l'altre, sobretot al diferent, són dues condicions imprescindibles perquè els mitjans de comunicació esperança, d'acord amb el lema de la 32 Jornada dels Mitjans de Comunicació Social que acabem de celebrar. La recerca de la veritat ha de ser agosarada, capaç de trencar silencis i consignes prepotents i interessades. Ara bé, la consideració lleial del punt de vista de l'altre la salva de la sempre perillosa unilateralitat. L'esperança creix quan experimentem que ens és possible d'arribar a una informació plena, fins al fons, i que, al mateix temps, el nostre dret a pensar i a ser com pensem i som no és amenaçat per manipulacions ni trames.

Una bona contribució a la qualitat dels mitjans de comunicació, pel que fa en especial al tractament dels temes religiosos, han estat les Jornades de Formació Teològica per a Periodistes que acaben de celebrar-se a Montserrat, promogudes pel Servei de Premsa del Monestir i per la Delegació General de Mitjans de Comunicació de l'Arquebisbat de Barcelona. S'hi han alternat esquemes bàsics: bíblics, cristològics, eclesiològics i morals. La notable presència que hi ha hagut de professionals joves també ajuda a l'esperança. Molts d'ells treballen en mitjans eclesials, altres en mitjans diversos. Potser un dia ja no haurem de llegir, al costat de subtilíssimes matisacions sobre un partit de futbol, que un alcalde ha presidit l'Eucaristia o que s'ha celebrat una homilia en sufragi d'un difunt, per esmentar alguns dels estirabots més lleus.